

சூழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.]

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

[நான்காம் ஸம்பாடம்.]

புழாம் பத்து - திவ்யார்த்ததிபிகை

பெருமாள்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்
எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு
எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட
“திவ்யார்த்ததிபிகை” என்னும் உரையுடன்,

சென்னை:

M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,
மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டது.

பிரமோதநாஸ கார்த்திகை

Registered Copy Right.

1930

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி.

ஏழாம்பத்து—முதல் திருமொழி,

க ற வ ர ம ட ந ர கு.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

கறவாமடநாகு தன்கன் றள்ளினாற்போல் *

மறவாதடியேன் உன்னையே யழைக்கின்றேன் *

நறவார்பொழில்குழ் நறையூர்நின்றகம்பி! *

பிறலாமை யெனைப்பணி எந்தைபிரானே!

(க)

கறவு ஆர் } தேன்மிக்க சோலைகளால்
பொழில் குழ் } குழப்பட்ட

நறையூர் } திருநறையூரில்

கின்ற } கித்யவாஸம் பண்ணுநற

கம்பி } ஸ்வாமிக்!,

கறவா } பாவகரவாத

மட நாகு } இனம்பகவை

தன் கன்ற } அதுதன்னுடைய
கன்ற } கன்றானது

உள்ளினால் } நினைத்துக் கதறுமாபோலே

அடியேன் } அடியேன்

மறவாது } ஓயாமல்

உன்னையே } உன்னையே சொல்லிக்
அழைக்கின்றேன் } உப்பிடாவின்றேன் ;

எந்தை } எனக்குத்தக்கையான
பிரானே } பெருமானே!

எனை } என்னை

பிறவாமை } (இனி ஸம்ஸாரத்தில்)
பிறவாதபடி

பணி } செய்தருளாய்.

* * *—திருநறையூர்ப் பெருமானே! உன்னை இடைவிடாது அறுபவிப்

பதற்கு இடையூறான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்தருளாய் என்கிறார். கன்றுக்

குட்டியானது தனது தாய்ப்பசு பால் சுவாஸிடிஸ் அதனையே நினைத்துக் கதறுமா

போலே பேறு பெறுத அடியேன் ஓயாது உன்னையே சொல்லிக் கதறுகின்றேன் ;

• இன்னமும் எத்தனைகாலம் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அநர்த்தப் படு

வேன்? பட்டதெல்லாம் போதாதோ? இனி எனக்குப்பிறவி நேராதபடி கடை

சித்தருளாய் என்றாராயிற்று.

பிள்ளையமுதனார் என்னுமாகிரியர் இப்பாட்டின் முதலடிக்குப் பொருள்

சொல்லப் புகுத்து, “கறவா மடநாகு—கறவாத மடநாகானது, தன்கன்று உள்ளி

னாற்போல்—தன் கன்றை நினைக்குமாபோலே” என்று பொருள் சொல்லப்

பார்த்து, இவ்வர்த்தம் இரண்டாமடியோடு சேரமையாலும் வேறு வகையாகப்

பொருள் சொல்ல ஸ்பூரியாமையாலும் சிறிது வருத்தப்பட்டார்; (நாகானது தன் கன்றை நினைக்குமா போலே என்றால் நாகின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வாரான தம் மையும் கன்றின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையும் கொள்ளவேண்டி வருகையாலே இது அஸங்கதமென்று மிடிப்பட்டார்.) அவ்வளவிலே, பட்டரிடத்தில் பொருள்கேட்ட ஒருவர் அவ்வழுதனார் கோஷ்டியிலே இருக்கக்கண்டு அவரை நோக்கி “ இவ்விடத்திற்கு பட்டர் நிர்வஹிப்பது எங்கனே? ” என்று கேட்க; ‘ நாகு ’ என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு, கறவாமட நாகைத் தன் கன்றுள்ளினுற்போல் என்று பட்டர் நிர்வஹிக்கும்படி என்றாராம். ‘ நாகுதன்—நாகினுடைய, கன்று—கன்றானது, உள்ளினுற் போல்—தாயையே நினைத்துக் கத்துமா போலே ’ என்றுரைப்பது முண்டு. நாகு—இளம்பெண்மாடு. பால்கரவாத பசுவின் ஸ்தானத்திலே அருள்புரியாத எம்பெருமான் கொள்ளப்பட்டான்; கத்துகின்றகன்றின் ஸ்தானத்திலே தம்மைவந்துக் கொண்டார்.

உன்னை மறப்பதற்கு ஹேதுவான இந்நிலத்தில் பிறந்துவைத்துப் மறவாதே, இயற்கையான அடிமையை உணர்ந்து உன்னையே அழைக்கின்றேனென்பது இரண்டாமடி.

நறவு—தேனுக்கும் வாலனைக்கும் பெயர். பிறவாமை எனைப்பணி—பிறப்பது என்பதும் (எம்பெருமானை) மறப்பது என்பதும் பரியாயம் போலுமாதலால், இனி யொருகாலும் உன் திருவடிகளை நான் மறவா திருக்கும்படி அருள்புரியவேணு மென்றவாறு. .... (க)

வற்றுமுதுநீரோடு மால்வரையேழும் *

தற்றுக முன்னுற்றிய தோல்புகழோனே !*

அற்றேனடியேன் உன்னையே யழைக்கின்றேன் *

பெற்றே னருள்தந்திடு என்எந்தைபிரானே !

(உ)

வற்று முது } ஒருகாலும் வடியாத
நீரோடு } கடல்களையும்
மால் } பேரிய
வரை ஏழும் } குலபர்வதக்களையையும்
முன் } முன்பொருகால்
தற்று ஆக } ஒருகயனமாக
தற்றிய } வாரிலிழுக்கின
தொல் } சாச்வதமான கீர்த்தியை
புகழோனே } புடையவனே !

அற்றேன் } உனக்கே உரியேனாய்த்
அடியேன் } தீர்த்திருக்கிற
அடியேன்

உன்னையே } உன்னையேசொல்லிக்
அழைக் } கூப்பிடுகின்றேன் ;
கின்றேன்

பெற்றேன் } இப்படி உன்னையே
அழைக்கும்படியான
பாக்கியத்தைப்
பெற்றேன் ;

என் எந்தை பிரானே !—;

அருள் தந்திடு திருபைசெய்தருளவேணும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ மறவாதடியே னுன்னையே அழைக்கின்றேன் ” என்றதும் மிகையன்றோ; பிராய காலத்தில் உலகங்களை யெல்லாம் திருவயிற் றில் வைத்துக் காத்தருளினாயே, அப்போது ஆரோனும் கூப்பிட்டோ காத்தரு

ளிற்று? பிராஜகனின் நோயையறிந்து பரிஹரிக்கும் மாதாவைப் போலே நீயே முற்பட்டன்றோ காத்தது. அப்படி உன் பேராகக் காத்தருள வேண்டியிருந்தும், நானும் உன்னை நோக்கிக் கூப்பாடு போடுவதைக் கண்டாகிலும் இரங்கியருள ஸ்காதோ? என்கிறார்.

முதலடியில் கடல்களையும் மலைகளையுஞ் சொன்னது மற்றுமுள்ள சராசரங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமென்க; “ மஞ்சாடுவகையேழுநீ கடல்களேழும் வானகமும் மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம், எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி ஆவின்மேலோ ரினந்தனிரிற் கண்வளர்ந்த வீசன் ” என்றாரிறே.

திறு—கபளம். இத்தனை பிரபஞ்சங்களையும் ஒரே கவளமாக உட்கொண்டா னென்கை. “ அண்டமெல்லா முண்டையென்ப ரறியாதார் ஆங்கவை நீ, உண்டருளும் காலத்தில் ஒரு துற்றுக்கு ஆற்றுவால் ” என்றார் ஐயங்கார் திருவ ரங்கக் கலம்பகத்தில். உண்ட வுலகமெல்லாம் ஒரு கவளத்துக்கும் போதவில்லை யாம். தோல்புகழோனே! = இப்படியே பலகாலும் ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண் ணிப் பண்ணிப் படைத்தபுகழ் எல்லையற்ற தென்கை. அற்றேன்— வேறொரு வர்க்கும் உரியேனாகாதபடி உனக்கே அற்றுத்தீர்ந்தவன் என்றபடி. .... (உ)

தாரேன்பிறர்க்கு உன்னரு ளென்னிடைவைத்தாய் *

சூரேனதுவே பருசிக் களிக்கின்றேன் *

காரேய்கடலே மலையே திருக்கோட்டி

யூரே * உகந்தாயை உகந்தடியேனே.

(ந)

(திருக்கறையூர்ப்பெருமாளே!)

உன் அருள்	உனது திருவருளை
என்னிடை	அடியென்பக்கவிலே
வைத்தாய்	விடையுத்தினாய்;
	(இனி இவ்வருளை)
பிறர்க்கு	வேறொருவர்க்கும்
தாரேன்	{ விட்டுக் கொடுக்கக் கடவேனல்வேன்;
கார் வய்	{ மேகக்கன் படியப்பெற்ற கடலே } திருப்பாற்கடலையும்
மலையே	திருமலையையும்

திருக் கோட்டியூரே	{ திருக்கோட்டியூரையும்
உகந்தாயை	
அடியேன்	{ திருவுன்னமுவந்த இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கிறவுன்னை
உகந்த	
சூரேன்	பர்யாப்தி பெருநவஞ்சி
அதுவே	அவ்வருளையே
பருசி	அதுபலித்த
களிக் கின்றேன்	{ ஸந்தோஷப்படுகின்றேன்.

* * *—அடியேனுடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டி யருளாமல் நீ உபேக்ஷிக்கு மளவிலும் உன்னையே தொடர்ந்து நான் கூப்பிடும்படியாக இவ்வளவு அருள் என்மேல் செய்து வைத்திருக்கின்றாய்; இப்படிப்பட்ட அருளுக்கு மற்ற சூரேனும் இலக்காக வல்லாருண்டோ? இவ்வருள் பெற்றவன் நானொருவனே யாவன்; இப்படிப்பட்ட அருளை நீ வேறொருவரிடத்தில் செய்வதா யிருந்தாலும் நான் ஸம்மதிக்க மாட்டேன்; உன்னுடைய கிருபையை அதுபலித்து ஒருகாலும்

பர்யாப்தி பெறாதவனாகி மேன்மேலும் அபிவிவேச முடையனாய் அதையே அது பவித்துச் செருக்குற்று யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன் என்கிறார்.

பின்னடிசுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி காண் பின்:-“ஸௌபரி பலவடிவு கொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு அவ்வோ விடங்கள் தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்கை யென்னும்படி வர்த்தியா நின்றான்” என்று. அதாவது—ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர் தலையிலே விருந்து கொண்டு தவம்புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்க ளெல்லாங்கூடக் களித்து விளையாடா நின்றமைபைக் கண்ணுற்று ‘நாமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க் கையிற்கூடி நின்று சிற்றின்பம் துசர்ந்து களிக்கவேணும்’ என்று ஆவல்கொண்டு மாந்தாதா என்னும் பிரபுவுக்குப் பலபெண்களிருப்பதாக வுணர்ந்து அவனிடஞ் சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்டி, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குருபத்தையும் கண்டு இசையகில்லாமல் ‘பெண் கொடுக்க முடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கூடும்; பெண்களிருப்பிடத்திற்கு இவரை யனுப்புவோம்; இவரைக்கண்டு பெண்கள் காமுற்றார்களாகில் விவாஹம் செய்து கொள்ளட்டும்; இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்து விடட்டும்; நம் தலையில் பழிவேண்டா’ என்றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிடத்தேற அனுப்ப, முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவவலிமையால் திவ்ய ஸூந்தரமான ரூபத்தை என்று கொண்டுபோய் அவர்கள் முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது கன்னிகைகளும் ‘நானே இவரை மணந்து கொள்வேன், நானே இவரை மணந்து கொள்வேன்’ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாதே முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணந்து கொள்ள விரும்பித் தமது தவ வலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப் பெண்க ளனைவரையும் விவாஹஞ் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தா ரென்று இதிலாஸ முண்டு; அது போலவே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதர்களான அஸ்மதாதிகளை அது பவிப்பதற்காகப் பலபல திவ்யமங்கன விக்ரஹங்களைப் பரிசுரஹித்துப் பலபல திவ்யதேசங்களிலே ஸங்கிதி பண்ணியிருக்கிறானென்க. முதலடியில், தாரேன் என்றது—தரவொட்டேன் என்றபடி. .... (௩)

புள்வாய்பிளந்தபுனிதா ! என்றழைக்க *

உள்ளேநின்று என்னுள்ளங்குளிரு மோருவா ! *

கள்வா ! கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே ! *

வள்ளாலுன்னை எங்ஙனம்கான் மறக்கேனே ?

(௪)

புள் வாய் } பகாண்ரனுடைய
பிளந்த } வாயைக்கிழித்தெறிந்த
புனிதா } பாம்பவித்திரானே !

என்ற } என்ற நான் கூப்பிட்ட
அழைக்க } வளவிலே
உள்ளே } என்னுள்ளே பொருத்தி
நின்ற }

என் உள்லாம் குளிரும் ஒருவா	{ என் மனத்தில் தாபம் தணிக்கவல்ல அத்விதியனை !	{ கடம்மல்லை நீடந்த கரும்பே	{ திருக்கடன்மல்லையில் பள்ளிகொண்டிருக்கிற பரமபோக்யனே !
கள்வா	{ ஒருவருமறியாமல் பெருநன் நிகள் செய்யவனே !	வள்ளல்	உதாரனே !
		உண்ண	தூப்படிப்பட்டவுண்ண
		{ நான் என்மனம் மறக்கேன்	{ நான் எப்படிமறப்பேன் ? [ஒருனானும் மறவேன்.]

* * *— விநோதிகளை நிரவிரப்பலதலே நிரநமாகக் கொண்டவன் நீ' என்றுணர்ந்தும் திருநாமங்களை நான் வாய்ப்பு சொல்லவிரும்பிப் 'புள்வாய் பிளந்தபுனிதா!' என்றழைந்தேன்; அந்நவனிலே நீ என்னுள்ளத்தே வந்து புகுந்து ஸ்வாவரப்பதித்தடைபாக விலைந்து ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றிக் குளிர்க் சிவைய முண்டாக்கினாய் என் நிரநர் முன்னடிநிலில்.

திருஷ்ணுவதாரத்தில் கம்ஸனால் கண்ணனைக் கொல்லுமாறு ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் பகஸுரனே தவன்; கொக்கின் வடிவெடுத்து வந்தவன்; இவன் யமுனைக்கரையில் கண்ணனோடு விழங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து முந்தால் குந்த கிளைக்கையில் கண்ணன் அவன் வாயல்குளைத் தனது இருக்கைகளினாலும் பற்றிக் கிழித்திட்ட வரலாறு அநிக.

புனிதனென்றது பரிசுத்தனென்றபடி. விநோதிகளைக் களைந்தொழிக்க வேண்டில் அதற்கு வேறு பாடுகளையும் ஏனையிடாமல் தானே கைதொட்டிக் களைந்தமையாகிற பரிசுத்தியை நினைக்கிறது.

[கள்வா !.] இதர் அந்நவனொன்றைப்படி காரியஞ்செய்யவனைக் கள்வனென் பது; எம்பெருமானும் அந்நிராமட மூட்டுமாவரப் போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸுக்ஷதையேயிடிந்து சொர்க்ககொண்டு போருமவனாகையாலே கள்வனெனப்படு கிறான். கச்சிமாமகி குழிப்புலத்திப்படுதாக்கநான் திருக்கள்வனார் என்பது ஒரு திவ்யதேகம்; அந்நிலை நெம்பெருமானது திருநாமம் கள்வன்; அவனை விளிக் கிருராகவுமாம்; "உலகமெத்துங் காரகத்தாய்! கார்லானத்துள்ளாய்! கள்வா!" என்பர் திருநெடுந்தாண்டகத்திலும். ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யில் பேசும் பாசரங்காண்டின்:—(85.) "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறுதே—மண்டலத்தேதார், புள் வாய் பிளந்த புயலே! உனைக் கச்சிக், கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு." என்று. (அதாவது) ஒருவர்க்கு உரிப்பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ளமெனப் படும்; ஆகவே அநாதபாக உணக்கே உரியதாய்க்கிடந்த உயிரை நான் என் னுடைய தென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கள்வனென்று சொல்லத் தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள்களையாவும் நின்னுடையனவேயாதலால் வெண்

னெய் கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச்செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந்திருடனாகிய என்னைத் கள்வனென்னுமல் ஸர்வஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்கின்றனரே, இஃது என்ன பேதைமை! என்று சமத்தகாரர் தோன்றக் கூறியவாறு.

கடன்மல்லைக் கிடந்தகரும்பே—இப்படிப்பட்ட விளிகள் ஆழ்வார் திருவாகில் தின்றுதானே வெளிவரும்; எம்பெருமானே நோக்கி இங்ஙனே விளிக்கவல்லார் மற்று ஆரேனுமுண்டோ? ஆழ்வாருடைய ஹ்ருதயம் பரிபக்குவமாயிருக்கையாலே இப்படிப்பட்ட இன்சொல் வெளிவரப் பெறுகின்றது. “கரும்பே! என்றது-கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிச்சையின் நிக்கே யிருக்கை” என்பது பெரியவாச்சாரன்பின்னை யருளிச்செயல்.

வள்ளால்—‘வள்ளல்’ என்பதன் சுற்றயல் திரிந்தவிளி. ஆச்ரிதர்கட்குத் தன் வடிவை முற்றுட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுக்குமவனே! என்கை. மஹோபகாரகனாயிருக்கிறவுன்னை, உன்னாலே உபகாரங் கொண்டிருக்கிற நான் ஒருபடியாலும் மறக்கமுடியா தென்றாராயிற்று. .... (ச)

வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணியும் நீயும் *

கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்தகளிதே! *

நல்லாய்! நரநாரணனே! எங்கள்நம்பி! *

சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாறே. (ரு)

வில் வர் நுதல் வில்போன்ற நெற்றியையும்
வேல் நெடு கண்ணியும் { வேல்போன்று நீண்ட
கண்ணியும் { கண்களையுமுடையளான
பிராட்டியும்
நீயும் நீயுமாக
கல் ஆர் கடு கற்கள் கிறைந்த கொடிய
கானம் { காட்டிலே
திரிந்த ஸஞ்சரித்த
களிதே மதயானைபோன்றவனே!,
நல்லாய் ஆச்ரிதவத்ஸவனே!

நரநாரணனே { நரநாராயணுவதாரம்
செய்தருளினவனே!
எங்கள் நம்பி { எங்கள் குறைதீர்க்கவல்ல
பரிபூர்ணனே!,
உன்னை இப்படிப்பட்டவுன்னை
யான் அடியேன்
வணங்கி { திருவடிகளிலேவிழுந்து
தொழும் ஆறு { ஸேவிக்கும்முறைமையை
சொல்லாய் அருளிச் செய்யவேணும்.

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பிராட்டியுந் தானுமாகக் கானக முலாவின படியைப் பேசுகிறார் முன்னடிகளில். வில்போல் வளைந்த நெற்றியையும் வேல் போற் கூரிய கண்களையுமுடையளாய் உனக்குங் கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையளான ஸீதாபிராட்டியும், அவன் தானும் தானுக்குத் தானுக் கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும் துஷ்ட ஜந்துக்கள் நிறைந்த ஸஞ்சார போக்யமல்லாத காட்டிலே, ஒரு மதயானை பிடியோடே கூடக் களித் துலாவுமாபோலே உலாவினவனே! என்கை. கீழ்ப்பாட்டில் வள்ளால்! என்ற

தீபம்போதந்தை விவரிக்கிறது போலும் இது: திவ்யஸூரி ஸேவ்யமான திருமேனியை எல்லாப் பிராணிகளும் கண்டு அதுபவிக்குமாறு ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணினவனே! என்றவாறு.

நல்லாய்! = 'நல்லான்' என்பதன் ஈது திரிந்த விரி; ஆற்றித் வத்ஸலனே! என்னக. [நர நாரணனே!] முன்னொருகாலத்தில் குருகிஷ்யக்ரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் விளக்குதற் பொருட்டு ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தில் - நரனென்னும் சிஷ்யனும் நாராயண னென்னும் ஆசாரியனுமாகத் திருமால் தானே திருவவதரித்துத் திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினமை உணர்க. "நர நாரணனுபலகத்தறநால் சிங்காமை விரித்தவ னெம்பெருமான்" என்பர் மேல் பத்தாம் பத்திலும். "ஸம்ஸாரிகள் தங்களைபும் ஈச்வரனைபும் மறந்து ஈச்வர கைங்கர்யத்தைபு மிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன்க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னை யறிந்து கரைமாஞ் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யனிருக்கு மிருப்பு நாட்டாரநியாமையாலே அத்தை யறிவிக்கைக்காக." என்ற முழுநூற்படி திவ்யஸூக்தியுள் காண்க.

சோல்லாய் = கடற்கரையிலே விபீஷணுழ்வானுக்கும் திருந் தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனுக்கும் சோகுவாய் திறந்து அருளிச்செய்தது போலே அடியேனுக்கும் ஒன்றருளிச் செய்யவேணு மென்கிறார். .... (டு)

பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே! *
முனியே! திருமுழிக்களத்து விளக்கே! *
இனியாய் தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய
கனியே! * உன்னைக் கண்டுகோண் மெய்தொழிந்தேனே! (க)

பனி எய்	பனிமிக்கிருந்தன்ன	இனியாய்	பரம்போக்யனே!
பரம்	{ சிறந்த ஹிமவத்பர்வதத்தி லுள்ள திருப்பிரிதியி லெழுந்தருளியிருக்கிற	தொண்ட	{ தொண்டரான அடியோங்கன்
குன்றின்		ரோம்	
டவளம்	{ பவளங்கள் திரண்டாற் திரளே	பருகு	பாணம்பண்ணுதற்கு உரிய
திரளே		இன் அமுத	{ இனிய அமுதமானவனே!
		ஆய	
முனியே	{ (அடியாரூடைய நன்மைகளைச்) சித்திக்குமவனே!	கனியே	கனிபோன்றவனே!
திருமுழிக்	{ திருமுழிக்களமென்னுள் சூத்த திருப்பதியில்	உன்னை	{ உன்னை ஸேவித்த கண்டு
சூத்த		கொண்டு	
விளக்கே	{ விளக்குப்போல் விளக்குமவனே!	உய்க்	{ உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்.
		தொழிந்தேன்	

கதி—மதி என்னும் வடசொல் விகாரம். நிதி—நியி என்னும் வட சொல் விகாரம். திருநறையூர் நம்பிபக்கல் ஈடுபட்டுப் பேசுகிறவர் திருக்கோட்டியூர் திருமுழிக்களம் திருநீர்மலை முதலிய திருப்பதிகளைப் பேசுவதனால்—அந்தந்தத் திருப்பதிகளி லிருப்பை எம்பெருமான் இவர்க்குக் காட்டித் தந்தருளி ஆச்வஸிப்பிக்கிறுனென்பது தோன்றும்.

நித்திலம்—வடமொழியில், 'நிஸ்தலம்' என்கிற சொல் முத்து என்னும் பொருளதாகக் கவிதளால் பிரயோகிக்கப் படுகின்றது; சுயவிபூ ௦88ஹ்நிலூர ிராவபு—அதிவித்ரும மஸ்த நிஸ்தலாளீருசம்" என்று வரதராஜ ஸ்தவத் திலே காத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினார். அந்த நிஸ்தல மென்னும் வட சொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்திருப்பதாகக்கொள்க. இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பர் சிலர். "திருநீர் மலையிலே வந்து, முத்து மாலையை உடம்பிலே அள்ளி எறட்டுக் கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே எறட்டு அணைத்துக் கொள்ளலாம்படி விருக்கிறவனே!" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

முன்றாமடியில். 'பதியே!' என்று தனியே ஒரு விளிபாகவும் கொண்டு உரைப்பர்; ஆச்சரிதர்க்கு வாஸஸ்தாநமாபுள்ளவனே! என்கை. .... (எ)

அத்தாவரியேயென்று உன்னை யழைக்க *
பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை *
முத்தே! மணிமாணிக்கமே! முளைக்கின்ற
வித்தே! *உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே? (அ)

அத்தா	ஸ்வாமியே!	பித்தா என்று	'அடா பித்தனே!' என்று
அரியே	{ (விரோதிவர்க்கண்ணை) ஹரிக்குமவனே!	பேசுகின்றார்	சொல்லுகிறார்கள்;
என்று	{ என்ற இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைச் சொல்லி	முத்தே	முத்துப்போன்றவனே!
உன்னை	{ என் உன்னை அழைக்க	மணி	சிறந்த மாணிக்கம்
பிறர்	அயலார்	மாணிக்கமே	போன்றவனே!
என்னை	{ இப்படி அழைக்கிற என்னையோக்கி	முளைக்கின்ற வித்தே	முளைக்கின்றவிதைபோலே பயனளிப்பவனே!
		உன்னை	இப்படிப்பட்ட உன்னை
		நான்	அடியேன்
		எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
		விடுகேன்	விட்டுமொழிவேன்?.

* * *—அடியேன் பிராகிருத ஜனங்களைப்போலே 'உண்டியே உடையே' என்று கூப்பிடுமெவனல்லேன்; எப்போதும் பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டு 'அத்தா! அரியே!' என்றிப்படி பகவத் நாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதே எனக்குப் போது போக்காயிருக்கின்றது. "ஹிமாவ்ரஜதே மூரஜி ஹாலயிஃ களவீத வாநாஃ—திகம்பாஜநே க்ராமே ஹாஸ்ய: கௌபிநவாக் நா:" [கோமணங்கட்

டாத லூரில் கோமணங்கட்டுமவன் பைத்தியக்காரன்] என்னும் பழமொழிப் படியே * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவர்கட்டு நான் பைத் தியக்காரனாகத் தோற்றுகின்றேன் ; உன்னை நான் அத்தா ! என்றழைத்தவாதே என்னை அவர்கள் பித்தா ! என்றழைக்கின்றனர் ; இப்படிப்பட்ட பிராகிருத ஜனங் களின் பரிஹாஸத்திற்கு அஞ்சி உன்னை விட்டுவிடலாமென்று பார்த்தாலோ, உன்னுடைய போக்யதையி லீடுபட்டிருக்குமடியேன் ஒருபடியாலும் விட மாட்டுகின்றிலேனே என் செய்வேனென்கிறார். “பேயரே யெனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே.....அரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனா யொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே” என்ற பெருமாள் திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தகும்.

அத்தா—அத்தன் என்பதன் விளி ; ஸ்வாமிந் ! என்றபடி. அரி—ஹரி. முகைக்கின்ற வித்தே !—ஐகத்காரண பூதனே ! என்றவாறு. .... (அ)

தாயாய்! சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் *

தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணா ! *

ஆயா ! அலை நீருலகேழும் முன்னுண்ட

வாயா ! * உன்னையெங்ஙனம் நான்மறக்கேனே? (க)

தாயாய் பரிசுத்தனாவனே !

சுடர் ஒளிவிடுகின்ற

மாமதி போல் பூர்ணசந்திரன்போலே

உயிர்க்கு எல்லாம் } ஸகலப்ராணிகளுக்கும்

தாய் ஆய் } தாய்போன்ற
அளிக்கின்ற } அருள்புரிசின்ற

தன் தாமரை கண்ணா { குளிர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்
போன்ற திருக்கண்களை
யுடையவனே !

ஆயா கோபாலனே !

அலை நீர் } அலைகடல் சூழ்த்த ஸப்த
உலகு எழும் } லோகங்களை யும்

முன் முன்னொருகால்

உண்ட வாயா { அமுதசெய்த
திருப்பவனத்தை
யுடையவனே !

உன்னை இப்படிப்பட்ட வன்னை

நான் எவ்வளம் } நான் எப்படி மறப்பேன் ?
மறக்கேன்

* * *—தாயாய் ! என்று திருவுள்ளத்திலுள்ள பரிசுத்தியைச் சொன்ன படி. அறுகூலர் பிரதிகூலர் என்னும் வாசிபாராதே எல்லார் திறத்திலும் நன்மை யையே சிந்திக்கையாகிற திருவுள்ளத் தூய்மையை யுடையவனே ! என்றபடி. இப்படியாகில், கம்ஸ சிசுபால ராவணாதிகளைக் கொன்றது ஏனென்னில்; விளக் கிலே விட்டில் பூச்சிகள் விழுந்து முடியுமாபோலே அவர்கள் விழுந்து மாண்டு போனவளவால் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தூய்மைக்கு ஒரு குறையுண்டோ? அவர்களும் அடிபணிந்து வாழ்ந்து போகவேணு மென்று இவன்தான் செய்த கருவிகளுக்கு எல்லையிலையே.

[சுடர்மாமதிபோல் இப்பாதி.] பூர்ண சந்திரன் ஸகலதாபங்களையும் தணிக் குமாபோலே ஸகலப்ராணிகள் விஷயத்திலும் தாய்போன்று குளிர அருள்செய் கின்ற திருக்கண்களை யுடையவனே !. “ திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாத்

போல் அங்கணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேற் சாபமிழிந்தேலே ரெம்பாவாய்” என்றது காண்க.

ஆயா! உன்னுடைய விபூதியானவர்களிலே சிலர் ‘இவன் என்னுடைய பிள்ளை’ என்று அபிமாதிக்கலாம்படி இடைப்பிள்ளையாய் வந்து பிறந்தவனே!. [அலைநீர் இத்யாதி.] ஆபத்து கரைபுரண்டால் எல்லாரையு மொக்கக் காத்தருளு மியல்வினனே! இப்படி ஆபத்பந்துவான வுன்னை அடியேன் எங்கனே மறக்க வல்லேன்? ஒருநாளும் மறவேன். .... (சு)

வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர்கம்பிக்கு * என்றும்
தொண்டாயக் கலியனோலிசெய் தமிழ்மாலை *
தொண்டர்! இவைபாடுமீன் பாடிநின்றாட *
உண்டேலிகம்பு உக்தமக்கில்லை துயரே.

(க௦)

தொண்டர்	பத்தர்களே!,	தமிழ் மாலை	இவை	இத்தமிழ்ப்பாசாங்களை
வண்டு ஆர்	வண்டுகள்விதைத்த	பாடுமீன்	பாடுங்கொள்;	
பொழில் சூழ்	சோலைகளால் சூழப்பட்ட	பாடி சின்று	ஆட	(அப்படி) பாடியாடப் பெறில்
நறையூர்	திருநறையூரி			
கம்பிக்கு	வெழுந்தருளியிருக்கும்			
	பெருமானுக்கு			
என்றும்	எக்காலத்தும்	உக்தமக்கு	உக்தருக்கு	
தொண்டு ஆய்	அடிமைபூண்டு	தயர் இல்லை	{	ஸம்ஸாரத்துன்பங்கள்
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்			இல்லையாய்விடும்;
தூலி செய்	அருளிச்செய்த	லிகம்புஉண்டு		பரமபதம் கிடைக்கும்.

* * *—மது வெள்ளத்திலே வண்டுகள் படிந்து கோலாஹலம் செய்யப் பெற்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரில் நிற்கிற ஸமஸ்த கல்யாணருண பரிபூர்ணான பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டித் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளின இத்திருமொழியைத் தொண்டர்கள்! வாயாரப் பாடுங்கள்; பாடி பாடுங்கள்; இங்கனையாகில் உக்தருடைய ஸம்ஸாரதாபங்க ளெல்லாம் தொலைந்து பரமபத ப்ராப்தியுமுண்டாம் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று.

அடிவாவு:—சேவா வற்ற நாரேன் புன் லில் பனி கதி அத்தா துயரய் வண்டார் புன்னாய்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—இரண்டாந் திருமொழி,

புள்ளாயேனமுமாய்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

புள்ளாயேனமுமாய்ப் புருந்து * என்னையுள்ளங்கொண்ட
கள்வாவென்றலும் என்கண்கள் நீர்கள் சோர்தருமால் *
உள்ளேநின்றருகி நெஞ்சமுன்னே யுள்ளியக்கால் *
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர்நின்ற நம்பியோ !

(க)

திறையூர் நின்ற நம்பி !		ஆல்	அத்தோ !
புன் ஆய்	} ஹம்ஸருபியாயும் வரஹருபியாயும் என்னுன்னேபிரவேசித்து	நெஞ்சம்	என்மனமானது
எனமும் ஆய்		உன்னை	எம்பெருமானான உன்னை
புருந்து		உள்ளியக்கால்	அறஸத்திக்கப் புருந்தால்
உன்னை	} என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கண்வரை ! எனது சொன்னவுடனே	உள்ளே	உன்னை பிடித்து நீராக
உன்னம்		நின்ற உருகி	உருகிப்போவதனால்
கொண்ட		உன்னை அவ்வான்	(இப்படிப்பட்ட அன்புக்கு இவக்கான) உன்னைத் தவிர்த்து (வேறொருவரையும்)
கண்வா			
என்றலும்	} எனது கண்களில் நின்றம்	கன்னேன்	கேசிக்கமாட்டேன்.
என் கண்கள்			
நீர்கள்	} கண்ணீர் பெருகுகின்றது ;		
சோர்தரும்			

* * *—எம்பெருமான் 'பிறப்பினி' என்று பேர் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும்

1. "கஜாயிராநொ ஸஹாயா விஜாயதே" என்றும் 2. "உயிரளிப்பான் எந்
நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா !" என்றும் சொல்லுகிற
படியே பலவகைப்பட்ட யோசிகளிலும் பிறந்தருளுகிறான் ; நாம் கருமத்தாலே
பிறக்கிறோம், அவன் கருணையாலே பிறக்கிறான் என்னுமில்லவளவே வாசி. அப்படி
பிறந்தருளா நின்றாலும், சிறந்தவைபென்று கொண்டாடப்படுகிற தேவமஹக்ஷ
யாதி யோசிகளிலே பிறக்குமளவோடு நிற்கலாகாதா ? மிக்க இழிவான பசு பகி
யோசிகளிலும் வந்து பிறக்க வேணுமா ? இப்படியும் ஒரு நீர்ன்மயுண்டோ ?
என்று சிந்தித்து நெஞ்சு உருகவும் கண்கள் பனிமல்கவும் பெற்றேன் ; ஆசிரிதர்க்
குக் காரியஞ் செய்யவேணு மென்று திருவுள்ளத்தில் தோன்றிவிட்டால் ஜந்ம
நிகர்ஷங்களையும் கணிசியாதே எந்தப் பிறவியில் வேணுமானாலும் மனமுலர்ந்து
பிறந்தருள்கின்ற உன்னையல்லது வேறொருவரை கேசிக்கமாட்டேன் ; இப்படிப்

பட்ட திருக்குணங்களைத் திருநடைநீர் லெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே விளங்கக் காட்டிக்கொண்டு என்னை அடிமை கொள்ளப் பெறுவதே! என்று உன்குழைந்து பேசுகிறாராயிற்று.

‘புள்ளாயேனமுமாய்ப் புகுந்து’ என்றது—ஹம்ஸாந்தியாயும் ‘வராஹரூபியாயும் திருவவதரித்த நீர்மையை என்னெஞ்சிலே தோற்றுவித்து என்றவாறு. நான்முகனிடமிருந்து வேதங்களைக் கொள்ளுகொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்து உலகமெங்கும் பேரிருளை முட்டி நலிந்த மதுகைடபர்களைக், கடலினுள் புக்குக் கொன்று வேதங்களைமீட்டுக் கொணர்ந்து, பாலைபும் நீரையும் பிரிக்கவல்ல ஹம்ஸரூபியாய் அவ்வேதங்களைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்த வரலாறும், முன்னொருகால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் முழுகிப்போன ஹிரண்யாக்ஷனைத் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் திருமால் மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளின வரலாறும் இங்கு அறியத்தக்கன.

என்னையுள்ளங் கொண்ட கள்வா!—இரண்டவதார சேஷத்தங்களைபும் எனக்குத் தெரிவித்து அம்முகத்தாலே எனது நெஞ்சை எனக்குத் தெரியாமலே அபஹரித்துக் கொண்டவனே! என்று நான் வாய்விட்டுச் சொன்னவாறே ஆதந்த பாஷ்யம் அருவிசோரத் தொடங்கிற்றென்கிறார். ஆல்—ஆதந்த மிகுதியைக் காட்டுவதோரிடைச்சொல்.

நள்ளேன்—எதிர்மறைத் தன்மை வினைமுற்று, ... (க)

ஓடா வாளரியி னுருவாய்மருவி * என்றன்

மாடேவந் ப அடியேன் மனங்கொள்ளவல்ல மைந்தா! *

பாடேன் தொண்டர்தம்மைக் கவிதைப் பனுவல்கொண்டு *

நாடே னுன்னையல்லால் நறைபூர்நின்ற கம்பியோ! (2)

ஓடா { நாட்டில் எங்கும்
நடையாடாத
ஆன் அரியின் } நரஸிம்ஹரூபியாய்
உரு ஆய் }
என்றன் { என்பக்கல்வந்து பொருந்தி
மாடே வந்து }
மருவி }
அடியேன் அடியேனுடைய
மனம் மனத்தை
கொள்ள { கவந்த கொள்ளக் கூடிய
வல்ல மைந்தா } மிடுக்கையுடையவனே!

ஓ நறைபூர் நின்ற கம்பி!—;
பனுவல் { இலக்கணம் வழுவாத
கவிதை { கவிதைகொண்டு
கொண்டு }
தொண்டர் { நீசர்களை
தம்மை }
பாடேன் பாடுவது தவிர்த்தேன்;
உன்னை { உன்னைத் தவிர
அல்லால் { (வேறொருவரைக்
கவிபாட)
நாடேன் முயலமாட்டேன்.

* * *—ஹம்ஸாவதாரத்திலும் வராஹ வதாரத்திலும் தமது நெஞ்சு நடுபட்டு உருகிப்படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச் செய்தார்; நரஸிம்ஹாவதாரத்தி லீடுபாட்டை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் எங்கும் கண்டறியாத

புதியதொரு பிறவி பிறப்பதே!; மதுஷ்யனாகவாவது சிங்கமாகவாவது அவரித்தா லாகாதோ? நாங்கலந்த சிங்க மென்று புதிதாகவொரு பிறவியைக் கற்பித்துக் கொண்டு அதிலே பிறந்த நீர்மை என்கொல்! என்று தமது திருவுள்ளம் ஆழ்ந்த மையை முன்னடிகளி லருளிச்செய்கிறார்.

“தாழ்ந்த ஜம்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?” என்பர் பெரியவாச்சான் பின்னையும்.

அடியேன் மனங்கொள்ளவல்ல மைந்தா!—பண்டு சாசிக்க முர்த்திபாய்த் தோன்றினவன்று ப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டா யென்பது உனக்கு ஒரு மிடுக்கு அல்ல; கல்செஞ்சுனை என்னுடைய உள்ளத் தைக் கொள்ளே கொண்டதுவே உனக்குப் பெருமிடுக்குக் காண்! என்பது உள் ளுறை.

இப்படிப்பட்ட அற்புத சக்திவாய்ந்த உண்மைபல்லது மற்றொருவரையும் என் நானினுந் பாட முயலவும் மாட்டேனென்கிறார் பின்னடிகளில். ‘தோண்டர்’ என்றது கூழாட்டிந் திற்பவர்களை. “கவிதைப்பனுவல்” என்றதை “பனுவல் கவிதை” என மாற்றி அர்வயித்துக்கொள்க. சாஸ்திரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவித்துவமென்றபடி. .... (உ)

எம்மானு மெம்மனையும் என்னைப்பெற் றெழிந்ததற்பின் *

அம்மானு மம்மனையும் அடியேனுக் காகிநின்ற *

நன்மான வொண்கடரே! நரையூர்நின்றநம்பி! * உன்

மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்த மாட்டேனே. (ங)

எம்மானும்	என் தகப்பனும்
எம் அனையும்	என் தாயும்
என்னை	} என்னைப் பிரஸவித்தவிட்டு
பெற்று	
ஒழிந்ததன்	} சீக்கினபின்பு
பின்	
அடியேனுக்கு	அடியேனுக்கு
அம்மானும்	தகப்பனும்
அம்மனையும்	தாயும்
ஆகி நின்ற	தானையாய்நின்ற
ல்	விலகணமாய்

மானம்	பெருமைபொருத்திய
ஒன்	அழகியதான
கடரே	தேஜன் ஸ்வரூபியே!,
	நரையூர் நின்ற நம்பி!—;
உன்	உன்னுடைய
மை மானம்	மைபோன்ற
வண்ணம்	} திருமேனிகிறத்தையல்லது
அல்லால்	
மகிழ்ந்து	மனமுவந்து
எத்த	} அதிகமாட்டேன்.
மாட்டேன்	

* * *—மாதாபிதாக்களிற் காட்டிலும் பாம உபகாரகனான வுன்னை எவ்வகை யாலும் மறக்கவல்லேனல்லேனென்கிறார். மாதாபிதாக்கள் காமப்ரேரிதராய்ப் பிரணைகளை உத்பத்திபண்ணி விடுவர்கள்; பிறகு ‘யௌவநவிரோதி’ என்று உபேகித்தொழிவர்கள்; அவர்கள் கைவிட்டகாலத்தும் கைவிடாதே உடனிருந்து காத்தருள்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் “ராதா விதா மாதா” திவ்யவஸூ

நாணம் ஸுஹிதாதிதாநாபணம்" என்றும் "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினி ஆவாரே" என்றும் ஸகலவிதபந்துவுமாக அப்பெருமானே கொள்ளவுரியன் என்கிற உறுதியை வெளியிடுகிறார். "பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடிபெணுக்கு உற்றானாய் வளர்த்து என்னுயிராதி நின்றானே,.....எத்தால் யான்மறக்கேன் இது சொல்லென் ஏழைநெஞ்சே!" என்பர் மேல் எட்டாம்பத்திலும்.

நான்மானவொண்கடரே!—விவசுஷணமாய் அளவிறந்த ஒள்ளிய கடரை யுடையவனே!, என்றவாதே 'இப்படிப்பட்ட திருவுருவம் பரமபதநாதனுக்கே பன்றோவுள்ளது' என்று சிலர் நினைக்கக்கூடு மென்றெண்ணி உடனே 'நறையூர் நின்றநம்பி!' என்கிறார். .... (௩)

சிறியாயோர் பிள்ளையுமாய் உலகுண்டோ ராலிகுமேல்
உறைவாய்! * என்னெஞ்சினுள்ளே யுறைவாய், உறைத்ததுதான் *
அறியாதிருக் தறியேன் அடியேன், அணிவண்ணேன்மே *
நறைவாரும் பொழில்குழ் நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (௪)

அணிவண்டு	அழகிய வண்டுகள்	தர் ஆல் இலை	ஒரு ஆலத்தனிரிலே
கிண்டிம்	குடையப்பெற்றதும்	உறைவாய்	பொருத்தியிருந்தவனே!
நறைவாரும்	{ தேன் பெருகப்பெற்றதமான	என்	
பொழில்	சோலையாலே	நெஞ்சின்	{ எனது நெஞ்சக்குள்ளே
குழ்	குழப்பட்ட	உள்ளே	வலிப்பவனே!
	நறையூர், சிந்த நம்பியோ!—;	உறைவாய்	
சிறியாயோர்		உறைத்தது	{ (கீ இப்படி
பிள்ளையும்	{ மிகச் சிறு குழந்தையாய்	தான்	என்னெஞ்சினுள்ளே)
ஆய்			வாஸஞ்செய்தருள்வதை
உலகு உண்டு	உலகத்தை உட்கொண்டு	அடியேன்	அடியேன்
		அறியா	
		திருந்தறி	{ தெரிந்தகொள்ளாம
		மேல்	விருக்கவில்லை.

* * *—உலகத்தைப்பெல்லாம் பிரளயம் கொள்ளப்புகுந்தவாதே அனைத்தையும் திருவயிற்றடக்கி மிகுஞானச் சிறு குழவியாய் ஒரு சிற்றாலந்தனிரிலே தாயில் கொண்டாய் என்பதைக் கேட்டார்வாய்க் கேட்டிருந்தேன்; அந்தத் திருவுருவத் தோடு இன்று என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகின்றபடியை நன்கு தெரிந்து கொண்டேன்; மந்தையாகைப் போலே நான் நன்றியுணர்வு கெட்டவனல்லேன்; இப் பெருநன்றியைச் சிந்தியாமல் ஒருபொழுதும் நானிருப்பதில்லை என்கிறார்.

ஆலிகுமேலுறைவாய் என்னெஞ்சினுள்ளே உறைவாய்—ஆலிகுபோலே என்னெஞ்சையும் உரிய இடமாகக் கொண்டாய் என்றாவது, ஆலிகையை இகழ்ந் திட்டு என்னெஞ்சை இடமாகக் கொண்டாய் என்றாவது கருத்துக் கொள்ளலாம்.

அணிவண்ணேன்மே நறைவாரும்பொழில்குழ் நறையூர்நின்றநம்பியோ— பரமபேரகம்புமான திருநறையூர்ப்பதி உனக்கு இருப்பிடமாக அமைந்திருக்கச்

செய்தேபும் அதனைபும்விட்டு என்னெஞ்சிலே உறைநின்றபாதலால் உன்னிஷயத்
திலே அடியேன் சாலவும் க்ருதஜ்ஞனா பிராசின் தேனென்றவாறு.

சிறியாய் = 'சிறுமை' என்னும் பண்புப்பெயரில் மைவிசுத்தி கெட்டு, 'ந' என்பதிலுள்ள உகரம் இகரமாகத் திரிந்து சிறுமைபென்னும் பொருளையே காட்டும், ஆய என்பது 'ஆய்' எனத் தொக்கிவந்தது. .... (ச)

நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால் *

ஆண்டாயென்று ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை

பூண்டேன் * என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலோட்டேன் *

நாண்டா னுனக்கொழிந்தேன் நறையூர்நின்ற நம்பீயோ! (ரு)

நறையூர் நின்ற நம்பீயோ!—;

நீண்டாயை செமொலாகிய உன்னை

வானவர்கள் பிரமன் முதலிய தேவர்கள்

நினைத்து தியானித்து

எத்தி தோத்திரம்பண்ணி

காண்பு அரிது { காண்பதானது
அஸாத்யமான காரியம்;

ஆண்டாய் } 'எம்பெருமானே!' என்று
என்று } (தேவர்களால்) ஆதரித்துத்
ஆதரிக்கப் } துதிக்கப்படுகின்ற
படுவாய்க்கு } உன்விஷயத்தின்

நான் அடிமை } நான் அடிமைத்தொழில்
பூண்டேன் } செய்யப் பெற்றேன்;

என் }
நெஞ்சின் } எனது மனத்தினுள்ளே
உன்னை } புகுந்திருக்கிற உன்னை
புகுந்தாயை }

போகல் } இனி வேறோரிடம்
ஒட்டேன் } போகவொட்டேன்;

உனக்கு உன்விஷயத்திலே

நான் தான் } கெட்கமற்றவனானேன்.
ஒழிந்தேன் }

* * *— 'நீண்டாயை' என்றது—ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி இத்தயாதி
களில் ஒவ்வொன்றுமே எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அபரிச்சிந்தனையிருக்கிற
வுன்னை என்றபடி. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் ஞானசக்திகளிற் சிறந்தவர்களா
யிருந்தாலும் கொக்கு கடலைக்கண்டாற்போலே உன் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
விஸ்தாரங்களைக் கண்டு வியந்து சிந்திக்கவும் பேசவும் மாட்டாதே திகைத்து
நிற்பார்கள்; எல்லைகண்டு பேசமுடியாமற் போனாலும் ஸ்வரூபஸத்தைக்காக ஏதே
னும் பேசவேணுமே; 'ஆண்டாய்' [ஸ்வாமிந்!] என்று பேசுவார்களாம்; இப்
படி வானவர்களால் ஆதரித்துப் பேசப்படுகிற வுன்னிஷயத்திலே நான் சித்ய
கைங்கரியஞ்செய்வதாக ஒருப்பட்டேன்; நீயும் இஃதறிந்து என்னெஞ்சினுள்ளே
வந்து புகுந்துகொண்டாய்; இனி நீ பெயர்ந்த போகப் பார்த்தாலும் "திரு
வாணை நின்னாணை கண்டாய்" என்னுமாபோலே ஆணைபிட்டாநிலும் தடுப்பனே
யன்றி உன்னை விட்டுக்கொடுக்க ஸம்மதிக்கக் கடவோனல்லேன்; என்று சொன்ன
ஆழ்வாரை நோக்கித் திருநறையூர் நம்பி, "ஆழ்வீர்! நீர் அடிக்கடி அடியேன்
அடியேன் என்கிறீர்; சேஷி செய்தபடி செய்யக் கண்டிருப்பதன்றோ சேஷ
பூதர்க்கு உரியது; 'ஒட்டேன்' என்று நிர்ப்பந்திக்கை உள்முடைய ஸ்வரூபத்
துக்குச் சேராதே" என்ன, 'நாண்தான் உனக்கொழிந்தேன்' என்கிறார்.
"மடலெடுக்க நினைப்பார் 'இது ஆம், இது ஆகாது' என்றுபார்த்தீதா காரியஞ்
செய்வது?" என்பது பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியானம். வெட்கமற்று

வெளிப்புறப்பட்ட நான் என்ன அடைவிலே நிற்கமுடியும் என்றவாறு. (மட
லெடுத்தது திருநறையூர் நம்பி விஷயத்திலேயே; “நம்பிநறையூர், என்
னிலைமைகண்டு மிரங்காரேயாமாகில், மன்னுமடலூர்வன் வந்து” என்ற பெரிய
திருமடல்தனியன் காண்க.) .... (௫)

எந்தாதை தாதையப்பால் எழுவர் பழுவடிமை
வந்தார் * என்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகலொட்டேன் *
அந்தோ! என்னொருயிரே! அரசே! அருளேனக்கு *
நந்தாமல் தந்தவேந்தாய்! நறையூர்நின்ற நம்பீயோ! (க)

என் ஆர் { எனது அருமையான
உயிரே { உயிர் போன்றவனே!

அரசே என்னை ஆள்பவனே!

எனக்கு என் நிறத்தில்

அருள் கிருபையை

நந்தாமல் குறையின்றி

தந்த செய்தருளின

எந்தாய் எம்பெருமானே!

நறையூர் நின்ற நம்பீயோ!—;

எம் தாதை நானும் என் தகப்பனும்

தாதை அவன் தகப்பனும்

அப்பால் அவனுக்கு முன்புண்டான

எழுவர் ஸப்த புருஷர்களும்

(ஆகப் பத்தத்தலைமுறையாக)

பழுவடிமை { இயற்கையான
வந்தார் { அடிமையைச் செய்த
உந்தவர்கள்;

என்னெஞ்சின் { எனது மனத்தினுள்ளே
உள்ளே }

வந்தாயை வந்த சேர்ந்த உன்னை

போகல் { இனி வேறிடம் போக
ஒட்டேன் { வொட்டேன்.

* * *—தாம் அனைக வம்சபரம்பரையாகப் பகவத்கிஷயத்திலே தொண்டு
பட்டிருக்கும்படியை முதலடியில் வெளியிடுகிறார். நம்முடையவர்கள் இதையொரு
ஏற்றமாகச் சொல்லிக் கொள்வதுண்டு; “எழுட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்”,
“எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப்பனேற்படினால் தொடங்கி வந்து
வழிவழியாட் செப்கின்றோம்” இத்யாதிகள் காண்க. நான், என்னுடைய தகப்ப
னார், அவருடைய தகப்பனார், அவர்க்கு அப்பால் எழுவர் என்றிப்படி பாரம்பரிய
மாக அந்நியர்ஹ சேஷத்வத்தில் ஊன்றியிருப்போம் நாம்; இப்படி அடிமைச்
சுவடு நன்கறியப் பெற்றிருக்கிற அடியேன் என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து சேர்ந்
திருக்கிற தேவரீரை இனி வேறிடம்போகவொட்டுவேனோ? என்கிறார்.

‘போகவொட்டேன்’ என்று ஆழ்வார் சொல்லச் செய்தேயும் எம்பெருமான்
போகப்புக்கமைதோன்ற நின்றானும்; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ‘அந்தோ!’
என்கிறாராம். ஐயோ! உனக்குப் பெருப் பேருகக் கிடைத்த இவ்வஸ்துவையும்
இழக்கப்பார்க்கலாமோ? என்றவாறு. இன்றளவும் என்விஷயத்திலே அருளைக்
குறையறச் செய்துவருகின்ற நீ இன்று அருட்குறை தோன்றுமாறு அகலநினைப்
பது வேண்டா வென்கை.

என் ஆருயிரே!—உன்னைப்பொழிய ஜீவியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித்
துக்கொண்டு போருகிவனே! என்றபடி. .... (க)

மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவின்துணித்த மைந்தா ! *
 என்னெஞ்சத் துள்ளிருந்து இங்கினிப்போய்ப் பிறரோடுவர் *
 வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவோட்டேன் வளைத்துவைத்தேன் *
 நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ ! (எ)

நல் கெஞ்சம் { (அடியார் திறத்தில்)
 நல்ல ஹ்ருதயத்தை
 யுடையனான
 அன்னம் { அன்ன மென்னடை
 யானான பிராட்டி
 மன்னும் பொருத்தி வாழ்கிற
 நறையூர், சின்ற நம்பியோ!—;
 மன் அஞ்ச { கூத்திரியர்களைல்லாரும்
 அஞ்சம்படியாக
 ஆயிரம்தோள் { (கார்த்த விரியார்ஜுந
 னுடைய) ஆயிரக்
 தோள்களையும்
 மழுவின கோடாலிப்படையினால்
 துணித்த அறுத்தொழித்த

மைந்தா மிடுக்கனே !
 என் கெஞ்சத்துள் } எனது கெஞ்சினுள்ளே
 இருந்து இருந்து வைத்த
 இனி . இனிமேல்
 இங்கு போய் { இங்கு சின்றும்
 வேறொருிடம்போய்
 பிறர் ஒருவர் வேறொருவருடைய
 வல் கெஞ்சம் கடினமான கெஞ்சிலே
 புக்கு இருக்க புகுத்திருக்க
 ஒட்டேன் ஸம்மதிக்கமாட்டேன் ;
 வளைத்த வைத்தேன் } தடை செய்கின்றேன்.

* * *—“ என்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப்போக ஸ்ரட்டேன் ” என்று நிர்ப்பந்தித்த ஆழ்வாரை மீறிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போகநினைத்த எம்பெருமான் அதற்குறுப்பான தன்மிடுக்கைக் காட்டினான் ; ‘ அந்தமிடுக்கில் ஒருருகையுமில்லை, நானறிவேன் பிரானே ! ’ என்று தாமறித்த மிடுக்கொன்றை விரித்துரைக்கின்றார் முதலடியில். உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்திரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்னி முனிவரது மனைவியான ரேணுகைபிணிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படையை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனை வழங்கப்பெற்றமை யறிக.

ஆயிரம் புஜங்களே யுடையவன் கார்த்தவிரியார்ஜுநன் ; இவன் ஒரு காலத்தில் ஸேனையுடனே வனத்திற் சென்று வேட்டையாடிப் பரசுராமரது தந்தையான ஜமதக்னி முனிவரது ஆச்ரமத்தையடைந்து அவரதுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த காமதேது அவர்க்குப் பல வளங்களையும் எனிடில் சுரந்தளித்தமைகண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப் பசுவை அவரதுமதியில்லாமல் வலியக்கவர்த்து போக, அதனையறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்தவிரியனுடன் போர்செய்து அவனது ஆயிரத் தோள்களையும் தலையையும் தமது கோடாலிப் படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிபெற்றனரென்ற வாலாறு முதலடிக்கு அறியத்தக்கது.

ராஜலோகமெல்லாம் அஞ்சும்படி அவர்கட்கு வேர்ப்பற்றான ஸஹஸ்ரபாஹ் வர்ஜாநனுடைய தோள்களாயிரந்தையும் மழுவினால் துணித்த மிடுக்கனே !, நீ செய்ய நினைக்குங் காரியத்திற்கு ஒரு இடையூறு நேருமென்று நினைப்பவனல்லே னடியேன் ; உன்னுடைய மிடுக்குக்கு இசையாதவனு மல்லேன் ; அந்த மிடுக்கை விதேயனான அடியேனிடத்திலே உபயோகிக்க வேண்டா வென்பதே வேண்டு கோள் என்பது உள்ளுறை.

பிறரோருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் = தம்முடைய நெஞ்ச தனிர மற்றையோருடைய நெஞ்ச எல்லாம் வல்நெஞ்ச என்றும் தம்முடைய நெஞ்ச ஒன்றே மெல்நெஞ்ச என்றும் நினைத்திருக்கிற ராழ்வார். உண்மையில், பகவத் விஷயத்தில் இத்தனை உருஞ்சம் மற்றையோர்க்கு இல்லையிறே. வளைத்து வைத்தேன் = ஏழைகளாயிருப்பவர் செல்வர் மாளிகை வாசலைப் பற்றிக்கொண்டு 'பாம் வேண்டுகின்றவற்றை நீ தந்தாலன்றி உன்னைவிட மாட்டோம்' என்ற உறுதிபுடன் அவர்களை வளைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலவும், பரதாழ்வான் சித்திரகூடத்தேறப் போந்து இராமபிரானை வளைத்துக் கொண்டாற் போலவும்.

'நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர் = 'நன்னெஞ்சம்' என்ற விசேஷ ணத்தின் ஸ்வாசஸ்யத்தை நோக்கி 'அன்னம்' என்பதற்கு * அன்னநடைய அன்னங்காகிய பெரிய பிராட்டியார் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. "நீர் குற் றங் கண்டு கைவிடப் பார்க்குமன்றும் 'நகழ்ந்தாவராயுதி—ந கச்சிந்நாப ராத்யதி' என்னுமவனன்றோ அருகே யிருக்கிறாள்" என்பது பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வருளிச்செயல். பெரிய திருமடலில் "இரும்பொழில் குழ் மன்னுமறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல், பொன்னியலுமாடக் கவா டம் ஊட்டுபுக்கு, 'என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்' என்றபின் நாச்சி யாரைப்பற்றிப் பேசுங்கால், 'மன்னுமாதகக் குன்றின் மருங்கே ஓர், இன்னிள வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான், அன்னமாய் .... அன்ன திருவுருவம் நின்றது" என்று பிராட்டியை அன்னமாக அருளிச்செய்தது காண்க. .... (எ)

எப்போதும் போன்மலரிட்டு இமையோர் தோழுது * தங்கள் கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்கரின்றாய் * இப்போதேன்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன் * நற்போது வண்ணேன்மே நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (அ)

எல் போது   எல்ல புஷ்பங்களிலே
வண்டு   { வண்டுகள் குடையப்
                    { பெற்ற
                    { நறையூர், நின்ற நம்பியோ!—;
இமையோர்   கித்யஸூரிகள்
எப்போதும்   எக்காலத்திலும்
போன் மலர்   { எல்ல பூக்களை ஸமர்ப்பித்த
                    { இட்டு

தோழுது   வணங்கி
தங்கள்   தங்களுடைய
கை போது   { புஷ்பம் போன்ற
                    { கைகளினால்
                    { அஞ்ஜலிசெய்த
கழல் மேல்   திருவடிகளிலே
வணங்க   { ஆசாயிக்குமாறு நிற்பவனே!
                    { கின்றாய்

இப்போது	இன்று	புகுந்தாயை	வந்துபுகுந்தவுன்னை
என்	} எனது மனத்தன்னே	போகல்	} வேறிடம்
கெஞ்சின்		ஒட்டேன்	
உள்ளே			

* * *—தேவரீரை வணங்கி வாழ்த்தி வழிபாடு செய்யுமவர்கள் பல்லாயிரவர் குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மிருப்பிற்காட்டிலும் என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்திருக்குமதுவே சிறப்பு என்று திருவுள்ளம்பற்றி இமைபோர்களுையும் விட்டு என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளிற்று ; இனி நான் போகவொட்டேன்—என்கிறார்.

பொன்மலர்—பொன்போல் விரும்பத்தக்கமலர் என்றபடி. 'தொழுது இறைஞ்சி, வணங்க' என்ற ஒருபொருட் பன்மொழிகள் மனமொழி மெய்களாகிற த்ரிகரணங்களி னுடையவும் வருத்தியைச் சொல்லுகின்றன வென்னலாம். கைப்போது கொள்ளுதல்—அஞ்ஜலி செய்தல். (அ)

ஊனே ராக்கைதன்னே யுறத்தோம்பி வைத்தமையால் *
யானாயேன்றனக்காய் அடியேன் மனம்புகுந்த
தேனே ! * தீங்கரும்பின் தெளிவே ! என்சிக்கைதன்னால் *
நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின்ற நம்பியோ ! (க)

யான் ஆய்	எனக்கு அந்தராத்மாவாய்	ஊன் வர்	} மாம்ஸமயமான சரீரத்தை
என் தனக்கு	} எனக்கு விதேயனாய்க் கொண்டு	சூத்தை	
ஆய்		உழத்த	} (பலவுணைகளாலும்) சிரமப்பட்டு
அடியேன்	} அடியேனுடைய மனத்தி னுட் பிரவேசித்த	ஒம்பி	
மனம் புகுந்த		வைத்தமை	
தேனே	தேன்போல் இனியவனே !	என் சிக்கை	} என்னுடைய மனத்தினால்
கீம் கரும்பின்	} இனிமையான கரும்பின் தெளிவே	தன்னால்	
தெளிவே		கரையூர் நின்ற நம்பியோ !—;	கள்ளே எய்த
		பெற்றேன்	

* * *—“விவிஞா றெஹவாவதிநீஸாராய நிவேதிதாஸு வ-டுவ-டு வெவ க்யுதா ஸ்ர ஹநு ! ஹவ்வாஹாஹிலஃப-தா = விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதாம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ! ஹஸ்தபாதாநி ஸம்யுதா” என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது ; எம்பெருமானுக்கு வழிபாடுகள் செய்தற்காகவே இந்த கரணகளைப் பரங்கள் தந்தருளப்பட்டன வென்பது அதன் கருத்து ; அப்படி பகவத் ஸைங்கரியத்திற்கே உபகரணமான உடலை நான் பெற்றிருந்தாலும் கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் பாழே கழிந்தனவாதலால் அவ்வுடலைக் கொண்டு ஒரு பயனும் பெறா தொழிந்தேன் முன்பெல்லாம் ; இவ்வுடலைச் சரமப்பட்டுப் போஷித்து வந்ததற்குத் தக்கபயன் இன்று பெற்றேனென்கிறார்.

“ஊனேராக்கை தன்னை உழந்தோம்பி வைத்தமையால் நானே எய்தப்பெற்றேன்” என்று அந்வயிப்பது. மாம்ஸம் மல்கும்படி சரீரத்தைப் பலபரிச்ரமங்கள் பட்டு வளர்த்து வந்தேனாதலால் அதன்பலனை இன்று ஸம்பாதித்துக்கொண்டேனென்கை. “ஸ்ரீரமாத்யம் கலு தர்மஸாதநம்” என்கிறபடியே தர்மாதஷ்டாநத்திற்கு இன்றியமையாத சரீரத்தைப் போஷிக்க வேண்டியது அவசியமே; இதுவரை நான் போஷித்து வந்தது பயன்பெறா தொழிந்தது; இப்போது அங்ஙனன்றியே பயன்பெற்றதாயிற்று என்று மகிழ்ந்து பேசினாராயிற்று. .... (சு)

நன்னீர் வயல்புடைகுழ் நறையூர்நின்ற நம்பியை *
கன்னீர மால்வரைத்தோள் கலிகன்றி மங்கையர்கோன் *
சோன்னீர சோல்மாலை சோல்லுவார்கள் * சூழலிசம்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்வாரே.” (க௦)

கல் நீர்	நல்ல நீரைபுடைய	கலிகன்றி	{ திருமங்கையாழ்வார் (அருளிச்செய்த)
வயல்	கழனிகளாலே	சோல் நீர்	{ கொண்டாடிச் சொல்ல வேண்டுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய
புடை குழ்	நாற்புறமுஞ் சூழப்பட்ட	சோல் மாலை	இச்சோல்மாலைகளை
நறையூர்	திருநறையூரில்	சோல்லுவார்கள்	{ கற்பவர்கள்
நின்ற	{ நித்யவாஸம் செய்தருள் நின்ற	சூழ் விசம்பில்	பெரிய திருநாட்டில்
நம்பியை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	கல் நீர்மையால்	{ (நித்யகைகர்யமாகிற)--- சிறந்த ஸ்வபாவத்தோடு கூடி
கல் நீர் மால் வரை தோள்	{ ஒலிக்கின்ற அருவிக்கா புடைய பெரிய மலை போன்ற திருத்தோள் களை புடையவரும்	கெடுக்காவம்	சாச்சுதமாக
மங்கையர் கோன்	{ திருமங்கைநாட்டிலுள்ளார்த் குத் தலைவருமான	மகிழ்ந்து வாழ்வார்	{ பாமாகந்தக்கொண்டு வாழப்பெறுவர்.

* * *— நீர்வளம் பொருந்திய வயல்களால் சூழப்பட்ட திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரான் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வாரருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் நித்யவிபூதியிற் சென்று நித்யாநந்த மதுபவிக்கப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

கல்நீர் = ‘நீர்’ என்றது நீர்மையை [ஸ்வபாவத்தை] புடைய என்றபடி. ‘நீர்மை’ என்னும் பண்புப் பெயரில் ஈதுபோயிற்று; அ— குறிப்புப் பெய ரெச்ச விருதி. ‘சோல் நீர்’ என்பதிலும் இங்ஙனமே கொள்க. சொல்—கொண்டாடிச் சொல்லப்படுவதை, நீர்—இயற்கையாகவுடைய என்றபடி. “இத்தை யறுஸந்தித்தார்க்கு ‘இதொரு சப்தமே!’ என்று கொண்டாடு மிதுவே ஸ்வ

பாவமாம்படியிருக்கிற சொல்தொடையை” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை
வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி. (க௦)

அடிவரவு:—புன் ஓடா எம்மானும் சிறியாய் நீண்டாய் எந்தாதை மன் எப்போதும்
ஊனேர் சன்னீர் சினவில்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து — முன்றூந் திருமொழி,
சினவீற் செங்கண்.

[இதாவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

உரையவதாரிகை:— சீழ்த் திருமொழியில் “ஊனேராக்கைதன்னை உழக்
தோம்பி வைத்தமைபால்—நானே யெய்தப்பெற்றேன்” என்றாரே; அப்படி
எய்தப்பெற்ற பெருமையைப் பாக்க அருளிச்செய்கிற ரித்திருமொழியில். *

சினவீல்செங்க ணரக்க ருயீர்மாளச்
செற்றவில்லியென்று கற்றவர்தந்தம்
மனமுள்கொண்டு * என்றமெப்போதும் நின்றேத்தும்
மாமுனியை மரமேழேய்த மைந்தனை *
நனவில்சென்றார்க்கும் நண்ணற்கரியானே
நானடியேன் நறையூர்நின்றகம்பியை *
கனவிற்கண்டேனின்னு கண்டமையால் என்
கண்ணினைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

சினம் இல்	{ கோபத்துக்கு இருப்பிட மாய்	மனம் உள் கொண்டு	{ செஞ்சிலையாளித்து
செம் கண்	சிவந்தகண்களை புடையாரான	என்றும்	{ எக்காலத்திலும் எல்லா
அரக்கர்	ராகுஸர்கள்	எப்போதும்	{ நிலைமைகளிலும்
உயிர் மாள	உயிரிழந்து முடியும்படியாக	நின்று	நிலைநின்று
செற்ற	சிறினை	ஏத்தும்	{ தோத்திரம்பண்ணும்படி யாகவுள்ளவனும்
வில்லி என்று	{ வில்லை புடையவனே! என்று	மர முனியை	{ (அடியாந்திறத்தில் இன்னமும் என் செய்கோமென்று) செடிய சிந்தனைகளைச் செய்பவனும்
சுற்றவர்	அறிவுடையவர்கள்		
தம் தம்	தங்கள் தங்களுடைய		

எழ் மரம்	ஸப்தஸரஸ் விருஷங்களை	கனவில்	மாநஸாதுபவத்தில்
வய்த	அம்பு எய்து	இன்று	கண்டேன்
மைந்தனை	மிடுக்குடையவனும்	கண்டமை	யால்
கனவில்	கண்மலரப்பெற்றவர்களை	என் கண்	இணைகள்
சென்றார்க்கும்	சிறத்தஞானிகட்கும்	கனிப்ப	கனித்தேன்
கண்ணற்கு	கிட்டக் கூடாதவனுமான	கனித்தேன்	கண்ணும் ஸந்தோஷித்தேன்.
அரியானை	கைதழர் நின்ற நம்பியை—;		
அடியேன்	நான்		
	அடியேனாகிய நான்		

• • • —திருநகைநாயகர் நம்பியைக் கண்டுகளிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். சில விசேஷணங்களால் நம்பியை விசேஷிக்கிறார் சினவிற செங்குணன்று தொடங்கி. ஆசிரித விரோதிகளை அழியச் செய்து பக்தர்களைப் பாதுகாத்தருள்பவனென்று கற்றவர்களால் கொண்டாடப் படுகின்றனென்பது முதல் விசேஷணத்தின் கருத்து. கண்ட காட்சியிலே மஹா கோபிஷ்டர்களென்று தோன்றும் படியான கண்களை யுடையவரான ராவணாதி ராஜாஸர்களை பொழித்த வில்லாளனென்று ஒவ்வொரு அன்பரும் தங்கள் தங்கள் நெஞ்சிலே கொண்டு துதிப்பார்களென்க. மாமுனியை என்றது—ஆசிரிதர்கட்கு எத்தனையோ நன்மைகள் செய்திருந்தும் ஒரு நன்மையும் செய்திலன்போல 'என்ன செய்வோம்!' என்றே நெடுகச்சித்தித் துக்கொண்டிருப்பவனைப்பென்றபடி. “ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் யானுரைப்பது, உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்தி நீ” என்ற பெரியதிருவந்தாதிப் பாசரங்காண்க. முடி-மகநஞ்செய்பவன்; (அதாவது) சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன் தன்னுடைய திறவில் நம்பிக்கையற்றவர்களுக்கு அரியனசெய்தும் நம்பிக்கையுண்டாக்கு மியல்லினன் என்று காட்டுதற்காக ‘மாமேழெய்த மைந்தனை’ என்றார். மாமலக்ஷ்மணர்க்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் திருவடி மூலமாகத் தோழமை நேர்ந்த பின்பு, ஸுக்ரீவன் தன் வருத்தத்திற்குக் காரணங்கள் கூற, அது கேட்ட இராம பிரான் ‘நான் உனது பகைவனான வாலியை எனது அம்பினால் அழித்து விடுகிறேன், அஞ்சாதே’ என்று அபயப்ரதானஞ் செய்யவும் ஸுக்ரீவன் மனந்தெளி பாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, முடிவில், வாலி மாமலங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி பெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி ‘இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ?’ என்று சொல்ல, அது கேட்ட இளைய பெருமான் ‘உனக்கு நம்புதல் இல்லையாயின் இப்போது என்னசெய்ய வேண்டுவது?’ என்ன, ஸுக்ரீவன் ‘இராமபிரான் நீதுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கை யுண்டாகின்றது; ஏழு மாமலங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருதறு விரற்கிடை தூரம் தூக்கி

யெறிந்தால் எனக்கு விச்வாஸம் பிறக்கும்' என்று சொல்ல, 'இராமபிரான் அதற்கு இசைந்து துந்துபியின் உடலிலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த்துக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாவி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான், இப்போது உலர்ந்து விட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப் பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று அம்பராத்நூணியை யடைந்ததென்ற வரலாறு இங்கு அறியக்க்கது. (மரம்—ஆச்சாமரம்.)

கனவில் சென்றார்க்கும் நண்ணற்கு அரியானை கனவுக்கு எதிர்த்தட் டானது கனவு எனப்படும்; தெளிவைச் சொன்னபடி. நல்ல தெளிவிலே பிருப் பவர்களான ஸரக ஸந்தநாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே விட்டுதற்கு அரு மைப் பட்டிருப்பவனான எம்பெருமானை என்றபடி.

கனவில் கண்டேன்—இங்குக் கனவு என்றது ஸ்வப்நத்தையன்று; தெளி வற்ற மன நிலைமையைச் சொன்னபடி. தெளிந்தவர்களும் காண முடியாத பெருமானைத் தெளியாத நான் கண்டுகொண்டே னென்கை. அவன் காட்டக் காண்கிறாராகையாலே இது பொருந்தும். முந்துற நெஞ்சு கண்டது; பின்னைக் கண்களும் கண்டன; அதனால் களிப்படைந்தேன் என்றாயிற்று. .... (க)

தாய்நினைந்த கன்றேயொக்க என்னையும்
தன்னையே நினைக்கச்செய்து * தானேனக்
காய்நினைத் தருள்செய்யுமப்பனை
அன்றில்லையகமுண் மீழ்ந்திட்ட
வாயனை * மகரக்குழைக்காதனை
மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி
யாயனை * அமரர்க்கரியேற்றை என்
அன்பனையன்றி ஆதரியேனே.

(உ)

தாய் நினைந்த } தன் தாயாகிய பசுவை
கன்றே ஒக்க } நினைக்கும் கன்றுபோல
என்னையும் } அடியேனையும்
தன்னையே } (எம் பெருமானாகிய)
நினைக்க } தன்னையே சிந்திக்கும்படி
செய்து } பண்ணி
(அதற்கு மேலே)
தான் } எனக்கு வேண்டிய
எனக்கு } கண்மகனை யெல்லாம்
ஆய் நினைத்த } தானே சித்தித்த

அருள் }
செய்யும் } திருபை பண்ணும்
அப்பனை } உபாசகனும்,
அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
து லையகம் } இவ்வுலகத்தை யெல்லாம்
உண்டு } விழுங்கி (பின்பு)
உமிழ்ந்திட்ட } வெளிப்புறப்பட விட்ட
வாயனை } திருப்பவனத்தை
புடையவனும்,

மகாம் குழை காதனை	{ மகா குண்டலங்களைத் திருச்செவிகளில் அணித்துள்ளவனும்	அரி ஏற்றை	{ சிங்கம் போலவும் காளை போலவும் செருக்குத் தோற்ற விரும்பவனும்
மைத்தனை	சித்யபுவாவும்	என் அன்பனை அன்றி	{ என்னிடத்தில் அன்புடையவனுமான திருநறையூர் ஈம்பியைத் தலிர்த்து
மதின்கோவல் இடை கழி ஆயனை	{ திருமதின்களை யுடைய திருக்கோவலூரரிடை கழியில் கோபாலனாய் கிற்பவனும்	ஆதரியேன்	{ (வேறொருவனை) ஆதரிக்கமாட்டேன்.
அமரங்கு	கீத்யலுரிசினினிடையே		

* * *—கன்றானது எப்போதும் தன் தானையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கு மாபோலே உலகுக்கெல்லாம் தாயாகிய தன்னையே நான் நினைந்திருக்குமாறு செய்தவனென்கிறார் முதலடியில். 1. “பார்த்த சிந்தை யொன்றி நின்று நின்ன பாது பங்குயம், சிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே” என்கிறபடியே எம்பெருமானது அருளினிறியே அவனை நினைத்திருத்தல் அமைபாதாதலால் ‘என் னையும் தன்னையே நினைக்கச் செய்து’ என்கிறார். நம்முடைய நினைவு மாறினாலும் தான் நினைவுமாற்றாதே 2. ஊமம் லுளாதி ஊகம் தயாதி வாசாம்பதிபு—அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்” என்றபடியே நம்மை நினைத்திருந்து அருள் செய்பவ னென்கிறது ‘நானெனக்காய்நினைந் தருள்செய்யு மப்பனை’ என்றதனால். அப்படி எங்கேனும் கண்டதுண்டோ வென்ன, உலகமெல்லாம் பிரளயாபத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி தானே அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகப் பாதுகாத்தருளின செயல் திருஷ்டாந்தமாகப் போராதோ வென்று அதனை யெடுத்துரைக்கின்றார் அன்றிஸ்வையகமுண் மேழ்க்திட்ட வாயனை என்று.

அப்படி அவன் உதவி செய்தருளாதே நம்மை உபேக்ஷிப்பவ னென்றே வைத்துக் கொண்டாலும், விடக்கடாத அழகு படைத்தவன் காண்மின் என் கிறார் மகாக குழைக்காதனை என்பதனால். * மின்னு மணிமகா குண்டலங் கள் வில்விச சிற்கு மழகுக்குத் தோற்றுப் பேசுகிறபடி. “பிரளயத்திலே தன் னிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவனை” என்பர் பெரியவாச்சான் பின்னையும். மைத்தன்—எப்போதும் யெனவனமேயா யிருப்பவன்.

மதின்கோவ லிடைகழி யாயனை—“பாவருந் தமிழாற் பேர்பெறு பணுவற் பாவலர் பாதி நாளிரயின், மூவரு நெருக்கி மொழிவினக்கேற்றி முருந்தனைத் தொழுத நன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் [—பொய் கையார் பூதத்தார் பேயார்] மூவரும் ஒருவரை பொருவர் சந்தித்துத் திருவந்தாதி கள் பாடினதலம் திருக்கோவலூர் என்பது ப்ரஸித்தம். “நீயுந் திருமகளும் நின்றாயால், குன்றெடுத்துப்பாயும் பனிமறுத்த பன்பாளா, வாசற்கடை கழியாவுன்புகாக் காமர் பூக்கோவல், இடைகழியே பற்றியினி” [முதல் திருவர் தாதி—86.] என்ற பொய்கையார் பாசாததைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெரிய

வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“உகந்தார் நடுவே புருந்து நெருக்கு மவனை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள வாக்கியம் அதுஸந்திக்கத் தக்கது. வடமொழியில் ‘தேஹன்’ என்னப்படும் உலகவழக்கில் ‘ரோழி’ என்னப்படும் வருகிற ஸ்தானமே இடைகழியாம். திருக்கோவலு ரொம்பெருமானுக்கு தேஹ னீசன்’ என்பதும் ஒரு திருநாமம்.

அமரர்க்கு அரியேற்றை=வடநூலார் ஸிம்ஹ: வ்ருஷப: என்னும் சொற் களைச் சேர்த்துப் பரப்பாமாகப் பிரயோகிக்கும் முறைமை இங்கு உணரத்தக்கது.

வந்தநாள் வந்தேன் நெஞ்சிடங்கொண்டான்
மற்றோர்நெஞ்சறியான் * அடியேனுடைச்
சிந்தையாய்வந்து தென்புலர்க்கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன் *
கொந்துலாம் பொழில்சூழ் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாடியகத்தனை *
எந்தையை யெந்தைத்தந்தைதம்மாளை
எம்பிரானே யெத்தால் மறக்கேனே?

(௩)

வந்த நாள் வந்து { நானாகவே என்னை ஸ்வீ
கரிக்க எழுந்தருளின
களிலே எழுந்தருளி
என் நெஞ்சு எனது நெஞ்சை
இடம் கொண்டான் { இருப்பிடமாகக்
கொண்டான்;
மற்ற ஓர் நெஞ்சு அறியான் { வேறொருவருடைய நெஞ்
சையும் தனக்கு இருப்
பிடமாக நெஞ்சிலும்
நினைக்கின்றிலன்;
அடியே னுடை { அடியேனுடைய
சிந்தை ஆய் வந்து { மகோத்தமனைத்
தானுடையனாய் வந்து
என்னை அடியேனை
தென்புலர்க்கு சேர் கொடான் { யமபட்டினத்தில் காட்டிக்
கொடாதே விஷய
கரித்தருளினான்;
இது இதனை

சிக்கன நிடமாக
பெற்றேன வபித்தேன்; (ஆனபின்பு.)
கொந்து உலாம் { பூங்கொத்துக்கள்
சிதைந்த சோலைகளினால்
பொழில் சூழ் குழப்பட்ட
குடந்தைத் தலை { திருக்குடந்தையில்
(எழுந்தருளியுள்ள)
கோவினை ஸ்வாமிபுரம்
குடம் ஆடிய கத்தனை { குடக் கத்தாடினவனும்
எந்தையை எனக்குத் தந்தையும்
எந்தை தந்தை { என் முதலுருவர்க்கும்
தம்மாளை { ஸ்வாமிபுரமான
எம்பிரானே (திருநாறையூர்) கம்பியை
எத்தால் எக்காரணம் பற்றி
மறக்கேன் { மறப்பேன்
[மறக்கமுடியாத.]

* * *—எம்பெருமானை படியேன் மறப்பதற்கு ஒரு ஹேதுவுமில்லையே, எப்படி மறப்பே னென்கிறார். ‘வந்தநாள் வந்து என்னெஞ்சிடங் கொண்டான்’—எம்பெருமான் தம்முடைய நெஞ்சினுள் வந்து சேர்வதற்கு உறுப்பாகத் தாம் ஒரு முயற்சிசெய்து கைம்முதலுடையரா யிருந்தால் இன்னநாளிலே வந்து சேர்ந்தா

னென்று தாம் சொல்லக்கூடும்; அங்கனன்றியே எம்பெருமான் தானாகவே தன் பேராகவே வந்துசேரக் கண்டவராதலால் 'வந்தநாள் வந்து' என்கிறார். - "ப்ரதம ஸ்விகாரத்துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய் அதுக்கு உபகரித்தா னாகிலிறே இந்நா னென்னலாவது; அங்கனென் நில்லாமையாலே ப்ரதம ஸ்விகாரத்தை 'வந்தநாள்' என்னு மித்தனையாய்த்துச் சொல்லலாவது" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. தானாகவே வந்து என்னை விஷயீ கரித்து என்னெஞ்சைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளின பின் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானார் பக்கலிலும் போலானா யிருக்கின்றிலன்; அன் றியும், 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண் டும்' என்று நான் கொண்டிருக்கும் மனோரதநகரத் தான் உடையனாய்க் கொண்டு, யமபடர் அகையிலே யகப்பட்டு நவிவுபடவேண்டிய பாவங்கள் பலவற்றையும் நான் செய்திருக்கச்செய்தேயும் என்னை அந்த நமன்றமர் கையிலே காட்டிக்கொடாமல் தானே நித்ய கைங்கரியம் கொள்ளா நின்றான். இப்பேறுதான் அவனுடைய நிர்ஜேஹுகமான திருவருளடியாகக் கிடைத்ததாகையாலே இதற்கு ஒரு நாளும் குலைதல் இல்லை யென்னும்படி பெற்றேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

எப்போதும் வஸந்தகாலமாகவே யிருந்துள்ள சோலைகளாலே குழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளித் தன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை விளங் கக் காட்டிக் கொண்டிருப்பவனும், க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மன்றில் குடக் கூத் தாடித் தன் வடிவழகை ஸர்வஸ்வதாகம் செய்தவனும், அடியேனுடைய குலத் துக்கெல்லாம் நாதனா யிருப்பவனுமான எம்பிரான் பக்கலிலே அடியேன் பா மோபகாரம் பெற்று வைத்து, இனி மறப்பதற்கு என்ன ப்ரஸக்தியுண்டு? ஒரு நாளும் ஒரு ஜேஹுவாலும் மறவேன் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

எத்தால் மறக்கேன்? = அவன் செய்தருளின உபகாரம் ஸ்வல்பமா யிருந் தால் மறக்கலாம்; பெற்ற உபகாரத்திற்கு ஏதேனும் கைம்மாறு செய்திருந் தாலும் மறக்கலாம்; ஒன்றுமில்லையா யிருக்க எங்கனே மறப்பது? .... (க)

உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்

பாரதத்தோருதே ரைவர்க்காய்ச்சென்று *

இரங்கியூர்ந்தவர்க் கின்னருள்செய்யும்

எம்பிரானே வம்பார்புனல்காலிரி *

அரங்கமானி யென்னாளிலிண்ணாளி

ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று

சரங்களாண்ட * தண்டாமரைக்கண்ணனுக்கன்றி

என்மனம் தாழ்ந்துநில்லாதே.

(சு)

உரங்களால்	{	மிக்கெனன் மிக்க துரியோத	பாரதத்து	பாரதபுத்தத்திலே	
இயன்ற					
மன்னர் மாள்					
		இதயாச்சர்கள்	ஐவர்க்கு ஆய்	{	பஞ்சபாண்டவர்க்குத்
		தொலையும்படி			

இரங்கி	{ (அவர்கள் விஷயத்தில்) மனமிரங்கி	விண் ஆளி	பாமபதத்துக்குத்தலைவனும்,
ஒரு தேர் ஊர்ந்த	{ (அவர்களுடையதான) ஒரு தேரை ஊர்தியா விருந்த கடத்தி	ஆழி குழ்	கடல் குழந்த
அவர்க்கு	அப்பாண்டவர்க்கு	இலங்கை	வந்தாபுரியானது
இன் அருள் செய்பும் எம்பிரானை	{ பாம கிருபையைச் செய்தருளின ஸ்வாமியும்	உலங்க	வியாகுலமாகும்படி
வம்பு ஆர் புனல் காவிரி	{ புதுமைமிக்க தீர்த்தத்தை யுடைய திருக்காவேரி யால் குழப்பட்ட	சென்ற	அங்கெழுந்தருளி
அரங்கம்	திருவரங்கம் பெரிபகோயிலை	சரங்கன்	{ அம்புகளை கடத்தின
ஆளி	ஆன்பவனும்	தண் தாமரை கண்ணனுக்கு அன்றி	{ குளிர்த்த தாமரைப் பூப் போன்ற திருக்கண்களை யுடையனுமான திரு உறையூர் கம்பிக்கல்லது (மற்றொருவர்க்கு)
என் ஆளி	என்னையான்பவனும்	என் மனம்	என் மனமானது
		தாழ்ந்த	{ ஸைச்சியம் வறித்திருக்க வில்லாது } மாட்டாது.

* * * — க்ருஷ்ணாவதார முகத்தாலும் ராமாவதார முகத்தாலும் மண்ணில் பாரங்களை நீக்கியருளின மஹாநுபாவனுக்கன்றி மற்றொருவன் விஷயத்திலே என்னெஞ்சு தாழாது என்கிறார். * மலைபுளையோதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குழை நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவளையத் தின் தேர் மேல் முன்னின்று அருள் செய்தமையை முன்னடிகளிற் கூறுகின்றார்.

பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்ற இரு வகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்கிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின கண்ணபிரான் துரியோதனாதியரிடம் தூதராகச் சென்று 'பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ளவேண்டா; சாஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதானமாக அரசாட்சி செய்து வாழுவர்கள்; அதற்கு ஸம்மதியில்லாவிடில் தலைக்கு இரண்டிரண்டு ஊராகப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பத்து ஊரைக் கொடுங்கள்; அதுவும் அநிஷ்டமாகில் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி ஒருநாயாவது கொடுங்கள்' என்று பலபடி அருளிச்செய்ய, அந்தச் சொல்லுக்குச் சிறிதும் ஸம்மதியாமல் 'பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும், இந்தப்பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்றிப்படி திரஸ்காரமாக மறுத்துச் சொல்லவே, தான் பாண்டவ பகஷ்பாதிபாயிருந்து எதிரிகளைத் தோற்கித்தனனென்க. துரியோதனாதியர் போர்புரிய வந்தது தருமபுத்தியாலல்லாமல் 'வலிமையுடையோம் நாம்' என்கிற கொழுப்பினாலாதலால் 'உரங்களாலியன்ற மன்னர்' எனப்பட்டது. உாம்—வலி. 'உரங்கள்' என்ற பன்மை அவிவகிதம்; உரத்தினால் என்றபடி.

'சரங்களாண்ட' என்றது "வில்லாண்டான்றன்னை" என்றாற்போலே; 'சத்துருக்களைக் காட்டு, காட்டு' என்று விம்மிக் கிளம்புகின்ற அம்புகளை அடக்கி பாள்பவனென்க. "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணன்" என்ற சேர்க்கையினால்—தாமரைக் கண்களின் கடாசுத்திற்கு இலக்காக உய்ந்துபோகப் பெருதே அம்புகட்கு இலக்காக மாண்டுபோயினரே பாவிகள்! என்ற பரிதாபந்

தோன்றும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே “ந நமேயம்—தாழ் மாட்டேன்” என்று மார்பு நெறித்து மாண்டொழிந்தனர் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள்; என் மனம் அங்கனன்றியே தாழ்ந்து நின்று உய்வுபெறும் என்றாராயிற்று. (ச)

ஆங்கு வெந்நரகத் தழும்பும்போது
அஞ்சேலென் றடியேனை யங்கேவந்து
தாங்கு * தாமரையன்னபொன்னாடி.
யெம்பிராண உம்பர்க்கணியாய்நின்ற *
வேங்கடத்தீரையப் பரிசீரீயை
வேண்ணெயுண் றோலினிடையாப்புண்ட
தீங்கரும்பினை * தேனைநன்பாலினையன்றி
என்மனம் சிந்தைசெய்யாதே.

(ரு)

ஆங்கு வெம் நரகத்த	அப்படிப்பட்ட கொடிய நரகங்களிலே	அரிசைய	சிந்தம் போன்றவனும்
அழுந்தம் போது	அழுந்தி கோவுபட சேர்த்தகாலத்து	பரி தேரியை	குதிரையுருவாய் வந்த தகான் வாயைக் கிழித்தவனும்
அங்கேவந்து	அவ்விடங்களில் வந்து	வேண்ணெய் உண்டு	வேண்ணெயை (க் கனவாடி) அமுது செய்து
அஞ்சேல் என்று	பயப்படவேண்டாவென்று	உரலினிடை	உரலோடுகூட
அடியேனை தாங்கு	அடியேனைப் பாதுகாத்தருள்கின்ற	ஆப்புண்ட	கட்டுண்டிருத்தவனும்
தாமரை அன்ன பொன் ஓர் அடி	தாமரைபோன்று அழகு மிக்க திருவடினை புகுடையனும்	தீம் கரும்பினை	மதுரமான கருப்பஞ்சாறு போன்றவனும்
எம்பிராண	எமக்கு உபகாரனும்	தேனை	தேன்போன்றவனும்
உம்பர்க்கு அணி ஆய் கின்று	மேலுலகக்கட்டுக்கல்லாம் அலக்காரமாயிருக்கின்ற	கன் பாலினை அன்றி	இனிய பால்போன்றவனு மான திருநகையூர் கம்பியையயல்பது (மட்டுருவரை)
வேங்கடத்த	திருமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கிற	என் மனம்	எனது கெஞ்சானது
		சிந்தை செய்யாதே	கினைக்கமாட்டாது.

* * * — பலவகைகளாலும் கனக்கப் பாவங்களைப்பண்ணி அவற்றின் பலன் களை யறுபவிக்கக் கொடிய நரகங்களிலே சென்று நோவுபடுங்கால், ‘தான் பண்ணின பாவங்களின் பலனைத் தான் அறுபவிக்கட்டும்; நமக்கு வந்ததென்ன?’ என்றிராமல் அங்கே யெழுந்தருளி ‘நாம் இருக்க நீ பாபங்களின் பலனை அறுபவிக்கப்ராப்தியுண்டோ? அஞ்சாதே’ என்று அபயப்ரதானம்பண்ணி ரகித்தருளு மெம்பிராணையே என்மனம் சிந்திக்கின்ற தென்குரர்.

நரகத்திலே அழுந்தும்போது அங்கே வந்து தாங்குவதாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்து என் எனில்; * தென்னவன் தமர் செப்பயிலாதார் சேவதக்

சுவார் போலப் புகுந்து பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப்பின் முன்னக விழுப்பதாகிற யமதண்டனைகளை யறுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் எம்பெருமான் அங்கே வந்து காத்தருள்கின்ற னென்கிறதன்று; 'ஐயோ! நாம் எல்லையில்லாத பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டோமே; வெவ்வித நரகங்களிலே சென்று கொடிய துன்பங்களை யறுபவிக்க நேருமே, என் செய்வோம்!' என்று கவலைப் பட்டு வருந்தியிருக்கு மிருப்பிலே வந்து அபயப்ரதானம் பண்ணும்படியைச் சொன்னவாறு.

உம்பர்க்கு அனியாய்நின்ற வேங்கடத்திரியை = 'உம்பர்' என்பது மேலுலகத்திற்கும் மேலுலகத்திலுள்ளவர்க்குப் பெயர். 'மேலுலகங்களுக்கு அலங்காரமாய் நின்ற' என்று பொருள்கொண்டு வேங்கடத்திற்கு விசேஷணமாக வுரைக்கலாம்; 'நித்யஸூரிகளுக்கு அலங்காரபூதனாய் நின்ற' என்று பொருள்கொண்டு வேங்கடத்தரிக்கு விசேஷணமாகவு முரைக்கலாம். முந்தின நிர்வாஹத்தில், திருவேங்கடமலை விண்ணுலகம்வரை ஒங்கியிருக்கின்ற தென்கிற அதிசயோக்தி வெளியாம்; பிந்தின நிர்வாஹத்தில், நித்யஸூரிநிர்வாஹகன யிருக்குமவன் அவர்களை விட்டு நம்போலிபர்க்கு முகங்கொடுக்கத் திருமலையிலே வந்திருக்கிற னென்பது வெளியாம். அரி-ஹரி.

பரி கீழியை = கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனா லேவப்பட்ட அஸுரர்களில். கேசி யென்பவன் குதிரையி னுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி களைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினனென்ற வரலாறு அதிக.

உரலினிடை ஆப்புண்ட தீங்கரும்பினை = ஒரு கரும்பு உரலினிடை ஆப்புண்ட தென்கிறார்; உரலிலே கட்டுண்டவன் கண்ணபிரானல்லன்; ஒரு கரும்பு தான் கட்டுண்டது என்கிறார் போலும். உரலில் கட்டுண்ட நிலைமையிலே அவனுடைய ராஸிக்யம் வெளியானபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்ஙனே அருளிச் செய்கிறபடி. யசோதையானவள் கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பினால் கண்ணை உரலேர்மினைத்துக் கட்ட முடியாமல் வருந்தி நிற்குமளவிலே தன் திருமேனியைத் தானே சிறுக்கடித்துக்கொண்டு கட்டுண்டு தனது ஸௌசீல்ய ஸௌலப் யாதி குணங்களை வெளியிட்டுக்கொண்ட ராஸிக்யத்திலே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் சென்றதாயிற்று. .... (௫)

எட்டனைப்பொழுதாகிலும் என்று

மென்மனத்தகலா திருக்கும்புகழ் *

தட்டலர்த்த பொன்னையலர்கோங்கின்

தாழ்பொழில் திருமாலிகுஞ்சோலையங்

கட்டியை . கரும்பின்ற வின்சாற்றைக்
காதலால்மறைநான்தும் முன்னேதிய
பட்டனை * பரவைத்துயிலேற்றை என்
பண்பணையன்றிப் பாடல்செய்யேனே.

(கூ)

என் தனை பொழுது ஆகிலும்	{ என்னத்தனை கொடிப் பொழுதுகூட	கரும்பு நன்ற இன் சாற்றை	{ கரும்பில் நின்ற முண்டான இனிய ரஸம்போன்றவ னும்,
என் மனத்து கூசலாது	{ என் மனத்தைவிட்டுப் பிரியாமல்	முன் காதலால்	முற்காலத்தில் அன்புடனே
என்றும்	எக்காலத்தும்	மறை நான்கும்	{ நாவ்வேதங்களை யும்
இருக்கும்	{ என்மனத்தே யிருக்கையினாலாகிய	ஒதிய	{ (ஸாந்திபிதி பக்கலில்) அத்யயனம் பண்ணின
புசழ்	தீர்த்துடையபுடையவனும்	பட்டனை	பண்டிதனும்
தட்டு புலர்த்த	{ தட்டுப்போலே விகலிப் பித்தப்பட்ட	பாவை	(திருப்பாற்) கடலில்
பொன் னப் அலர்	{ பொன்போன்ற அலகை புடைத்தான	தயில்	கண்வளர்ந்தருளாகின்ற
கோங்கின்	கோங்குமாக்களினுடைய	எற்றை	பரமபுருஷனும்
தாழ் பொழில்	{ தழைத்த தோப்புளை புடைய	என் பண்பனை அன்றி	{ எனக்கு எளியனுமான திருநறையூர்நம்பியைத் தவிர
திருமாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ்சோலையி வெழுந்தருளியிருக்கிற	(மற்றொருவரையும்)	
அம் கட்டியை	{ மதரமான கற்கண்டுபோல் போக்யனாயிருப்பவனும்,	பாடல் செய்யேன்	{ பாடமாட்டேன்.

* * * —“ ஒருமா நொடியும் பிரியான் ” என்னுமாபோலே சுண்ணகாலமும்
என்னெஞ்சை விட்டுப் பிரிந்ததில்லை யென்னுமிதுவே காரணமாகப் பெரும்புக
ழோங்கப் பெற்றவனும் திருமாலிருஞ் சோலையில் பரமபோக்யமாக ஸேவை
ஸாதிப்பவனும் கருப்பஞ்சாறு போலே ரஸமயனாயிருப்பவனும், க்ருஷ்ணை
தாரத்தில் ஸாந்திபிதி யென்னுமோர் அந்தணன்பாடே நான்கு வேதங்களையு
மோதிப் பாண்டித்யம் பெற்றவனும் திருப்பாற்கடலிலே துயில்கொள்பவனும்
தனது திருக்குணங்களை பெல்லாம் என்னை யதுபவிப்பித்தவனுமான திருநறை
யூர் நம்பியைத் தவிர்த்து மற்றொருவரையும் பாடமாட்டே னென்கிறார்.

என் + தனை, எட்டனை; மிகச்சிறிய அளவுக்கு என்னை உவமை கூறுவதுண்டு;
சுண்ணகாலமும் என்றபடி.

தட்டலர்த்த பொன்னையலர்கோங்கு = திருமாலிருஞ் சோலை மலையை
வருணிப்பவர்களைவரும் அங்கே கோங்குமாக்கள் விசேஷமாயுள்ளனவாக
வருணிப்பார்கள்; “கோங்குகின்று பொன்னரிமாலைகள் சூழ்பொழில் மாலிருஞ்
சோலையதே” என்றார் பெரியாழ்வார்; “கோங்கலரும் பொழில் மாலிருஞ்

சோலை” என்றாள் சூழிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி. கோங்குமலர் பொன்போன்ற நிறமுடையது; மலர்ந்தால் பொன் தட்டுப்போல விருக்கும்; ஆகவே “தட்டலர்த்த பொன்னையவர் கோங்கின்” எனப்பட்டது.

‘மறைநான்கும் முன்னோதிய பட்டனை’ என்பதற்கு “யொ ஸ்ஹாணம் விடியாதி வடுவ-ம் யொவெ வெடி-ம் ஸ்ஹிணொதி தவெஸ்” என்கிற சுருதியின்படியே நான்முகனுக்கு நான்மறைகளையும் உபதேசித்தவனை என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். அப்போது, ‘ஒதிய’ என்பதற்கு ‘ஒதுவித்த’ என்ற பிறவினைப்பொருள் கொள்ளவேணும்.

பட்டன்—ஊட்டி என்னும் வடசொல் விகாரம்.

பரவைத்துயிலேற்றை=பரந்திருப்பது பரவை; கடல்; இங்கே திருப்பாம் கடலை நினைக்கிறது. .... (சு)

பண்ணினின்மொழியாழ்நரம்பில்பெற்ற

பாலையாசி யிங்கேபுதுத்த * என்

கண்ணும்நெஞ்சம் வாயுமிடங்கோண்டான்

கோண்டபின்மறையோர்மனந்தன்னுள்*

விண்ணுளார்பெருமானே யெம்மானே

வீங்குநீர்மகரம்தினைக்குங்கடல்

வண்ணன் * மாமணிவண்ண நெம்மண்ணல்

வண்ணமேயன்றி வாயுரையாதே.

(எ)

பண்ணின்	இராகங்களுக்குள்ளே
இன்	இனிமையான
மொழி	சொல்லையுடைய
யாழ்	வினையினுடைய
சரம்பில்	தந்திகளில்
பெற்ற	உண்டான
பாலை ஆகி	{ பாலைவென்கிற சிறத்த பண்போலே மிக. இனியனாய்க்கொண்டு
இங்கே	{ என்னெஞ்சில் வந்து புதுத்த
என் கண்ணும் நெஞ்சம் வாயும் இடம் கோண்டான்	{ எனது அவயவங்களைத் தனக்கு இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்;
கோண்டபின்	அப்படி அங்கீகரித்தபின்பு.-
மறையோர்	வைதிகர்களினுடைய
மனம்	மனத்தை

தன் உள்	{ தனது வாஸஸ்தானமாக வுடையவனும்
விண்ணுளார் பெருமானே	{ சித்யஸூரிக்குகாதனும்
எம்மானே	எனக்கு ஸ்வாமிபு
வீங்கு நீர்	கிரம்பிய நீரையுடையதாய்
மகரம்	{ மீன்கள் தள்ளிவிடையாடா தினைக்கும் { சின் முன்னதான
கடல்	கடல்போன்ற
வண்ணன்	திருநிறத்தைபுடையவனும்
மா மணி வண்ணன்	{ கீலமணி சிறத்தவனும்
எம் அண்ணல்	{ எமக்கு நாதனுமான திரு நறைபூர் கம்பியினுடைய
வண்ணமே	{ கவபாவத்தையே யல்லது அன்றி { (மற்றொன்றை)
என் வாய்	{ என்வாய் உரையாது { சொல்லமாட்டாது.

• • • — என்னுடைய மனமொழி மென்மன் அவகையல்லது அறிவா என்
இறார். எப்பெருமா னுடைய விவரணாமான் இனிமையுந் அபர்வமான நுதல்
பாந்தமொன்று இப்பாட்டில் கூறுகின்றார்; “பொன்னில் பொன் வந்தகாப்பி”
பெற்ற பாண்டி” = பாண்டி பென்றது ஒரு சொந்த பண். அகோஷம் தந்திருக்க
பாண்டியென்பதும் பண்டினை இசைக்கால் என்னவது இனிமையுந் நுதல் அபர்
வளவு இனிமையாக என்னுள்ளே புருஷன் கொண்க. “பாண்டி” என்பதும்
நுதலையப் பாண்டியாகி பென்றது விசேஷிதம். “பாண்டி” என்பதும்
ஸூக்தி.

இரண்டாமாழி நுள்ள ‘கோண்டிபின்’ என்பதற்கு கந்தாசரில் அந்நாமம்;
என் கண்டியோடும் கொந்தாசாரம் வாயடை இடம் கொண்டாழிதான். “என்
வாயாழி எம்மன்னல் வண்ணமேயா” என்பதற்கு அந்நாமம் என்பது.

இரண்டாமாழி நுள்ள ‘மருத்தன்னுள்’ என்பதற்கு ‘மருத்தின்’
என்று பொருளாக; அப்படியாகில் ‘மரு’ இவ்வாறு; ‘மருத்தின்’ என்பது—
வருத்தின்களின் திருநிலைத்தகை, தன்—தனக்கு உரிய, மரு—உள்ளாக மு—
மருத்திக்கு கொண்டான் என்க.

‘கடல்வண்ணன்’ என்று சொல்லிவிட்டாக ‘விங்குதே’ என்றும் ‘மருத’
தினோக்கும்’ என்றும் கடலுக்கு இரண்டு விசேஷணங்களிட்டதன் கருத்து
யாதெனில்; கடல் கீர்திரம்பப் பெற்றிருப்பதுபோல எப்பெருமான் லாவண்யம்
நிறைந்தவனென்றும், கடலில் மீன்கள் தினோகருமாபோல மீன்போன்ற திருந்
தண்கள் திகழப்பெற்றவனென்பெருமான் என்றும் கொள்க.

வண்ணமேயன்றி = திருமேனி நிறத்தான் சொன்னதாகவுமாம்; ஆக்த
ஸௌலப்பம் முதலிய குணங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். .... (5)

- இனியெப்பாவம்வந்தேய்தும்? சொல்லீர்
எமக்கிம்மையேருள்பெற்றமையால் : அமே
தனியைத்தீர்த் தின்பமேதருகின்றதோர்
தோற்றத்தொன்னெறினய : வையம்தொழப்பமே
முனியை வானவரால்வணங்கப்பமே
முத்தினைப் பத்தர்தாம்உகர்கின்றதோர்
கனியை * காதல்செய்தென்னுள்ளங்கொண்ட
கள்வனை இன்றுகண்டுகொண்டேனே. (அ)

இம்மையே	இதுவேகத்திலேயே	என் பாகம்	எவ்விதமான பாகம்
அருள்	{ எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றேனாதலால்	அந்த எய்தம்	வந்து கிட்டக்கூடும்?
பெற்றமையால்		சொல்லீர்	சொல்லுங்கள்;
இனி	இனிமேல்	அமே	ஆத்மநாசியைவினைக்கேத
எமக்கு	எம்மை	தனியை	சருமங்களை

தீர்த்து	தவிர்த்து	முத்தினை	முத்துப்போன்றவனும்
இனபமே	நித்யாநந்தத்தையே	பத்தர் தாம்	பக்தர்களால்
தருகின்றது	தருகின்ற	துகர்கின்றது	உட்கொள்ளப்படுகின்ற
ஓர் தோற்றம்	ஒப்பற்ற விலகணமாய்	ஓர் கனியை	ஒரு பழம்போன்றவனும்
தொல்	அநாதியான உபாயமா	காதல் செய்து	ஆசையுற்ற
நெறியை	யிருப்பவனும்	என் உன்னம்	என் நெஞ்சைக் கொண்டு
வையம்	உலகத்தவர்களால்	கொண்ட	கொண்ட
தொழப்படும்	ஆசாயிக்கப்படுகின்றவனும்	கன்வனை	கன்வனுமான பெருமானை
முனியை	{ (அவர்களுடைய கன்மை களைச்) சித்திப்பவனும்	இன்று கண்டுகொண்டேன்—.	
வானவரால்	{ நித்யஸூரிகளால் வணங்கப்படும் }		
வணங்கப்படும்			

* * *—பாசரந் தொடங்கும்போதே “இனி பெப்பாலம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்” என்று கம்பீரமாகத் தொடங்குகிற மிகுக்கு நோக்கத்தக்கது. இனிப் பரமபதமென்று வேறொரு ஸ்தானவிசேஷமுண்டென்றும் அங்குப்போய்ப் பெற வேண்டிய பேறு வேறென்று இருக்கின்றதென்றும் தாம் கொண்டிலாமைபைத் தெரிவிக்கின்றார் ‘இம்மையே அருள் பெற்றமையால்’ என்று. ஸகல பாபங் களும் தொலைந்து பெறவேண்டிய பேறு இப்பிறவிதன்னிலே இவ்வுலகத்தன் னிலே பெறப்பட்டதாதலால் இனி ஒரு பாவமும் என்னை வந்து அணுகப் பா ஸக்தியில்லை யென்கிறார்.

அநேதுனியைத் தீர்த்து=துனி என்று துன்பத்திற்குப் பெயராயினும் துன் பத்திற்கு மூலகாரணமான கருமம் இங்கே பொருளாகக் கடவது; “சுதமம் சுவா ஸவ-ஃவாவெவொ ரொக்யயிஷ்யாதி” என்ற சரமச்சுலோகத்தின்படியே ஸகல பாபங்களையுந் தொலைத்தருளி நித்யமான ஆநந்தத்தைத் தந்தருளவல்ல ஸித் தோபாயமான எம்பெருமானைக் கண்டுகொண்டே னென்கிறார். “சுரூபதவெவொ ஷ்வெஸத-ஃ” இத்யாதி ச்ருதிகளை உட்கொண்டு எம்பெருமானை ‘நெறி’ என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுகிறார். தன்னையடைதற்குத் தானே மார்க்கமா யிருப்பா னிறே எம்பெருமான். .... (அ)

என்செய்கே னடியேனுரையீர் இதற்கென்று

மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ் *

தஞ்சையாளியைப் போன்பெயரோன்

நெஞ்சமன் ழிடந்தவனைத் தழுவேபுரை *

மின்செய் வாளரக்கன்கர் பாழ்படச்

சூழ்கடல்சிறைவைத் திமையோர்தொழும் *

போன்செய்மால்வரையை மணிக்துன்றினையன்றி

என்மனம் போற்றியென்னுதே.

அடியேன்	பரதந்திரஞான நான்	அரக்கன்	இராவணனுடைய
இதற்கு என் செய்கேன்	{ (அகன் பண்ணின மதேஹா பகரமாகிய) இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன் ?	நகர்	நகரமாகிய இலங்கை
உகையர்	சொல்லுங்கள்;	பாழ்பட	பாழாகும்படி
என்றும்	எக்காலமும்	சூழ்	{ அந்நகரியைச் சூழ்த்து கொண்டு அகழாயிருந்த
என் மனத்தே	என்னுள்ளத்திலேயே	கடல்	கடலை
இருக்கும்	குடியிருப்பதஞலாகிய	சிறை வைத்து	அணைகட்டினவனும்
புகழ்	சீர்த்தியையுடையவனும்	இமையோர்	{ தேவர்களால் ஆச்ரயிக்கப் பெடுமவனும்
தஞ்சை ஆளியை	{ தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே ஆள்பவனும்	பொன் செய் மால் வரையை	{ விரும்பத்தக்க பெரிய மலைபோன்றவனும்
அன்று	நாவலிம்ஹாவதாரத்தில்	மணி குன்றினை அனறி	{ நீலமணிமயமான பர்வதம் போன்றவனு மான திருநிறையூர் நம்பியைத் தவிர்த்து (மற்றொருவனை நோக்கி)
பொன் பெயரோன்	{ இரணியனுடைய	என் மனம்	என் மனமானது
செஞ்சம்	மார்க்பை	போற்றி	{ மக்களாசாஸகம் பண்ணமாட்டாது.
இடந்தவனை	பினந்தொழித்தவனும்		
தழுவே புரை	நெருப்புப்போன்றவனாய்		
யின் செய்	ஒளிவிடுகின்ற		
வால்	வாட்படையை யுடையான		

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளின உபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரம் பண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை, பண்ணுவோமென்றாலும் அவனுக்கு நாம் பண்ணலாவதொரு உபகாரமில்லை என்று கொண்டு 'என்செய்கேனடியே னுரையர்' என்கிறார். எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்திரஞான நான் எதைச் செய்வேன் என்பது தோன்ற இங்கு 'அடியேன்' என்றது.

எப்போதும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விட்டுப் பிரியாமையால் வந்த புகழையுடையாய், தஞ்சைமாமணிக்கோயிலிலே நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கு மவனாய், ப்ரஹ்மாதாழ்வான் பக்கவிலே பகஷபாதாதிசயத்தாலே இரணியனது மார்க்பைப் பினந்தொழித்தவனாய், நெருப்புப்போல் செம்பட்ட வுடம்பையுடைய இராவணனது இருப்பிடமான இலங்காபுரியைச் சுகோடாக்குவதற்குக் கடவிலே அணைகட்டி யெழுந்தருளினவனாய், இப்படிப்பட்ட அகிமாநுஷ சேஷ்டிதங்க ளுக்குத் தோற்றுத் தேவர்களால் வணங்கப்படுமவனாய், அப்படி வணங்கப் பெறுதலால் புகர் பெற்ற வடிவை யுடையான எம்பெருமானையன்றி மற்றொரு வனை என்மனம் வாழ்த்த விரும்பமாட்டாது. ஸம்ஸாரியான நான் நித்யஸூரி கள் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன் ; பரதந்திரஞாயிருக்கையாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது காண்கின்றிலேன், எதைச் செய்வேன் ? சொல்லுங்கோள் என்னுரையிற்று.

தோவீண்டலர் பூம்பொழில்மங்கையர்
 தோன்றல் வாட்கலியன்திருவாலி
 காடன் * நன்னிறையூர்நின்றநம்பிதன்
 நல்லமாமலர்ச்சேவடி சென்னியிற்
 சூடியும் தோழுதமெழுத்தாடியும்
 தோண்டர்கட் கவன் சொன்னசொல்மாலை *
 பாடல்பத்திவை பாடுமின்தோண்டர் !
 பாடநும்மிடைப் பாவம்நில்லாவே

(௧௦)

தோடு	இதழ்களானவை	சென்னியில்	{ (தமது) தலைமே
விண்டு	விரிந்து	சூடியும்	{ வணந்துகொண்டும்
அலர்	விடவரிக்கப்பெற்ற	தொழுதும்	கண்ணெயும்
பூ பொழில்	பூஞ்சேலைகளை புடைய	எழுத்த	எழுத்திருத்த
மங்கையர்	{ திருமங்கை	சூடியும்	{ (ப்ரீதிக்குப்
தோன்றல்	{ நாட்டிலுள்ளவர்கட்குத்		{ போக்குவீடாகக்)
	{ தலைவரும்		{ உத்தாடியும்
திரு ஆலி	{ திருவாலி காட்டுக்குப்	தொண்டர்	{ பாகவதர்களுக்கு
காடன்	{ பிரபுவானவரும்	கட்கு	{ (உஜ்ஜீவனமாக)
வான்	வானை புடையவருமான	சொன்ன	அருளிச்செய்த
கலியன்	{ அத்	சொல் மாலை	சொல் தொடையாகிய
அவன்	{ திருமங்கையாழ்வார்	இடை பத்த	{ இந்தப் பத்தப்
		பாடல்	{ பாசாங்களை யும்
நல்		தொண்டர்	எம்பெருமானடியார்களே !
நிறையூர்	{ திருநிறையூர்	பாடுமின்	நீங்கள் ஓதங்கள்.
நின்ற	{ கம்பியினுடைய	பாட	அங்கனம் ஓதவே
நம்பி தன்		நும்மிடை	{ உங்களிடத்திற் பாவங்கள்
நல்ல மா மலர்	{ அழகிய நிறத்த	பாவம்	{ கிழகமாட்டா.
சே அடி	{ திருவடித் தாமரைகளை		

* * *—இத் திருமொழிகற்றுக்குப் பயனுரைத்துத் தலைகட்டும் பாசரம் இது. கீழ் ஆறும்பத்தில் “கண்ணுஞ்சுழன்று” என்ற திருமொழி தொடங்கி இத் திருமொழியளவாக நூறு பாசரங்கள் கொண்ட பத்துத் திருமொழிகளால் திருநிறையூர்த் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்தாராயிற்று. திருநிறையூர் நம்பிக்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள ஒரு தன்மை இங்குத் தொனிக்கின்றது காண்மின்;—திருநிறையூர்க்கு ‘நாச்சியார் கோயில்’ என்னுந் திருநாமமே மிகப் பரிசுத்தமாக வழங்கிவருவது. திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் நாச்சியார் முன்னே யெழுந்தருளவும் நம்பி பின்னே யெழுந்தருளவுமான ஒரு ஸம்பந்தாயமும் காண்கிறோமங்கு. எம்பெருமான் தன்னுடைய மேன்மையை அடக்கிக்கொண்டு தன்னடியார்க்கு மேன்மையைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிற திருப்பதி இதுவாதலால், இத் திருப்பதியின் பாடலைத் தலைக்கட்டுகின்ற இப்பாசரத்தில் எம்பெருமானுடைய அத்தன்மை விளங்க, பாசரம் தொடங்கும்போதே (மற்ற பலச்சூழிப் பாசரங்

களிற் போலல்லாமல்) ஆழ்வார் தம்முடைய திருப்புகழை முற்கொண்டு பேசுகிறபடி காண்பின். “தோடு விண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர் தோன்றல் வாட்கவியன் திருவாவி நாடன்” என்னுமளவும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தநமேயிதே.

“தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல் மாலைகள் சொன்னேன்” என்னுமா போலே பக்தர்களுக்கு அம்ருதமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழியைக் கற்பவர்கள் பக்கவில் பாவமொன்றும் நில்லாது என்றதாயிற்று. (க௦)

அடிவாவு:—சினவில் தாய் வந்த உயர்வன் ஆங்கு எட்டனை பண்ணின் இனி என்செய்கேன் தோடு கண்.

முன்னுத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

கண்ணோர வெங்குருதி.

உரையவதாரிகை:—இது திருச்சேறைத் திருப்பதி மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்படுதல் விசேஷம் என்கிற வகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளை ஸ்ரீஸாரநாதப் பெருமானுடைய திருவருளால் ஸ்மிரிக்கப்பெற்று, அந்த பாகவதபக்தி நிஷ்டை யிலே தாம் ஊன்றினபடியை இத்திருமொழியில் வெளியிடுகிறார். இத்திரு மொழிக்குத் திருச்சேறைத்திருப்பதி விஷயமாயினும் இப்போது இவர்க்கு உத் தேச்யம் திருச்சேறையன்று; அத்திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெரு மானும் உத்தேச்யனல்லன்; அத்திருப்பதியையோ அப்பெருமானையோ இடை விடாது சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களுண்டே, அவர்கள்தாம் உத்தேச்யர் என்பது சொற்போக்கில் வெளியாகின்றது. முடிவில் பயனுரைக்கும் பாசுரத்தில் “தண் சேறையம்மான்றன்னை” என்றருளிச் செய்ததற்கும் ஒரு குறையில்லை;—

ஒருவன் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அளவற்றது மாயிருந்தால் அஃது அவ்வஸ்துவோடே நின்றுவிடாமல் அதனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களினும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனைவரும் தம் தம் அதுபவத்தாலறிவர். அப்படியே பாகவத பக்தியென்பது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக உண்டாமது. பகவத் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவத பக்தி வெளிப்படுத்தும். ஸ்வாமியினுடைய பாதுகைகளிலே நாம் ஆதரம் வைத்து

அவற்றைக் கண்களிலொற்றிக் கொள்வதும் தலைமே லணின்துகொள்வதும் அலம் பித் தீர்த்தம் பருகுவதும் செய்கிறோம்; இதனால் நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதேயன்றோ வெளியாகின்றது. அதுபோலவே, 'திருச்சேறையையும் அவ்விடத் தெம்பெருமானையும் பணிகின்ற பாகவதர்களே எனக்கு உத்தேசியர்' என்று அருளிச்செய்கிற முகத்தால் அத்திருப்பதியி னிடத்தும் அப் பெருமானிடத்தும் தமக்குள்ள பக்திப் பெருங்காதலே விளக்கப் பட்டதா மென்றுணர்க.

கீழ் இரண்டாம்பத்தில் திருக்கடன்மல்கைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்த "நண்ணுதவாளவுணர்" என்னுந் திருமொழியிலும் இந்த பாகவத சிஷ்டை வெளியிடப் பட்டுள்ளமை இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது. .... *

கண்ணோ வெங்குருதிவந்திழிய வேந்தழல்போல் கடந்தலாகா *
மண்ணே முலையுண்ட மாமதலாய்! வானவர்தங்கோவேயென்று *
விண்ணேருமிளந்திங்க ளகரேஞ்சு மணிமாடமல்து * செல்வத்
தண்ணேற யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார்காண்மினென் தலைமேலாரே.

கண் சேர { கண்கள் சுழலமிட்டுத்
தளரும்படியாகவும்

வெம் குருதி வெவ்விய ரத்தமானது

வந்த இழிய { வெள்ளமிட்டுப்
பெருகவுமாய்

மண் சேர மாண்டுபோம்படி

வெம் தழல் { நெருப்புப்போல் செம்பட்ட
போல் மயிரையுடையனான
கடந்தலாகா { பூதனையினுடைய

முலை (விஷங்கலந்த) முலையை

உண்ட உறிஞ்சியுண்ட

மா மதலாய் இளம்பின்னையே!

வானவர் தம் { தேவாதிதேவனே!
கோவே

என்ற { என்று இவ்வண்ணாகத்
துதிசெய்து.

விண் சேரும் { ஆகாயத்தில் திரிகின்ற
இள திங்கள் { பாலசந்திரனுடைய

அகடு சீழ்வயிற்றை

உரிஞ்சு அளவுகின்ற

மணி மாடம் திருமானிகைகள்

மல்கு நிறைந்திருக்கப்பெற்ற

செல்வம் வளம்மிக்க

தண் குளிர்த்த

சேறை { திருச்சேறையிலெழும்
தருளியிருக்கின்ற

எம்பெருமான் ஸாராதப்பெருமானுடைய

தான் திருவடிகளை

தொழுவார் { வணங்குமவர்கள் தாம்
காண்மின்

என் தலை { என் தலைமேல் வீற்றிருக்க
மேலார் { வுரியார்.

* * *—சந்திரமண்டலத்தனவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மாட மாளிகைகள் நிறைந்த திருச்சேறையி லெழும் தருளியிருக்கும் எம்பெருமானே கோக்கி 'பூதனையமுடித்த சிறுகுழந்தாய்!' என்றும் 'நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனே!' என்றும் சொல்லி அவனுடைய பாத்வ ஸௌலப்பங்களைப் போற்றி உருகுகின்ற பாகவதர்கள் எவரோ, அவர்கள் என் தலைமேல் வீற்றிருக்கவுரியார் என்கிறார்.

கண்ணபிரானைத் தொட்டிற் பருவத்திலேயே முடிக்கவந்தவன் சூதனை ; இவன் யசோதைப் பிராட்டியைப்போல வடிவெடுத்தவந்தாலும் உண்மையில் அரக்கியாதலால் செர்ப்பட்ட மாயிரையுடையளாயிருப்பன் ; ஆகவே ' வெந்தழல் போற்கூந்தலாளை ' எனப்பட்டது : " கஞ்சன்புணர்ப்பினில் வந்த கருநிறச் செம்மையிப்பேயை " என்றார் பெரியாழ்வாரும். இப்பேய்ச்சி கண்ணபிரானை மகனாகப்பாவித்து முலைகொடுத்ததற்கிணங்க அவனும் இவனைத் தாயாகவே பாவித்து முலைபுண்கற பாவனையில் உயிரை உறிஞ்சிபுண்டனாதலால், கண்கள் சோர்ந்து ரத்தவெள்ளங்கொழிக்க சிலத்தில் வீழ்ந்து மாண்டொழிந்தன னென்க.

மாமதலாய்!—பிள்ளைத்தனத்தில் குறையற்றவனே! என்றபடி. ' மதலை ' என்பதன்விளி ' மதலாய் ' என்றும்.

இத்திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ப்ரவேசத்தில்—
" பிள்ளையழகிய மணவாளரையார் கரையே போகாநிற்க, உள்ளே மாமதலைப் பிரானைத் திருவடிதொழுதுபோனாலோ? " என்ன ; ' ஆர்தான் திருமங்கையாழ்வாருடைய பசுசந்த ஓ வளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்? ' என்றருளிச் செய்தார் " என்றுள்ள பூநீஸலக்திகள் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தக்கவை. இவ்வாக்கியத்தின் கருத்து யாதெனில் ; பிள்ளையழகிய மணவாளரையார் என்பவர் காரியவிசேஷ மாய்த் திருச்சேறைவழியாய் ஓரிடத்திற் கொழுந்தருள நேர்ந்தவளையில் திருச்சேறைப்பதியினுட் புகாமல் வயல்வழியே போய்க்கொண்டிருந்தார் ; அங்கு அவரைக் கண்ட வெருவர் ' வயல்வழியே போவானேன்? திருப்பதியினுள்ளே புகுந்து ஸாரஸாதப்பெருமானை ஸேவித்துப் போகலாகாதோ? ' என்று கேட்க ; அதற்கு அரையர் சமத்காரமாக ஒரு உத்தரமுரைத்தார் ; (யாதெனில் ;) இத்திருப்பதி விஷயமாகப் பாசாமுரைத்த திருமங்கையாழ்வார் " தண்ணேறையெம்பெருமான் தாள்தொழுவார்காண்மின் எந்தலைமேலாரே " என்றுச் ; அப்பாசரத்தின்படி, திருச்சேறை யெம்பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் ஆழ்வாருடைய திருமுடியின்மே லேறவேண்டியதாகுமே ; அது நமக்குப் பெருத்த அபசாரமாகுமே ; அதற்கு அஞ்சியே உள்ளுப்புகாமல் கரையோரமே போய்விடுகிறேன் என்றார். இது ரஸோக்தியேயன்றி வேறில்லை. திருச்சேறை யெம்பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் பக்கவில் ஆழ்வார் வடிவத்திருக்கும் ப்ரதிபத்தியை விளங்கக் காட்டினபடி.

(க)

அம்புகுவ வரிநெடுங்கண் அலர்மகளைவரையகலத் தமர்ந்து * மல்லல்
கோம்புகுவலிளங்கனிமேல் இளங்கன்று கொண்டேழிந்த கூத்தர்போலாம் *
வம்பலகும்பண்ணோலை வண்ணேற வாணுந்து கோயில்மேய *
எம்பெருமான் தாள்தொழுவார் எப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்றாரே.

ஓ வளையம்—திருமுடியிலணிபும் மாலை.

அம்புருவம்	அழகிய புருவத்தையும்	எறித்த	வீசியெறித்த
அரி நெடுகண்	{ செவ்வரி கருவரிபடர்ந்து நீண்ட கண்களையு முடையனான	உத்தர் ஆம்	நடையழகுடையவனும்,
அவர் மகளை	பெரியபிராட்டியாரை	வம்பு அலரும்	{ பரிமளம்வீசுகின்ற குளிர்த்த தண் சோலை { சோலைகளையுடைய
வரை	அகவத்து	வண் சேறை	அழகிய திருச்சேறையிலே
அமர்ந்து	பொருந்த வைத்துள்ளவனும்	வான் உக்த	{ ஆகாசத்தையளவுகின்ற கோயில் மேய { ஸந்தியில் சித்யவாஸம் செய்பவனுமான
மல்லல்	{ தழைத்த கிளைகளை கொம்பு { உழுவமாகவுடைய வினா உருவம் வினா { மாதத்திலுள்ள	எம்பெருமான்	ஸாரதாப்பெருமானுடைய
கனி மேல்	பழத்தின்மேலே	தான்	திருவடிகளை
இன கன்று	{ (அஸுராவடிவாய் வந்த கொண்டு { தொரு) சிறு கண்ணை(த் தடியாக)க் கொண்டு	தொழுவார்	ஸேவிப்பவர்கள்
		எப்பொழுதும்	எந்நாளும்
		என் மனத்தே	{ என்னெஞ்சிலேயே வாஸஞ் இருக்கின்றார் { செய்கின்றான்.

* * *—நான் திருச்சேறை யெம்பெருமானை மனத்திற் கொள்ளுமவனல்
லேன்; அப்பெருமான் திருவடிகளைத் தொழுகின்றவர் எவரோ, அவர்களையே
இடைவிடாது நெஞ்சிற்கொள்பவ னடியேன் என்கிறார்.

அழகிய திருப்புருவங்களோடும் நீண்ட திருக்கண்களோடும் கூடின பெரிய
பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவனும், முள்ளைக்
கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல, கன்றினுருவம் கொண்டுவந்த ஒரு அஸு-
ரனைக் கொண்டு விளாமரமாய் நின்ற மற்றோரஸுரன்மேல் வீசியெறிந்து
இரண்டையும் முடித்தவனும், அழகிய சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருச்சேறை
யில் ஆகாசத்தளவும் ஒங்கியுள்ள ஸந்தியில் சித்யவாஸஞ் செய்தருள்பவனுமான
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவிப்பவர்கள் ஒருநொடிப்பொழுதும் எனது
நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியா திருக்கின்றனர் என்றாராயிற்று.

“எப்பொழுதுமென்மனத்தேயிருக்கின்றாரே” என்ற விடத்துப் பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“நிஹியூலிதவ்யு-நிதித்யாஸிதவ்ய: என்
கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்டுகிறிலேன்” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி
பரமபோக்யம். பாகவதர்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தின் அவகாசத்தை
ஆக்ரமித்துக் கொள்ளவே சிந்தனைக்கினிய பெருமானுக்கு அங்கு இடமில்லையாம்.

அம்புருவவரிநெடுங்கண்—‘அம்பு—புருவம்’ என்று பிரிப்பதற்கிர, ‘அம்பு
உருவம்’ என்று பிரிப்பதும் பொருந்தும்; ‘அம்புபோன்ற உருவத்தைபுடைய’
என்று பொருளாய், கண்ணுக்கு விசேஷணமாகும். கண்களுக்கு அம்பை உவமை
யாகச் சொல்லுதல் கவிமரபு: “அம்பன்னகண்ணாஸசோதை” என்றதுங்காண்க.

மீதோடிவாளையிற மின்னிலக முன்லிலகுமுருவினாளை *

காதோடுகோடிழக்கன் றுடனறுத்த கைத்தலத்தாவென்றுநின்று *

தாதோவேண்டலம்பும் தண்ணேறையெம்பெருமான் தானையேத்தி *

போதோபுனல்தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே. (௩)

வான் எயிற	{ ஒளி பொருத்திய கோரப்பல்லாணது	வண்டு	வண்டெனானவை
மீது ஒடி	மேல்முகமாக உளர்ந்த	தாதோடு	பூத்தாதுகளிலே
மின் இலக	மின்னல்போல் விளங்க	அவம்பும்	சூரவாரம் செய்யப்பெற்ற
முன் விலகும்	{ முன்னேவந்த சிந்த உருவத்தை புடையனான	தண் சேறை	{ குளிர்த்த திருச் சேறையிலுள்ள
உருவினாள்	{ குர்ப்பணகையினுடைய	எம்பெருமான்	ஸாரநாதப்பெருமானுடைய
காதோடு	காதையும்	தான	திருவடிகளை
கொடி மூக்கு	கொடி மூக்கையும்	எத்தி	அதித்த
அன்று	அப்போது	போதோடு	புஷ்பங்களை யும்
உடல்	உடனே	புனல்	தீர்த்தத்தையும்
அதுத்த	அதுத்துவிட்ட	தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கிற
கைத்தலத்தா	திருக்கையை புடையவனே!	புண்ணியர்	பாக்யசாலிகள்
என்று சிந்து	என்று நிலவிலிந்து,—	விண்ணாவரில்	சித்யஸூரிகளிற் காட்டிலும்
		பொலிகின்றார்	மேம்பாடுடையார்.

* * *—சூர்ப்பணகையின் காதையும் முக்கையுமுறுத்த விடனே! என்று சொல்லி எம்பெருமானுடைய திறவில் ஈடுபட்டு அவனது திருவடிகளையே துதித்து மந்தர புஷ்பங்கள் பணிமாறி அர்க்கிய பாத்ய ஆசமரீய தீர்த்தங்கள் ஸமர்ப்பிக்கும் பாகவதர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் சிறந்தவர்களென்கிறார். எவ்வகையான இடையூறுகளும் நிலமன்றியே நலமந்த மில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திலே யிருந்துகொண்டு பகவதாராதநம் செய்வதில் அருமையொன்று மில்லை; இருள்தருமா ஞாலமாயே இந்நிலத்திலிருந்துகொண்டு பகவதாராதநம் செய்வதே அரிதாதலால் அங்ஙனஞ் செய்பவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களேயாகக் குறையிலை யென்க. “பாற்கடல் பார்ப்பணமேல் பள்ளி கொண்டருளும் சிதனையே தொழுவார் விண் ணுளாரி லுஞ் சீரியரே” என்ற திருவிருத்தமும் நோக்கத்தக்கது.

சூர்ப்பணகையின் பயங்கரமான உருவத்தைக் கூறுவது முதலடி. “முன் லிலகு முருவினாள்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்;— முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவள் என்றும்; கண்டவர்கள் விட்டு விலக வேண்டும்படியான (பயங்கர) ரூபத்தையுடையவள் என்றும்.

சூர்ப்பணகையின் காதையும் முக்கையும் அதுத்தது இனைய பெருமானு டைய தொழிலாயினும் இராமபிரான் ப்ரயோஜக கர்த்தாவாதலால் அவனுடைய தொழிலாகச் சொல்லுதலும் பொருந்தும். “நாரிவலு டிகுறிவென வாஹு?— ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு?” என்கிற நியாயத்தாலும் பொருந்தும். (ங)

தேராளும்வாளரக்கன் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்போன்றிலீழ *
போராளுஞ்சிலையதனால் பொருகணைகள் போக்குவித்தாயென்று * காளும்
தாராளும்வரைமார்பன் தண்ணேறையெம்பெருமானும்பராளும் *
பேராளன்பேரோதும் பேரியோரை யோருகாவும் பிரிசிலேனே. (சு)

தேர் ஆளும்	தேர்களை நடத்தவல்லவனாய்	நாளும்	காந்தோதும்
வாள்	வாட்படையையுடையனான	தார் ஆளும்	மாலையை அணிந்துள்ள
அரக்கன்	இராவணனுடைய	வரை மார்பன்	மலைபோன்றதிருமார்பை
தென் இலங்கை	அழகிய லங்காபுரியை	உம்பர் ஆளும்	மேலுலகங்களை ஆள்பவனும்
வெம் சமத்து	கொடிய போர்க்களத்தில்	பேராளன்	{ பெருமை பொருத்தினவனுமான
பொன்றி வீழ	செறியழிந்துபோம்படி	தண் சேறை	{ திருச்சேறைப்
போர் ஆளும்	{ போரை நடத்தவல்ல	எம்பெருமான்	{ பெருமானுடைய
சிலை அதனால்	{ வில்லினால்	பேர்	திருநாமங்களை
பெரு	{ கொடிய அம்புகளை	ஒதும்	ஒதுகின்ற
கணைகள்		பெரியோரை	மஹாத்மாக்களை
போக்கு	{ பிரயோகித்தவனே !	ஒருகாலும்	ஒருபோதும்
வித்தாய்		பிரிவிலேன்	பிரியமாட்டேன்.
என்ற	என்ற சொல்லி,		

* * *—எம்பெருமானைப் பிரிந்து நெடுநாள் தரித்திருப்பினும் மிருப்பேன் ; பாகவதர்களைப் பிரிந்து ஒரு கொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கவில்லை என்கிறார். தேர்வீரனான இராவணனுடைய படைவீடான இலங்காபுரியைப் பொடிபடுத்தின பெருவீரனே ! என்று சொல்லித் திருச்சேறை யெம்பெருமானுடைய பல திருநாமங்களை வாயாரப்பாடும் பெருமையுடையார் எவரோ, அவரை ஒரு காலும் பிரியமாட்டே னென்றாராயிற்று.

கேதயில் “ஸ மஹாத்மா” என்றும் “மஹாத்மாஃ” என்றும் அவன்றானே சொல்லிப் போந்தவர்களையாயிற்று இவர் ‘பெரியோர்’ என்கிறது. .... (ச)

வந்திக்கும்மற்றவர்க்கும் மாகடம்பின் வல்லமணர் தமக்குமல்லேன் *
முந்திச்சென்ற ரியுகுவாயிரணியனை முாணழித்த முதல்வற்கல்லால் *
சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்ணேறையெம்பெருமானுடைய * நாளும்
சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனுறி யெப்பொழுதும் தித்திக்குமே. (ரு)

அரி உரு ஆய்	நாவலிம்ஹருபியாய்	அமணர்	} னைதார்க்கும்
முந்தி சென்ற	முந்தற வெளிப்பட்டு	தமக்கும்	
இரணியன்	{ இரணியாகரனுடைய	வந்திக்கும்	{ 'வந்தே' என்ற சொல்லிக்
முரணை		மற்றவர்க்கும்	
	வலியை		பௌத்தர்க்கும்
அழித்த	பாழ்படுத்தின	அல்லேன்	{ கூட்டுப்படக் கடவே
முதல்வற்கு	{ ஐகத்காரணபூதனான எம்		னல்லேன்;
அல்லால்			
	பெருமானுக்கல்லது,	சந்தம் பூமலர்	சந்தர்ப்புஷ்பங்களைபுடைய
மாக	{ அழுக்கேறின உடம்பை	சோலை	சோலைகளைபுடைத்தான
உடம்பின்		புடையராய்	
	{ வலித்த வாத	தண் சேறை	{ குளிர்ந்த திருச்சேறையி
வல்			
	செய்பவர்களான	எம்பெருமான்	ஸாநாதப் பெருமானுடைய

தானே	திருவடினைய	என் உன்எம்	என் மனமானது
காரணம்	காந்தோறும்	தேன் வடறி	அமுதம் காக்கப்பெற்று
சிந்திப்	{ தியானம் செய்யும் பார்க்கு { பாடித் திறத்திங்	எப்பொழுதும்	இடைவிடாது
		தித்திக்கும்	தித்திக்கின்றது.

* * *—தமக்கு பாகவத பக்தி மிக்கிருக்கக் காண்கையாலே அது காரணமாகப் பாகவதப்பக்தி குறையற்றிருக்கு மென்கொள்கிறீர். ப்ராஹ்மாதாழ்வானைக் காத்தருளவேண்டி நாகிங்கமுர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி ஹிரண்யாஸுரனுடைய மடுக்கை யொத்தித்த முழுமுதற்கடவுளான எம்பெருமானுக்கு அந்நயார்ஹ சேஷபூதனாயிருப்பே னத்தனையன்றி இப்படியிருக்கவில்லாத ஹைநர் பெளத்தர் முதலானாருடைய திரளிலே சேரக்கடவேனல்லேன் என்றார் முன்னடிகளில்.

இங்ஙனே உம்பால் திண்ணிதாகச் சொல்லக்கூடுமோ? எது கொண்டு இங்ஙனே நீர் சொல்லுகிறீர்? என்று கேட்பார்க்கு உத்தரமாகப் பின்னடிகளாயினிச் சொக்கொர்;—ப்ரமபோக்கியமான திருச்சேறையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸாரநாதப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தினந்தோறும் சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களை ஐனத்த மாத்திரத்தில் என்னுள்ளமானது தேனாறித்தித்திக்கின்றதே, இஃது ஒன்றே போராதோ? ஹைநர் பெளத்தாதிகளின் திரளிலே புகுதற்குரிய விதி எனக்கு இருக்குமானால் இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராவண்யம் எனக்கு உண்டாகக்கூடுமோ? பாக்கி விசேஷத்தால் இஃது உண்டாகக் காண்கையினால் முன்னடிகளிற்சொன்னபொருள் கல்வெட்டுக்காண்டின் என்கை.

‘வந்திக்கும் மற்றவர்’ என்றால் எங்ஙனே பெளத்தர்களைக் காட்டும்? என்னில்; பெளத்தர்கள் புத்ததேவதையின் விஷயமாகச் சில ஸ்தோத்ரங்கள் சொல்லுவார்கள்; அவற்றில் ‘வந்தே, வந்தே’ என்று மிகையாகக் காணப்படுதலால் ‘வந்திக்குமவர்’ என்ற சொல் பெளத்தர்களைக் குறிக்குமென்ப.

மாகடம்பின் வல்லமணர்—உடம்பிலுள்ள அழுக்கைக் கழற்றலாகா தென்றும், மலக்களைத் தேஹத்திலேயே தரித்துக் கொண்டிருப்பதனால் தான் மோக்ஷ முண்டரகுமென்றும் அமணர்களின் கொள்கை யென்றுணர்க. ‘பெளத்தர்களுக்கும் ஹைநர்களுக்கும் அல்லேன்’ என்றது அவர்களைப்போலே பாகவத விழுக்காராக ஒருகாலும் ஆகமாட்டே னென்றவாறு. .... (ரு)

பண்டேனமாயுலகையன்றிடந்த பண்பாளா வேன்று நின்ன *
தோண்டானேன் திருவடியேதுணையல்லால் துணையிலேன்சொல்லுகின்றேன் *
வண்டேங்கும் மலர்ப்புறவில் வண்ணசேறையெம்பெருமா னடியார்தம்மை *
கண்டேனுக்கிதுகாணீர் என்னெஞ்சும் கண்ணினையும் களிக்குமாறே. (க)

பண்டு அன்ற	முன்பொருளால்	இடந்த	{ கோட்டாத் குத்தியெடுத்த வந்த
எனம் ஆய்	மஹாவாஹருயியால்	பண்பாளா	குணசாலியே
உலகை	பூமியை		

என்று நின்ற என்றுசொல்லி கிலைின்ற
தொண்டு } (உனது திருவடிகட்கு)
ஆனேன் } அடிமையானேன்;
திரு அடியே } (உனது) திருவடிகளே
அனை } அணையாவதன்றி
அவ்வால் }
அனை } வேறு அணையுடையே
இலேன் } எனல்லேன்;
சொல்லு }
கின்றேன் } இதுசத்தியம்;
வண்டு ஏத்தும் வண்டுகளைத் தரிக்கின்ற
மலர் பூக்களை யுடைய

புறவில் தோப்புகளை யுடைத்தான
வண் சேறை { அழகிய திருச்சேறையி
லுள்ள
எம்பெருமான் ஸாரநாதப் பெருமானுடைய
அடியார் } பக்தர்களை
தம்மை }
கண்டேனுக்கு { ஸேவிக்கப்பெற்ற
என் நெஞ்சும் } எனது மனமும்
கண் இணையும் இரண்டு கண்களும்
களிக்கும் ஆறு களிக்கும் விதம்
இது காணீர் இதோ பாருங்கள்.

* * *—முன்பு வராஹ கல்பத்தின் ஆதியிலே டிஹாவராஹ மூர்த்தியாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்திருந்த பூமியை அதில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்தெடுத்திக் கொணர்ந்த நீர்மைமைய புடையவனே! என்று இடையறாதே சொல்லிக் கொண்டு அந்நீர்மையிலே தோற்று உனது திருவடிகட்கே அடிமையானேன்; உனது திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறொரு புகலை உடையேனல்லேன்; இவ்வனே ஆணையிட்டுச் சொல்லக்கடவேன்.

இப்படி திண்ணிதாக அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்வது எது கொண் டென்னில்; வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான சோலைகளாற் சூழப் பட்ட திருச்சேறையிலேமூந்தருளியுள்ள பெருமானுடைய அடியார்களைஸேவித்த மாத்திரத்தில் என்னுடைய நெஞ்சம் கண்களும் களிக்கிறபடியைத் தகாணுங்கோள்; இவ்வளவு பரிபாகம் பெற்றேறான பின்பு அந்த அத்யவஸாயம் திடமாயிருக்கத் தட்டுண்டோ வென்கிறார். .... (சு)

பைவிரியும்வரியரவில் பகேடலுள் துயில்மர்ந்தபண்பா வென்றும் *
மைவிரியும் மணிவரை போல்மாயவனே யென்றென்றும், வண்டார் லீலம் *
செய்விரியுக் தண்ணேறையெம்பெருமான் திருவடியைச்சிந்தித்தேற்கு * என் னயறிவுங்கொண்டனுக்கா ளானார்க்கு ஆளாமென் னன்புதானே. (அ)

படு கடலில் ஆழ்த்த திருப்பாற்கடலில்
பை விரியும் } விரிந்த படங்களை யும் புன்னி
வரி அரவில் } களை யுமுடைய திருவணக்
தாழ்வான் மீது
ஆலில் அமர்ந்த பன்னிகொண்ட
பண்பா }
என்றும் } குணசாலியே! என்றும்,
மை விரியும் } கருகிறம்மிக்க லீலமணி
மணி வரை } மயமான மலைபோன்ற
போல் } (திருமேனியையுடைய)

மாயவனே }
என்று } ஆச்சரியனே! என்றும்
என்றும் } பலகால் சொல்லி,
வண்டு ஆர் } வண்டுகள் படிந்த கரு
லீலம் } செய்தல்களானவை
செய் } கழனிசனிலே
விரியும் } மலரப்பெற்ற
தண் சேறை } குளிர்த்த திருச்சேறையி
லுள்ள

எம்பெருமான் எம்பெருமானுடைய

திரு அடியை திருவடினை

சிந்தித்தேற்கு { தியானம்பண்ணுகின்ற
என் { என்னுடைய

ஐ அறிவும் { ஐம்புலன்களின் நிலையும்
கொண்டா { தன் விஷயத்திலாக்
றுக்கு { கொண்ட அப்
பெருமானுக்கு

ஆன் ஆனார்க்கு ஆட்பட்ட பாகவதர்களுக்கு

என் அன்பு { என்னுடைய ப்ரீதியானது
தான் }

ஆன் ஆம் உரியதாகும்.

* * *—இடைவிடாது எம்பெருமானை யதுபவிக்கப்பெறுதலால் விகளித்த படங்களை யுடையனும், ஸர்வேசுவானுக்கும் மாவந்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான வரிகளை யுடையனுமான திருவனந்தாழ்வான் மேலே கடலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளும் நீர்மையையுடையவனே! என்றும், அஞ்ஞா மலைபோலே குளிர்ந்து தாபஹரமான வடிவை யுடைய ஆச்சரியனே! என்றும் சொல்லிக்கொண்டு திருச்சேறை யெம்பெருமானுடைய திருவடியையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கு மென்னுடைய ஸகலநீரிய வுணர்ச்சிகளையும் தன்வச மாக்கிக்கொண்ட அப்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர் எவரோ, அவர்கள் திறத்திலேயே என்னுடைய அன்பு பெருகுகின்றது என்கிறார்.

நாம் எம்பெருமானை விட்டுப் பாகவதர்களையே பற்றுவதாக அநுஸந்திக்கு மித்திருமொழியில் 'தண்ணேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்தேற்கு' என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் தருமோ வென்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; எம்பெருமானுடைய அடியார்களென்னும் காரணத்தினால் பாகவதர்கள் உத்தேசயர்களாக ஆகிறாப்போலே 'பாகவதர்கள் பற்றுந் தெய்வம்' என்னுங்காரணத்தினால் எம்பெருமானும் உத்தேசயனாதல் கூடுமென்க. "திரிதந்தாதினுந் தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவருக்காண்பன் நான், பெரியவண் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு ஆளுரியனாய் அடியேன் பெற்ற நன்மையே" என்ற கண்ணினுள் சிறுத்தாம்பும் அறிக.

"சிந்தித் தேற்கு என்" என்ற விடத்து, வடமொழியில் ஆர்ஷ ப்ரயோகங் களிற்போல உபபத்தி கூறவேண்டும்: 'சிந்தித்தேற்கு' என்பது 'சிந்தித்த எனக்கு' என்று பொருள்பட நின்றாலும், இங்கு அங்கனம் பொருள்படாது 'சிந்தித்த' என்று விசேஷண மாத்ரமாக நிற்கும்; திருமாலையில் "மழைக்கன்று வரை முனேந்தும்" என்ற பாசரத்தில் "உழைக்கின்றேற்கு என்னை" என்ற பிரயோகமும் பிறவும் காணத்தக்கன. .... (எ)

உண்ணாதுவெங்குற்றம் ஓவாத்பாவங்கள்சேரா * மேலை

லிண்ணோரும்மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர்போ லடியினனை *

பண்ணாவண்டியம்பும் பைம்பொழில்குழ் தண்ணேறையம்மான்றன்னை *

கண்ணார்க் கண்டுஞ்சிக் கையரத்தொழுவாரைக் கருதுங்காலே. (அ)

மேலை விண்ணோரும்	{ மேலுலகத்தவர்களான சித்ய ஸூரிகளும்	கண் டூர கண்டு	{ கண்கள் கிறைபும்படி ஸேவித்து
மண்ணோரும்	{ இம் மண்ணுலகத்தி லுன்னாரும்	உருகி	மனம் கெழிந்து
வந்து இறைஞ்சும்	{ கிட்டி வணங்கும்படியான	கை ஆர	கைகளின் ஆசை நீரும்படி
மென் தளிர் போல் அடியினுளை	{ மெல்லிய தளிர் போன்ற [ஸுகுமாரமான] திருவடி களை யுடையனும்	தொழுவாரை	தொழாவின்ற பாகவதர்களை
பண் டூர வண்டு இயம்பும் னை பொழில் சூழ் தண் சேறை அம்மான் தன்னை	{ பண்கள் விரம்ப வண்டுகள் பாடப் பெற்ற சோலைகளாற் சூழப்பட்ட குளிர்த்த திருச் சேறையில் எழுந்தருளி விரும்பவனுமான ஸாரகாதப் பெருமானை	கருதுங்கால்	கிந்தைசெய்த மாத்திரத்தில்,
		வெம்	கொடிதான
		கூற்றம்	யமதேவதையானது
		உண்ணாது	கெருக்கமாட்டாது;
		ஒவாத பாவங்கள்	{ இடைவிடாத பாவங்க ளானவை
		சேரா	கிட்டமாட்டா.

* * *—விண்ணுலகத்தவர்களும் மண்ணுலகத்தவர்களும் ஈண்டித்தொழும்படியான திருவடிகளை யுடையனாகக் கொண்டு திருச்சேறையி லெழுந்தருளி நிற்கும் பெருமானைக் கண்ணூரக் கண்டும் கையாரத் தொழுதும் பாவசப்படுகின்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நெஞ்சால் நினைத்தமாத்திரத்தில் ம்ருத்யுபயத்திற்கும் பாபபயத்திற்கும் ப்ரஸக்தி யில்லையாகு மென்கிறார்.

உண்ணாது வெங்கூற்றம் = ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சிந்திக்கின்றவர்களை யமன் உண்ணமாட்டான். என்றால் ‘அவர்களுக்கு ஒருநாளும் சாவு இல்லை’ என்று பொருளா? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; அது பொருளன்று; யமதண்டனைக்கு அவர்கள் ஆளாகமாட்டார்கள் என்று பொருள் காண்க. அன்றியே, பாகவத பக்தர்கள் மரணத்தைப்பற்றின வருத்தத்தினால் கரையமாட்டார்கள் என்பதாகவும் கருத்துக்கொள்ள இடமுண்டு. “ப்ராயோ ஹுக்யுக்யுக்யுகா க ஸுதெராராஜிஜகே ஜநஃ க்யுக்யுக்யுஃ ப்ரதீக்ஷணே ஸுத்யுஃ ப்ரபதிவா தியிஃ = ப்ராயோ ஹ்யக்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஐநஃ - க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்.” என்ற ச்லோகம் இங்கு உணரத்தக்கது.

இவ்வுலகில் பலவகையான துக்கங்களுள்ளன. அவற்றுள் மாணதுக்கம் எல்லாவற்றிலும் பெரிது. மாணகாலத்தில் சரீரம் அஸ்வாதீரமாய் விடுகிறது. மனம் கலக்கமுறுகின்றது. புத்தி ஸ்வாதீரமற்றுப் போகின்றது. இந்திரியங்கள் கிளைகுலைகின்றன; என்றிவை முதலான காரணங்களினால் மாணத்தைப் பற்றி மஹத்தான துக்கமுண்டாகிறது. இவ்வுலகத்தோடு அதுவரையிலிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, பந்துமிதர புத்ரகளத்ராதிகளோடு இருந்த ஸம்பந்தமென்ன, இன்னமும் தன்னுடையனவாகப் பாவித்த விடு வாசல் முதலிய பலவகைப் பொருள்களோடு வைத்துக் கொண்டிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, ஆகிய இவற்றை

யெல்லாம் விடநேருகின்றது. தாம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த பலவகைக் காரியங்கள் குறைபட்டு நிற்கின்றன.—இத்யாதி காரணங்களாலும் மரணமென்றால் யாருக்கும் ருசிப்பதில்லை. ஆகையால் மரணமென்றால் பெரும்பாலும் மனிதர் துக்கமடைவது இயல்பு.

பரலோகமுண்டென்றும், பாப புண்யங்கட்குப் பலன் கிடைத்தே தீருமென்றும், ஸ்வர்க்க நரகங்கள் புண்ய பாப பலன்களென்றும் நம்பிக்கை யுள்ளவர்களுக்கு ஜீவித்திருந்த காலத்தில் தாம் செய்த பலவகைப் பாவங்களை நினைத்து அவற்றின் பலன்களை யதுபவிக்க நேரிடுமே யென்கிற அச்சத்தினால் மிக்க துக்க முண்டாகக் கூடியது. ஜீவித்திருந்த காலத்திலோவெனில், சிலர் உலக விடாபாசங்களில் மண்டிப் பரலோகத்தைப் பற்றி நினைக்க அவகாசமும் பெறாமல் விஷய ஸுகங்களுக்காகப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பரலோகத்தையும் பாப புண்யங்களையும் ஈசுவரனையும் இல்லையென்று சரீர ஸுகத்திற்காக வேண்டிற்றெல்லாம் செய்யலாமென்று நினைத்துப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர், தாம் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருக்கப் போவதாகவும், கடைசி காலத்தில் பரலோகத்திற்கு வேண்டியதைச் செய்து கொள்ளப் பார்க்கலாமென்றும் நினைத்து உள்ளவரையில் ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்துக்காகப் பாவச் செயலில் இழிந்து பிறகு மீள முடியாமல் நிற்கிறார்கள். ம்ருத்யுவோ நமது எண்ணங்களையும் காரியங்களையும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களையும் கவனிக்காமல் வந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் பெரும்பாலும் எல்லோருமே ம்ருத்யுவுக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றனர். ஆனால், உண்மையான பக்தர்களும் உலகத்தின் போக்கை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர்களும், எப்போதும் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்துகொண்டு ஆத்மநிர்வர்த்தத்தில் ஆழ்ந்து டெப்பவர்களும் மரணத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் வருந்த மாட்டார்கள்; மரணத்தை அவர்கள் ஒரு உத்ஸவமாக நினைத்து ஸந்தோஷமே யடைவார்கள்.

ஸ்வதேசத்தையும் மாதா பிதாக்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினரையும் விட்டுப் பரதேசம் போய்ப் பொருளீட்டும் ஒரு சிறுவன் தன் முயற்சி கைகூடி, மிக்க பொருள் திரட்டிக்கொண்டு தன் வீடு திரும்பும்போது சிறிதும் வருந்துவதில்லையென்றே. பந்துக்களையும் ஸ்வதேசத்தையும் விட்டு நீண்டகாலம் பரதேசத்தில் வசித்த அச்சிறுவன் தன்னில்லம் திரும்பி ஸ்நேஹமயியான மாதாவையும் பந்து பார்த்தவர்களையும் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறோமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தவன் அச்சமயம் நெருங்கும்போது மஹத்தான ஸந்தோஷத்தையே அடைகிறான். ஸாத்யமானவளவும் விரைவில் தன்னில்லம் போய்ச்சேர நினைக்கிறான். மதா பிதாக்களைக் கிட்டி அவர்களுடைய அன்புக்கு நாம் எப்பொழுது பரத்திரமாகப் போகிறோமென்று நினைக்கிறான். ஏனென்றால், அவன் பரதேசத்தில் நீண்டகாலமிருந்தாலும் தன் முயற்சியில் வித்திபெற்று நிரம்பிய பொருளைத் திரட்டியிருப்பதால் ஒருவகையான ஆத்ம ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிறான். இவ்விதமாகத் தான் திரும்பும்போது தகப்பனார் தன்னை மிகவும் புராட்டிப் போகிறார் என்கிற நம்பிக்கை அவனுடைய மனத்தை உத்ஸாஹப்

படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தன் முயற்சியில் வித்தியடைந்த புதல்வன் தன் தந்தையிடம் திரும்பிப் போகுட்போது அடையும் ஆனந்தம் விலகாந்மாயிருக்கும். அதுபோல் உண்ணாயாகத் தன் நிலைமையை யறிந்த பக்தனுனவன் இவ்வுலகத்தில் தன் கடமைகளை ஒழுங்குபடச் செய்து ஈசுவரனுடைய சியமனத்தால் ப்ராப்தபோகம் முடிந்து பிதாவான அவ்விசுவரனுடைய ஸந்திதானத்திற்குப் போகுங்காலம் கிட்டும்போது (அதாவது) இவ்வுலகத்தின் துக்கமயமான நிலைமையிலிருந்து முடிவாக விடுபடும்போது மஹத்தான ஆனந்தத்தை அடைகின்றான். அவ்வானந்தத்தை எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாது. அப்படியே திருச்சேறை நெய்ப்பெருமானைத் தொழுத பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்பவர்களும் க்ருதக்ருத்யர்களாதலால் அவர்கள் ஒருகாலும் ம்ருத்யுவுக்கு அஞ்சி விருக்கமாட்டார்கள்; பாலத்திற்கும் பயப்படப் ப்ராஸக்தியில்கை—என்றதாயிற்று. .... (அ)

கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேனாதலால் போதருகால் கவலையென்னும் *
வெள்ளத்தேன்கென்கோலோ வினாவயலுள்கருகிலம் ககிளூர்தாளால்
தள்ள * தேன்மணநாறும் தண்ணேறையெம்பெருமானுளை * காளும்
உள்ளத்தேவைப்பாருக் கிதுகாணீரேன்னுள்ள முருகுமாறே. (க)

வினாவயலுள்	{ பயிர்ந்தழத்த கழனிகளில் (முளைத்திருக்கிற)	கவப்பாருக்கு	{ வைத்துச் சிந்தைசெய்கின்ற பாகவதர் விஷயத்தில்
கருகிலம்	கருசெய்தலை,	என் உன்னம்	{ என்மனம் கீழ்ப்பண்டமாக
ககிளூர்	களைபிடுங்குகிற உழவர்	உருகும் ஆற	{ உருகும் விதத்தைப்
தாளால்	(தங்கள்) கால்களாலே	காணீர்	{ பாருக்கோன்;
தள்ள	ஒதுக்கித்தள்ள,	கன்னத்தேன்	{ ஆத்மாபஹாக்கன்வனும்
தேன்	{ (அதில்கீன்று மொழுவின) தேனினுடைய	பொய்	{ வஞ்ச செஞ்சை
மணம் காறும்	பரிமணம் வீசப்பெற்ற	அகத்தேன்	{ புடையனுமாய்
தண் சேறை	{ திருச்சேறையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற	ஆதலால்	{ அடியே னிருப்பதால்
எம்பெருமான்	ஸாநாதப்பெருமானுடைய	போதருகால்	{ ஒருசொடிப் பொழுதும் இடைவிடாதே
தாவின	திருவடிகளை	கவலை	{ துக்கமாகிற பெருங் கடலில்
களும்	காந்தோறம்	என்னும்	{ அழுந்திக்கிடத்த
உன்னத்தே	செஞ்சிலை	கென்னத்	{ எனக்கு
		தேற்கு	
		இது என்	{ இப்படிப்பட்ட பேற
		கொள்	{ என்னென் உண்டா யிற்றோ ?

* * *—பாகவதர்களை ஸேவிக்கப் பெற்றதனால் தமக்குண்டான எல்கை கடந்த ஆனந்தத்தைப் பேசி, அயோக்யானுன எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை யதுபவிக்கும்படியான பாக்கியம் எங்கனே வாய்த்ததோ, தெரிய வில்லையே! என்று தம்மில் தாம் விஸ்மயப்படுகிறார்.

நெற்பயிர்கண்வினையுங் கழனிகளிலே இடையிடையே கருசெய்தீர்கள் முளைத் திருக்கும்; களைபிடுங்கித்திரியும் உழவர்கள் அவற்றைப் பிடுங்கியெறிய, அவற்றி

வின்றும் ஒழுகாதின்றதேனின் மணம் ஊரெங்கும் வீசுகின்றதாம்; இப்படிப் பட்ட போக்யதைபொருந்திய திருச்சேறையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸாச நாசப் பொருமாளுடைய திருவடிகளில் அன்புடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே என் உள்ளம் நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்றதே!; இப்படிப்பட்ட ஹ்ருதயபரிபாகத்திற்கு நான் உரியேனோ? நானோ ஆத்மாபஹாரக்கள்வன்; * வஞ்சக்கள்வன் மாமாயனான எம்பெருமானிடும் வஞ்சிப்பவனாயிருக்கின்றேன்; இப்படியிருக்கையாலே மேன்மேலும் துக்கங்களையே அநுபவிக்கவுரியேன் நான்; அப்படியிருந்தும் ஒருதுக்கத்துக்கும் சூட்டடாமல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸேவிப் பதும் அதனால் ரெஞ்சு உருகப்பெறுவதுமாய்ச் சகிர்த்தேனே!, இஃது என் கொல்! என்கிறார்.

கள்ளத்தேன்-கள்ளத்தனமுடையேன். “பொத்யுயாவலஹரிதா நரித்யுயா ப்ருகிவடிதொ கிம் தெத நக்யுதம் வாவம் ஹொரொணாதாவஹாரிணா = யோந்யதா ஸந்தமாந்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே-கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரோணாத்மாபஹாரிணா?” என்ற ப்ரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. பகவத்சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அந்நனம் உணரப்பெறுதவன் பெரிய கள்ளன்; அவன் எல்லாவகையான பாவங்களையும் செய்கவனாவன் என்பது இந்த ச்லோகத்தின்கருத்து. ஆழ்வார் தம்மை அப்படிப்பட்ட கள்வனாக அநு ஸந்தித்துக் கொள்ளுகிறார். ‘போதோருகால்’ என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கது. போதருகால்—நிகழுங்கால மெல்லாம் என்றபடி.

கவலை—மறப்பும் துக்கமும்.

(சு)

பூமாண்சேர் கருங்குழலார்போல்நடந்து வயல்நின்றபெடையோடு * அன்னம் தேமாவின்னிழலில் கண்டேயிலும் தண்ணேறையம்மான் தன்னை * வாமான் தேர்ப்பரகாலன் கலிகன்றியோலிமாடிகோண்டோண்டிர் * தூமாண்சேர் போன்னடிமேல் சூட்டேயின் நுத்துணைக்கையால் தொழுதுநின்றே.

அன்னம் அன்னப்பறவைகள்
வயல் நின்ற பெடை } கழனிகளில் திரிசிற
யோடு } பெடைகளோடு கூட,
பூ மாண்சேர் { பூக்களணிந்து அழகு பெற்ற
கரு குழலார் { கறுத்த கடத்திய புடைய
போல் { இனம் பெண்களைப்போல
கடத்த { கடத்த
(பின்பு)
தே மாவின் தேன் மாமரத்தினுடைய
இன் சிழுவில் இனிமையான சிழுவில்
கண் தயிலும் கண்ணுறங்கப்பெற்ற
தன் சேறை { திருச்சேறையி லெழுந்
தருளியிருக்கிற

அம்மான் தன்னை } எம்பெருமான் விஷயமாக,-
வாமான் தேர் { ஒடிவருகின்ற
குதிரைகள் பூண்ட
தேரைபுடையரான
பரகாலன் கலிகன்றி } திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மாவை கொண்டு { இச் சொல்மாவைனைக்
கொண்டு
தொண்ம.ர் ஒ பத்தர்களே!,
த பரிசுத்தமாய்
மாண்சேர் மாட்சிமை தங்கியதாய்

பொன்	விரும்பத்தக்கதான்	
அடி மேல்	{ (அப்பெருமானைத்) திருவடிகளின் மேலே	{ தொழுது கின்று } ஸேவித்திருந்து
தம் துணை கையால்	{ உங்களுடைய அஞ்ஜலிபந்த மான கைகளினால்	{ சூட்டுமின் சூட்டுங்கோள்.

* * *—கீழ் ஒன்பது பாசுரங்களிலும் பாசுவத நிஷ்டையைப் பேசுகிறார்
தும், பயனுரைக்குமிப் பாசுரத்தில் “ தண்ணேறையம்மாந் தன்னை ” என்று எம்
பெருமான் விஷயமாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்று தலைக்கட்டு
கிறார்—பாசுவதர்களுக்கு உத்தேச்யன் என்கிற முறைமையால் எம்பெருமானும்
தமக்கு உத்தேச்யன் என்கிற திருவுள்ளத்தைக் காட்டுதற்கு.

இத்திருமொழியைத் திருச்சேறைப் பெருமானுடைய திருவடிகளிலே
உங்களுடைய கைகளால் கொண்டு சூட்டுங்கள் என்று தொண்டர்களை நோக்கிச்
சொல்லுகிறார்—இத்திருமொழிகற்கைக்கு வேறொருபயன் வேண்டா ; எம்
பெருமானுடைய திருவடிகட்குத் தாமரைப்பூப்போல அலங்காரமாயிருக்கத்தக்க
இத்திருமொழி ஸ்வயம்போக்யம் என்று காட்டினபடி. திருச்சேறைப் பெரு
மானை ஸேவிக்கப்போமவர்கள் * செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி
யென்னப்படுகிற புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடவேண்டா ; இத்திருமொழியை
அதுஸந்தித்துக் கொண்டு செல்லுமளவிலே பூவிட்டதற்கும் மேலாக எம்
பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உவங்கும் என்பதை உய்த்துணர்க.

முன்னுமடியில், வாம்—வாவும் என்றபடி ; வாவுதல்—தாவுதல் ; திருமங்கை
யாழ்வாருடைய குதிரைக்கு இட்ட விசேஷணம் : “ செய்புமெனெச்ச ஹிற்றுயிர்
மெய்சேறலும் ” என்ற நன்னூற் குத்திரத்தால் எச்சத்து உயிர்மெய்கெட்டது.

மான்—குதிரைக்கும் பெயர். .... (க)

அடிவரவு:—கண் அம்பு மீதோடி தேராளும் வந்திக்கும் பண்டு பைவிரியும்
உண்ணாது கன்னத்தேன் பூமாண் தகைத.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானுடைய திருநாமம் 'ஆமருஷி யப்பன்' என்பதாதலால் "தந்தைகாவில் பெருயிலக்கு தானவிழ நன்னிருட் கணவந்த வெந்தை பெருமானார், மருவின்றஜார்" என்று தொடங்குகின்றார்.

கம்ஸனாள் விலங்கிடப்பட்டுச் சிறையிருந்த வஸுதேவதேவசிகளின் கால் விலங்குகள் கண்ணிரான் திருவவதரிக்கும்போது இந்து முறிந்தொழிந்த வரலாறு அறியத்தக்கது.

[முந்திலான மித்யாதி.] இவ்வூரில் நித்பாக்சிதேஹாத்ரிகளான பிராமணர்கள் மலிந்திருப்பர்களுென்றது. அந்தணர்கள் பஜ்ஞபாகங்கள் செய்தால் நன்றாக மழைபொழிந்து தேசங்கள் ஸுபிஷமாபிருக்குமென்று சொல்லுவார்கள்; திரு வழுந்துரின் நிலைமை எப்படிப்பட்டதென்னில்; அந்தணர்கள் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கு முன்னமே வானம் மழைபொழியப்பெறுகின்றதாம். இங்ஙனம் பேசு தல் சபலாதிசயோக்தியென்றாவது அத்யந்தாதிசயோக்தி யென்றாவது அலங் காரசாஸ்த்ரிகளால் கூறப்படும். காரணமுண்டாவதற்கு முன்னமே காரிய முண்டாய்விடுவதாகச் சொல்லுவதன் கருத்து—காரணமுண்டானவுடனே ஒரு நொடிப்பொழுதும் தாமதியாமல் காரியமுண்டாய்விடுகிறது என்பதேதபாம். இத னால், அவ்விடத்து அந்தணர்கள் செய்யும் பஜ்ஞங்கள் தவறாது பயனளிப்பன்வ யென்றதாம்.

முன்னுமடியின் பெரியவாச்சான் பின்ன விபாக்யானத்தில் “வானமானது முந்தி மழையைப் பொழியுமாய்த்து” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டவர் கள் “முந்திவானம் மழைபொழியும்” என்று மூலபாடத்தைக் கற்பித்தனர்; இது அர்வயிக்க அரிதாதலால் “முந்திவானம் மழைபொழிய” என்ற ப்ராசிக பாடமே கொள்ளத்தக்கது. இதில் விபாக்யானவிரோதமுமில்லை; விபாக் கியானம் தாற்பர்யரீதியிற் செல்லுதலால்.

மூவரவருவின் அங்குள்ள ப்ராஜ்ஞமணர்கள் வைதிககருமங்களை நேர்பட அதுஷ்டிக்கவல்ல சக்திவாய்ந்த யௌவகசானிகள் என்கை. அந்திமுன்றும்— ப்ராதஸ்ஸவநம், மாத்யந்திநவநம், ஸாயம்ஸவநம் என்ற முப்போதும். (க)

பாரித்தேமுந்த படைமன்னர்தம்மை மாள * பாரதத்தித்
தேரில்பாகனாயுர்த்த தேவதேவ னூர்போவும் *
நீரில்பணைத்தகேவோகைக்கு அஞ்சிப்போனகுருகினங்கள் *
சூரல்கவுளோ டகுருகணையும் அணியார்வடல் குழமுக்குரோ. (உ)

நீரில்	தண்ணீரில்
பணைத்த	செழித்த வளர்த்த
நேடு வரனைக்கு	பெரிய மீன்களுக்கு
அஞ்சி	பயப்பட்டு
போன	ஒடிப்போன
குருகு	குருகு என்னும் பறவைக்
இனங்கள்	கணங்கள்
சூரல்	சூரல் என்னுஞ் சிறமீனை
கவுளோடு	கதப்பிலேகொண்டு
அருகு	பின்னையும் அணுகி வந்த
அணையும்	சேர்ப்பெற்ற

அணி ஆர்	{ அழகுமிக்க கழனிகளால்
வயன் குழ	
அழுந்தார்	{ குழப்பட்ட
	{ திருவழுந்துரானது,—
பாரித்த	{ (பெற்றி பெறவேணு
எழுத்த	
	{ மென்று) ஊக்கங்
	{ கொண்டு கிளர்ந்த
படைமன்னர்	{ சூயதபாணிகளான அரசர்
தம்மை மாள	
	{ கன் முடியும்படி
பாரதத்த	பாரதப் போரில்
தேரில்	(அர்ஜுனனுடைய) தேரிலே
பாகன் ஆய்	{ ஸாத்தியாயிருந்த கொண்டு
வளர்த்த	
	{ கடத்தின

தேவ தேவன் தேவாதிதேவனுடைய | ஊர் போலும் திவ்யதேசமாகும்.

* * * — ‘ஸ்ரீ மஹாலிஷ்டனுவான கண்ணபிரான் பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியா யிருக்கையாலே நாம் கனவிலும் வெற்றிபெற முடியாது’ என்று தெரிந்துகொண்டு வணங்கி வாழ்ந்து போகலாமா யிருக்கச்செய்தேயும் அது செய்யாதே, ‘அவர்கள் ஐந்துபேர், நாம் நூறுபேர்; நவகோடி நாராயணர்களும் நம் பக்ஷத்திலே உண்டு; நமக்கே வெற்றியுண்டாகத் தக்கது’ என்று ப்ரயித் துப் பரபாப்புடன் போர்செய்யவந்த னுரியோதனுதியரைப் பாரதப் போரில் முடித்து மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்காக அர்ஜுனனுக்கு ஸாததியாய்த் தேரை நடத்தின பெருமான் வாழாபிடம் திருவாழந்தார்.

பின்னடியுள்ளில் அங்விடத்து வயல்வளஞ் சொல்லுகிறது. குருகுளானைவி திரள்கிரளாக மீன்களைப் பிடிக்க நீர் திவங்களில் வந்து இழிந்து நம் வாய்க்கு அடக்கக்கூடிய சிறுநீனைப் பிடித்துக் கதாப்பிலே அடக்கிக்கொண் டிருக்கச் செய்தே வேறையொரு பெரியமீன் வந்து தோற்ற, அதைப்பிடிக்க அஞ்சி ஒடிப்போய், பின்னையும் ஆசையினால் வந்து கிட்டாசிற்கு மென்கை. இந்த வர்ணனையின் உட்கருத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெளியிடுகிறார் காண் மின்: — “பாரத ஸமரத்தில் பிஷ்மாதிக்கள் ‘அநிரதர், மஹாரதர்’ என்றிங்ஙனே பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல்கோழைகளாக வெண்ணு னது’ என்று ஸாதி பக்கவிலே வந்து கிட்டுவது, தேர்க்காலிலே உழக்குண்டு போகவெண்ணுதென்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவனவற்றைப் படாதின்றனவாய்த்துக் குருகினங்களும்” என்று. .... (2)

சேம்போன்மதில்குழ் தேன்னிலங்கைக்கிறைவன் சீரங்க னாயிரண்மே *
உம்பர்வாளிக் கிலக்காக உதிர்த்தவரவோ னூர்போலும் *
கோம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள் *
அம்பராவுங் கண்மடவார் ஐம்பாலணையு மழுந்தாரே. (௩)

தேம்பிள் } கிளைகளினால்
சூர்த்த } கறைத்திருக்கிற
மாதவி மேல் } குருக்கத்திமரத்தின் மேலே
கோதி } (தனிர்களைக்) கீறி
மேய்த்த } மதுபானம் பண்ணின
வண்டு } வண்டுத்திரங்கள்
இனங்கள் }
அம்பு } அம்புபோன்ற கண்களை
அராவும் கண் } புடையான மாதர்கனி
மடவார் } னுடைய
ஐம்பால் } உத்தவின்மீது
அணையும் } உத்தசேப் பெற்ற
அழுத்தர் } திருவழுத்தர்,—

சேம் பொன் } சேம்பொன் மயமான
மதிள் குழ் } மதின்களாலே குழப்பட்ட
தென } தென்னிலங்கையுரிக்கு
இலங்கைக்கு }
இறைவன் } காவகனான இராவணனது
சீரங்கன் ஐ } பத்துத்தலைகளையும்
இரண்மே }
உம்பர்வாளிக்கு } ப்ரஹ்மாஸ்திரத்திற்கு
இலக்கு ஆக } வகியமரக்கி
உதிர்த்த } அதுத்தொழித்த
உரவோன் } பெருமிடுக்கனான
பெருமானுடைய
ஊர் போலும் } திவ்யதேசமாகும்.

* * * — ‘அரண்மிக்க ஊரிலேயன்றோ நாம் வாழ்கிறோம்; இப்படிப்பட்ட ஆளுக்கன்றோ நாம் கடவோம், நம்மை வெல்வாருண்டோ?’ என்று மார்பு நெறித்துக்கிடந்த இராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு இலக்காக்கி உதிர்த்தொழித்த பெருமிடுக்கன் வாழ்மிடம் திருவழுந்தூர். இந் திரன் முதலானாருடைய வஜ்ரரபுதம் முதலிய பெரும்படைகட்கும் அழியாத அவன் தலைகளை ஸாதாரண மதுஷ்ய ஜம்மத்திற் பிறந்து அழித்த மிடுக்கை கோக்கி உரவோன் என்கிறார். உரம—வலிமை; அதனைபுடையவன் உரவோன்.

திருவழுந்தூரிலுள்ள மாதர்கள் தேனோழுக்குக் கூந்தலையுடையார் என்கிறது பின்னடிகளில். மதுமிக்க பூக்களை எப்போதும் கூந்தலி லணிந்திருப்பவர்க ளென்கை. இதுவும் நகர்ச சிறப்புதான் ஒன்றும். கொம்புகள் செறிந்திருந் துள்ள குருக்கத்தியின்மேலே செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி அவற்றில் நின்றும் மதுபானம் பண்ணின வண்டினங்கள், அவற்றிற் காட்டிலும் போக்யதையும் இருட்சியும் மிக்கதொரு இடந் தேடிப்போய் இராத் தங்க வேணும் என்று பார்த்து அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளின் கூந்தற்கற்றையி லேறு கின்றனவாம். குருக்கத்தியி விருப்பதிற் காட்டிலும் அங்குற்ற மாதர்களின் தலையிலிருப்பது போக்யமென்னும் முகத்தால் அவர்களது சிறப்புச் சொல் விற்ப்பிற்று.

ஐம்பால் = ஐவகைப் பான்மைகளை யுடையதென்று கூந்தலுக்குக் காரணப் பெயர். சுருண்டிருத்தல், நீண்டிருத்தல், அடர்ந்திருத்தல், கறுத்திருத்தல், நறுமணங் கொண்டிருத்தல் ஆகிய இவ்வைந்து தன்மைகள் உத்தம கேச லக்ஷணம் என்க. (உ)

வேள்ளத்துள்ளோராலிலேமேல் மேலியடியேன் மனம்புகுந்து * என்
உள்ளத்துள்ளங் கண்ணுள்ளும் நின்றார்நின்றவூர்போலும் *
புள்ளப்பிள்ளைக்கிராதேடிப் போனகாதற் பெடையோமே *
அள்ளற்செறுவில் கயல்நாமே அணியார்வயல்குழமுந்துரே. (ஃ)

காதல் பெடை { அன்பார்த்த பெடையோடு
யோமே { உடி

பின்னக்கு { குட்டிக்காக இரைதேடித்
இரை தேடி { கொண்டு சென்ற
போன

புள்ள பறவையானது

அள்ளல் { சேற மிக்க விளை
சேறவில் { கிலங்களிலே

கயல் மீன்களை

காமம் தேடப்பெற்ற

அணி ஆர் வயல் குழ் அழுந்துர்—;

வெள்ளத்தன் { பிரளய வெள்ளம் கேர்த்த
காலத்தில்

ஓர் சூல் இலை { ஒப்பற்றவொரு
மேய் மேவி { ஐவந்தளிரின்மீது
பொருத்தியிருந்து

அடியேன் { (அக்க விலைமையுடனே)
மனம் புகுந்து { அடியேனது கெஞ்சினுட்
புகுந்து

என் உள்ளத் { எனது அந்த
துள்ளும் { கெஞ்சினுள்ளும்

கண்ணுள்ளும் கண்களினுள்ளும்

நின்றார் கிலைத்து நின்ற பெருமான்

கின்ற கித்யவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர் போலும் நிவ்யதேசமாகும்.

* * *—பிரளயப் பெருநிவள்ளத்திலே ஒரு ஆலந்தளிர்நிலே கண்வளர்ந்தருளிவனும், 'அந்தோ! சிறு சூழவியாய்ப் பிரளயத்திலே கண்வளர்ந்தருளா நின்றானே, பரிமைக்கு ஒருவருமில்லையே; க்ருஷ்ணாவதாரம் முதலியவற்றில் யசோதை முதலானவர்களாகிலு மிருந்தார்கள், இங்கு ஒருவரும் பரிவா ரில்லைபே; என்ன திங்கு நேருமோ?' என்று எனக்கு ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அந்த ஆராய்ச்சியே ஹேதுவாக என்னுள்ளத்தே வந்து புருந்தவனாய், மாநஸாதுபவ மாந்திராமே பன்றியே கண்ணுக்கும் தானே விஷயமாய் ஹ்ருதய மும் வேறொன்றிலே போகாந்படி தானே விஷயமாகு மென்பருமான், எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் திருவழர்நூர்.

வயலவளங் கூறுவன பின்னடிகள். குட்டிக்கு இரைதேடிப் போகிற புள்ளானது தளிர்நிலைபோகாத தனது காதற்பெடைநிலைபோய், சேறு என்றால் பின்வாங்கவேண்டியதா யிருந்தும் அங்குள்ள போக்பதையின் மிகுதியினால் இருபாது புருந்து இரைதேடித் திரியுமாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை பிறக்கும்;—அங்கிடத்து வயல்களிலே மீன்கள் கிரம்பிக் கிடக்கின்றனவாகக் கீழும் மேலும் சொல்லாநிற்க, இங்கு 'இரை தேடும்' என்றது எங்கனே? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாய்ப்படி குறைபற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப் பிடிப்பதாகச் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? என்று. இங்கே "புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடி" என்றுள்ள சொற்போக்கைக் குறிக்கொண்டால் இந்த சங்கை பிறவாது. அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதியாலே துணும்துலாமும் போலே தடித்திருக்கும்; அனை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்க மாட்டாவா கையால் உரிய சிறிய மீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தையன்றோ. (ச)

பகலுமிரவுந் தானேயாய்ப் பாரும்விண்ணுந்தானேயாய் *

நிகரில்கடரா யிருளாதி நின்றாரின்ற வூர்போலும் *

துகிலின்கொடியும் தேர்த்துகளும் தன்னிமாதர்கடந்தல்வாய் *

அகிலின்புகையால் முகிலேய்க்கும் அணியார்வீதி யழுந்நாரே. (ஈ)

அகிலின் { தனிகளோடு கூடின
கொடியும் { தவஜங்களும்
தேர் தனும் { தேர் கடத்தும்போது
உண்டாகும் தன்களும்
தன்னி { கொஞ்சி
மாதர் { ஸ்திரீகளுடைய
கடந்தல் வாய் { கடந்தலிலே (ஊட்டப்பட்ட)
அகிலின் { அகிற்புகைபுகைய
புகையால் { இவற்றால்
முகில் { வர்ஷாகாலத்தை
ஏய்க்கும் { ஒத்திருக்கின்ற
அணி ஆர் வீதி { அழகிய திருவீதியை
புடைத்தான

அழுந்தார்—;
பகலும்இரவும் { பகற்போதாக்கும் இராப்
தானே ஆய் { போதாக்கும் சியாமலையும்
பாரும் { லீலா விபூதிக்கும்
விண்ணும் { சித்பவிபூதிக்கும்
தானே ஆய் { சியாமலையும்
நிகர் இவ் கடர் { ஒப்பில்லாத தேனுள்
ஆய் { பதார்த்தங்களுக்கும்
பாகாரியாய்
இருள் ஆகி { இருளையும் பாகாரமாக
கின்றார் { அகடயமான பெருமான்
கின்ற { சித்பவானம் பண்ணப்பெற்ற
ஊர் போலும் { சித்பதேசமாகும்.

* * *—பகலுமிரவுந் தானேயாய்—“ வீஷாலா லாதஃ வவதொ வீஷொ டெகி ஸ-௮-௮-௮: வீஷாலா டி-௮-௮-௮ ” என்ற உபநிஷத்தின்படியே பகற் போதுக்கு இறைவனான ஸூர்யனும் இராப்போதுக்கு இறைவனான சந்திரனும் தனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கும்படியான தீர்வாஹ சக்தி வாய்ந்தவன் திருமால் என்றபடி. தன் ஸங்கல்பத்தாலே பகலை இரவாக்கவும் இரலைப்பகலாக்க வும் வல்லவன் என்றமாம்; பாரதப்போரில் ஜயத்தாவத வருந்தாந்தத்தை நினைப் பது.

பாரும் விண்ணும் தானேயாய்—உபயனிபூதிக்கும் தீர்வாஹகனென்கை. நிகரில் கடராய் இருளாகி நின்றார்—சகலம் முதலிய கடர்ப் பொருள்களையும் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டான இருட்டையும் வடிவாகவுடையவன். ஸாத்விகர் களாய் ஜாயமானகால கடாசகம் பெற்றவர்களுக்குப் ப்ராசமாக ஸேவைஸாதிப் பவன்; ராஜஸர்க்கும் தாமஸர்க்கும் தோன்றாதே இருள்முடிக்கிடப்பவன் என்ற வாறு. ஆகவிப்படி ஜகத்ருபியா யிருந்தாலும் அவாதாரண திவ்யமங்கள் விக்ரஹ விசிஷ்டனாய் ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் திருவழுந்தூர்.

[துகிலின் கோடியும் இத்யாதி.] அங்நூரில் எப்போதும் கார்காலமாகவே யிருக்குமென்கிறது. காற்றும் தூள்களும் மேகப்படலங்களும் விசேஷமாகக் கார்காலத்தில் காணப்படும்; அவை இங்குமுண்டு; அங்குள்ள மானிகைகளெல்லாம் செல்வம் மிக்கனவாதலால் ஒவ்வொன்றிலும் கொடி கட்டியிருக்கும்; அவற்றின் முனையிற் கட்டப்பட்டுள்ள தூணிகளின் அலைச்சலினாலுண்டாகும் காற்று; செல் வத் திருவிடிகளில் தேர்கள் ஸஞ்சரிப்பதனால் கைப்பப்பும் தூள்; மாதர்கள் தங்கள் கூந்தலுக்குப் பரிமாள் முட்டுதற்காகச் செய்து கொள்ளும் அகிற்புகை (மேகத்திரள் போன்றது) ஆக இவற்றால் சித்தியமும் வர்ஷாகாலமாகவே தோற்றி யிருக்கும். .... (௫)

ஏழிலங்கு தாமரைபோல் செல்வாய்முநவல் செய்தருளி *

மாவேந்தேன்மனம்புகுந்து நின்றார்நின்ற வூர்போலும் *

நீமோடத் தனிச்சுலம்போழ்கக் கொண்டல் துளிதூவ *

சூடலரவத் தார்ப்போலா அணியார்வீதி யழுந்துரே. (௬)

நீடு மாடம் { உயர்ந்த மாடங்களில்
(கூட்டப்பட்ட)
தனி ருலம் { ஒப்பற்ற ருலமானது
போழ் { (மேகத்தின் வயிற்றைக்)
கொண்டல் { மேகமானது
துளி தூவ { மழைபொழியப் பெற்றதும்
சூடல் { கூத்தாட்டவொலிகளினு
அரவத்த { லுண்டான கோலாதலம்
தூப்பு ஒவா { லுயாமலிருக்கப்பெற்றது
மான
அணி ஆர் வீதி அழுந்துர்—;

எடு இலங்கு { இதழ்விளங்குகின்ற
தாமரை { தாமரைப்பூ மலர்த்தா
போல் { லொப்ப
செம் வாய் { செவ்வத் திருப்பவனத்தினால்
முதவல் { புன்முதவல் செய்த
செய்தருளி { கொண்டே
மாடு வந்த { என்பக்கவிலே வந்த
என்மனம் { என்மனத்திலே புகுந்த
புகுந்த { சிற்ற பெருமான்
கின்ற { சித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
ஊர் போலும் { திவ்யதேசமாகும்.

* * * —என்னைப் பெறுதற்கு நெடுநாள் ஸமயம் பார்த்திருந்து பெறுகையால் அலப்யலாபம் பெற்றவர்போல ஸந்தோஷித்து அந்த ஸந்தோஷம் விளங்குமாறு, தாமரைப்பூ மலர்ந்தாற்போலே திருப்பவளத்தைத் திறந்து புன்முறுவல் செய்து அதிலே என்னை யீடுபடுத்தி ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து 'இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை' என்று தோற்ற சிந்தாவர் சுண்ணுக்கு இலக்காக வந்து சிற்றிற திவ்யதேசம் திருவழுந்துர்.

அத்திருப்பதி எப்படிப்பட்டது?; அங்குள்ள மாடமாளிகைகள் மேத மண்டலத்தனவும் ஒங்கியிருக்கின்றன. மாளிகைகளின் முனையிலே பாதுகாப்புக்குறுப்பாகச் சூலங்கள் நாட்டப்படும். ("கிலையிலங்கு மணிமாடத் துச்சியிசைச் சூலம் செழுங் கொண்டலகடிரிய" (3-9-4.) என்றார் வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதிகத்திலும்.) அந்த சூலங்கள் மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றை யிடித்துப் பிளக்க, மழை சொரிசின்றதாம். (இவ்வதிசயோக்தியினால் மாடமாளிகைகளின் ஒக்கம் உணர்த்தப்பட்டதாம்.) இன்னமும், மாதர்கள் ஆடுகிறபோதுண்டான ஆரவாரம் இடையருதே செல்லுகின்றதாம். .... (ச)

மாலைப்புதுந்து மலரணைமேல்வைதி யடியேன்மனம்புகுந்து * என்

கீலக்கண்கள் பனிமல்க கின்றாரகின்ற வுர்போலும் *

வேலைக்கடல் போல்நெவேதி விண்டோய்கதை வேண்மணிமாடத்து*

சூலைப் புகையாலழற்கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்துரே.

(ச)

வேலை கடல் } கையைபுடைய ஸமுத்தம்
போல் } போக

மேலே } கீண்டிருக்கின்ற

வீதி } வீதிசெல்லுண்டான

விண் தோய் } சூலத்தனவு மேல்கி
யிருக்கிற

கதை வேண் } சாத்திட்டு வெருத்திருக்
மணி மாடத்து } கின்ற திருமாளிகை
களின்மேல்

அழல் கதிரை } ஸுர்பகிரணங்களை

சூலைப் } சூலபாடிக்கின்றத
புகையால் } புகையினால்

மறைக்கும் } மறைக்கப்பெற்ற

வீதி } தெருக்களைபுடைத்தான
அழுந்துர்—;

மாலை புகுந்து } மாலைப்பொழுதிலே வந்து

மலர் அணை } பூம்படுக்கையில் தங்கி
மேல் வைதி } யிருந்து

அடியேன் } அடியேனுடைய மனத்திற்
மனம் புகுந்து } பிரவேசித்த

(பின்பு பிரிவதாகப் பிரஸங்கித்த)

என் கீலம் } எனது கீலோற்பவம்
கண்கள் } பேரன்ற கண்கள்

பனி மல்க } கீர் தனும்பும்படி

கின்றார் } கின்று கொண்டிருந்தவர்

கின்ற } கித்யவாலம் பண்ணுகிற

ஊர் போலும் } திவ்யதேசமாகும்.

* * * —இதுமுதல் மேல் மூன்று பாசரங்களிலும் ஆழ்வார்க்கு நாயகி பாவனை நிகழ்வதாகக் கொள்ளத்தகும்.

என்னோடு கலவிசெய்ய விரும்பங்கொண்டு அதற்கு உரிய மாலைப் பொழுதிலே வந்து சேர்ந்து மென்மலர்ப் பன்னியிலே தங்கி, அவ்விருப்பில் த்ருப்பதி பெறுதே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே ஏகதத்துவமாகப் புகுந்து, கலவி

யானது பிரிவோடே சேர்ந்தல்லது இருக்கமாட்டாதாகையாலே உடனே பிரிந்து போவதாகப் பிரஸ்தாவித்து, அவ்வளவிலே எனது கண்களில் நின்றும் நீர் பெருக, அதைக்கண்டு 'இவ்வளவு ஆற்றாமையிலே இந்த நாயகியை எங்ஙனம் விட்டுப் பிரிவது?' என்று கலங்கிக் கால் பெயர்ந்து போகமாட்டாகே நின்றவர் தித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்யதேசம் திருவழுந்தூர்.

அவ்விடத்தில் ஒவ்வொரு திருவிதியும் கடல்போன்று பெருமை பொருந்தி யிருக்கும். சாந்திட்டு வெண்ணிறமா யிருக்கின்ற மணிராடங்கள் விண்ணுலகத் தளவும் ஒங்கியிருக்கும். ஸூர்ய சோனங்களைக் கரும்பாலைப்புகை வந்து மறைத்து எங்கும் நிழல் செய்யும். இதுவாயிற்று அவ்வூர்ப் பெருமை.

கதை—'ஸூர்யா' என்னும் வடரொல் விகாரம். .... (எ)

வஞ்சிமருங்கு லிடைகோவ மணந்துரின்ற கனவகத்து * என்

நெஞ்சநிறையக்கைகூப்பி நின்றார் நின்றவூர்போலும் *

பஞ்சியன்னமெல்லடி நற்பாவைமார்களுடகத்தின் *

அஞ்சிலம்பினார்ப்போவா அணியார்வீதி யழுந்துரே.

(அ)

பஞ்சி அன்ன { பஞ்சுபோன்ற மிருதவான மெல் அடி { பாதங்களை யுடைய	மருங்குல் { இடை } இடுப்பான்
கல் பாவைமார்க்கள் { கல்ல ஸ்திரீகளினுடைய	கோவ கோரும்படியாக
கூடகத்தின் அம்சிலம்பின் { பொன்மயமான அழகிய சிலம்புகளினின்ற மூண்டான	மணந்துகின்ற ஸம்சுலேஷித்த நின்ற கனவகத்து கனவிலே என் நெஞ்ச நிறைய { என்ன நெஞ்ச நிறையுமாத
ஆர்ப்பு ஆரவாரமானது	கை கூப்பி { கான் அஞ்ஜலி செய்யப் பெற்ற
தூவா இடைவிடாதிருக்கிற	கின்றார் சின்ற கொண்டிருந்தவர்
அணி ஆர் வீதி அழுந்தார்—,	கின்ற தித்யவாஸம் பண்ணுகிற
வஞ்சி வஞ்சிக்கொடிபோன்ற	ஊர் போலும் திவ்ய தேசமாகும்.

* * *—இதுவும் ஆழ்வார் நாயகி ஸமாதியால் பேசும் பாசரம். கனவிலே வந்து கலந்து பிரிந்து போனவர் மற்றுள்ள அன்பரோடும் ஓ கனவிலே கலவி செய்ய வந்து நிற்கிற விடம் திருவழுந்தூர்.

வஞ்சிமருங்குலிடைகோவ=பெண்டிருடைய இடைக்கு வஞ்சிக்கொடியை உவமை சொல்வது கவிமரபு. இடை கோவ மணந்து நின்றனென்றதனால் பூர்ண ஸம்சுலேஷம் நடந்தமை தோன்றும். 'மருங்குல்' என்றாலும் 'இடை' என்றாலும் இடுப்புக்கே பெயர்; இரண்டு சொற்களையும் சேரப் பிரயோகித்தது நயிழ் வழக்கு. கை கூப்பி—எச்சத்திரிபு.

அங்குள்ள மாதர்கள் பொன்மயமான நாபாங்களைக் காலிலணிந்து கொண்டு கர்த்தனம் பண்ணு தெய்வர்கள் ; அதனாலுண்டான ஆரவாரம் ஸயாதிருக்கு மென் கிறகு பின்னடிகளில்.

பஞ்சி—பஞ்சு ; பொலி. பாவைமார்—பதுமைபோல அழகியவர்கள் ; உல னைமடகு பெயர். 'ஹாடகம்' என்னும் வடசொல் ஆடகமெனத்திரிந்தது. (அ)

என்னையும்புலனுமெழிலுங்கொண்டு இங்கேநெருங்கலெழுந்தருளி "

பொன்னங்கலைகள் மெலிவேய்தப் போனபுனிதர்போலும் "

உன்னுமுதுநீராவந்தமலர்மேல் வரிலண்டிசைபாட "

அன்னம்பெடையோடுனோடும் அணியார்வயல்குழமுந்துரே.

(க)

மன்னு முத { ஒருவரும் தன்னீர் வற்றாத
தீர் { ஆழத்த நீர் கிடைகளிலுள்ள

அரப்த்தம் } தாமரைப் பூக்களிலே
உவர் மேல் }

உரி, உண்டு உரி உண்டுகள்

தூசு பாட இசைகளைப் பாடா கீற்க

(அத்த தூசுப்பாட்டுக்குச் சேர)

அன்னம் அன்னப்பறவை

பெடை } தன் பெடையோடுகூட
யோடுடன் }

கூடம் கீர்த்தனம் பண்ணப்பெற்ற

அணி ஆர் உயல் குழ அழுந்தார்.

கெருகல்

கேற்ற

இக்கே

வானிருக்குமிடத்த

எழுந்தருளி

எழுந்தருளி

என்

{ எனது பஞ்சேந்திரிய

ஐர்புலனும்

{ அறிவையும்

எழிலும்

அழகையும்

கொண்டு

கொண்டே கொண்டு

பொன் அம்

{ மிக அழகிய (எனது)

கலைகள்

{ உஸ்திரங்கள்

மெலிவு எய்த

தனரும்படியாகச் செய்த

போன

பிரித்துபோன

புனிதர்

பாமபவித்திரகுடைய

ஊர் போலும்

தீவ்யதேசமாகும்.

• • •—இப்பாசாரமும் நாயகி ஸமாதிபாற் பேசுவதாம். என்னுடைய சேவி உரப் கண் முக்கு உடல் என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களினுடையவும் வ்ருத்தி களைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டவரும், எனது மேனியழகைக் கொள்ளை கொண்ட உருத், அனாயில் பரியட்டம் தங்காதபடி பண்ணிவிட்டுப் போனவருமான தலை உர் வாயுமிடம் திருவழுந்துர்.

ஐர்புலனையும் கொள்ளையாவது—லெளகிக பதார்த்தங்களில் ஒரு உறுப்புஞ் சேக்ல லொண்ணாமல் "ஐஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும் சேதோ பஜ ப்ரீதாம் பாணி, த்வந்த்வ! ஸமர்ச்சயாச்சயுகதநா: ச்ரோத்ரத்வய! த்வம் ச்ருணு- க்ருஷ்ணம் லோகய லோசகத்வய! ஹரே: கச்சாக்கிரியுக்மாலயம் ஜிக்ர க்ரண! முகுந்த பாத துலஸிம் முர்த்தந்தி நமாதோக்ஷஜம்" (முகுந்தமாலி) என்றச்லோ கத்தின் படியே ஸகல கரணவ்ருத்திகளையும் தன்வசப் படுத்திக்கொள்ளுதலாம். உதில் கொள்ளுகை—பிரிவுத்துயரத்தினால் மேனிநிறமழியச்செய்கை.

போன புனிதர் ஊர் போலும்—இக்கே 'புனிதர்' என்றது எதிர்மறையிலக் களை யென்னலாம்; இப்படி என்னைப் படுகோலை செய்பவர் எவ்வனே பரிசுத்த

932 பெரிய திருமொழி எ-பத்து. ஓ-திரு தந்தைகாலிற்பெருவிலங்கு.

ராவர்? பெண்கொலைப்பாதையன்றோ இவர் என்று பாணயரோஷந்தோற்றச் சொல்லுகிறதாகலாம்.

வயல்களிலுங்கூடப் பாட்டுங் கூத்தும் நடை பெறுகின்றன வென்கிறார் பின் னடிகளில்.

அரவிந்தம்—தற்சம வடசொல்.

.... (க)

நெல்லிற்குவளை கண்காட்ட நீரிற் குமுதம்வாய்காட்ட *

அல்லிக்கமலமுகங்காட்டும் கழனியழுந்துர் நின்றானை *

வல்லிப்போதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாவன் *

சொல்லிற்பொலிந்த தமிழ்மாலை சொல்லப்பாவம்நில்லாவே. (க)

செல்லில்	{ நெற்பயிரினிடையே (முனைத்த)	நின்றானை	{ எழுந்தருளியிருக்கு மெம் பிரான் விஷயமாக,—
குவளை	கருசெய்தற் பூக்கள்	வல்லி	{ பூங்கொடிகள் மிக்க பொதும்பில் { முழஞ்சுளையே
கண் காட்ட	{ (அவ்வூர்ப்பெண்களது) கண் கள் போன்றவினங்களும்	குயில் கூவும்	குயில்கள் கூவப்பெற்ற
நீரில்	நீரிலே முனைத்த	மங்கை	திருமங்கைகாட்டுக்கு
குமுதம்	ஆம்பல் பூக்கள்	வேந்தன்	தலைவரான
வாய் காட்ட	{ (அவர்களது) வாய் போன்ற வினங்களும்	பரகாவன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
அல்லி கமலம்	இதழ்மிக்க தாமரைப் பூக்கள்	சொல்லின்	{ எல்ல சொற்களினால் பொலிந்த { விளக்குகின்ற
முகம் காட்டும்	{ (அவர்களது) முகம்போன்ற வினங்களும் பெற்ற	தமிழ் மாலை	இத்தமிழ்ப் பாசாங்களை
கழனி	கழனிகளை புடைய	சொல்ல	ஒகவே
அழுந்துர்	திருவழுந்துரிலே	பாவம்	பாவங்கள்
		நில்லா	இல்லையாய்விடும்.

* * *—நெல்லுக்குக் களையாக முனைத்த குவளைப்பூக்கள் அவ்வூரிலுள்ள மாதர்களின் கண்போலவும், நீர்நிலங்களிலுண்டான அரசக்காம்பல்கள் அவர்களின் அதரம் போலவும், தாமரைப்பூக்கள் அவர்களது முகமண்டலம் போலவும் தோன்றப் பெற்ற வயல்களாத் குழப்பட்ட திருவழுந்துரில் நிற்பவாஸஞ் செய்தருளா நின்ற ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச் செய்த இத்திருப்பதிகத்தை ஓதவல்லவர்களுக்குப் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து போமென்று பயனுரைத்தாராயிற்று. .... (க)

அடிவரவு:—தந்தை பாரித்து செம்பொன் வென்னத்துன் பகல் ஏடு மாலை வஞ்சி என் செல்லில் நிக்கம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
ஏழாம்பத்து—ஆளுந்திருமொழி,
சிங்கமதாயவுணன்.

[இதுவும் திருவழுந்தூர்த் திருப்பதிகம்.]

சிங்கமதாயவுணன் திறலாகமுன்கீண்டேகந்த *
சங்கமிடத்தானைத் தழலாழிவலத்தானை *
சேங்கமலத் தயனனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
அங்கமலக்கண்ணனை அடியேன்கண்டுகொண்டேனே. (க)

முன்	முன்னொருநாள்,	செங்கமலத்து	செவ்விய (திருநாபிக்)
சிங்கம் அது	நாவிம்மறு ரூபியாய்க்	அயன்	கமலத்திற் பிறந்த பிர
ஆய்	கொண்டு	அனையார்	மனைப்போன்ற பிரா
அவுணன்	இரணியாகாணுடைய		மணர்கள் (வாழ்ந்த)
திறல் ஆகம்	வலிமிக்க மார்வை	தென்	
கீண்டு	இருபினவாக்கி	அழுந்தையில்	அழகிய திருவழுந்தூரிலே
உகந்த	திருவுள்ளமுலத்தவனும்	மன்னி நின்ற	சித்யவாஸடி செய்பவனும்
சங்கம்	சங்கை இடத்திருக்கையி	அம் கமலம்	அழகிய தாமரை மலர்
இடத்தானை	உடையவனும்	கண்ணனை	போன்ற திருக்கண்ணை
			புடையனுமான
			ஆமருவியப்பின
தழல் ஆழி	தீக்ஷணமான திருவாழியை	அடியேன்	
வலத்தானை	உலத்திருக்கையி	கண்டு	அடியேன் ஸேவிக்கப்
	உடையவனும்	கொண்டேன்	பெற்றேன்.

* * * தன்னிடத்துப் பரமபக்தி கொண்டு தனது திருநாமங்களையே
புதுணர்ந்தித்துக் கொண்டிருந்தது காரணமாகச் சிறுக்கனான பரஹ்லாதாழ்வா
னைப் பலவகைகளிலும் நலிந்து கொண்டிருந்த இரணியனைத் தொலைப்பதற்குத்
தூணில் தின்றும் நரசிங்கமுர்த்தியாய்த் தோன்றி அவனது மார்பைப் பிளந்து
'ஆச்சரி, உடைய விசேஷத் தொலைப்ப் பெற்றோம்' என்று திருவுள்ள முலந்த
வனும், அவ்விசேஷனது உடல் திருநகர்களுக்கே இரை போராமையாலே திரு
வாழி திருச்சங்குகள் வலவருகிலும் இடவருகிலும் இருந்தபடியே திகழப்
பெற்றவனும், நாடிக்கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுளைப்போல ஸ்ருஷ்டி
செய்யவும் வல்லர்களான அந்தணர்கள் வாழப்பெற்ற தென்னமுந்தையில் நித்ய
வாஸம் செய்தருளா நின்றவனுமான புண்டரீகாசனனை அடியேன் ஸேவிக்கப்
பெற்றே னென்றாயிற்று.

"நரசிங்கமாய்" என்னுமல் 'சிங்கமதாய்' என்றது என்னென்னில்; முகமே
முக்கிய மாதலால், அதுதான் சிங்கவுருவமாதலால் சொல்லிற்று.

சேங்கமலத்தயனனையார் = அய்யூரிலுள்ளவர்கள் கான்பூசனை பொத்திருக் கின்றார்கள் என்றால் 'எந்த விஷயத்தில்?' என்று கேள்விபிறக்கும்; ஓபாது வேத மோதும் விஷயத்தில் என்றாவது, ஸ்ருஷ்டியை நடத்தும் விஷயத்தில் என்றாவது கொள்க. "துஷாஸி, காநாஃ ஜமடி-ஹவஸி.கி புணாஸஸம்ஸாராவிரோஹ நாடியஃ. ஹவணி வீராஃ" என்ற ஸ்தோத்ரத்தின் பூரீஸூக்தி நான்கு. (1)

கோவாநூர்மடியக் கோலையார் மழுக்கோண்டருளும் *
மூலாவானவனை முழுநீர்வண்ணனை * அடியார்க்கு
ஆவா வென்றிரங்கித் தேன்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
தேவாதிதேவனை யான்கண்டுகொண்டு திளைத்தேனை. (2)

கோ ஆவா	{ சுத்திரியாகளென்று போ பெற்றயாடக்கலும்	முழுநீர்	{ கடல்போன்ற திருநிறத்தை உண்ணனை புடையவனும்
மடிய	மடித்தொழிபும்படி	அடியார்க்கு	அடியார் விஷயத்திலே
கோலையார்	{ கோலைத்தொழில் உல்ல மழு { மழுப்படையை	ஆ ஆ என்று	{ ஐயோ வென்று இரங்கி { திருபை பண்ணி
கொண் டருளும்	{ (திருக்கையில்) ஏத்திபுன்னவனும்	தென் அமுந்தையில்	மன்னி நின்ற —;
மூலா வானவனை	{ கிழத்தனம் முதலிய விகாரங்களில்லாத தேவாதி தேவனும்	தேவாதி தேவனை	{ தேவர்கட்கும் திறந்த தேவனுமாய் பெருமானே
		யான் கண்டு கொண்டு	{ அடியேன் ஸேவித்த திளைத்தேன் களிக்கப்பெற்றேன்.

* * * —கார்த்த விரியார்ஜுநன் செய்த குற்றங்காரணமாக, உலகில் சுஷித் திரிய ரென்று பேர்பெற்று செல்லாரும் முடியும்படி இருபத்தொருபதிகால் சுஷித் திரிய குலத்தை அறுத்தொழித்த கோடாலிப் படையைக்கொள்கிறேன் தின பாக ராமனாகத் திருவவதரித்தவனும், நரை திரை மூப்பு என்னப்படுகிற விகாரங்க ளொன்றுமின்றியே எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பவனும், கடல்போன்ற நிறத்தை புடையவனும், அடியார்க்கு ஏதேனும் துன்பமுண்டானால் அவர் களுக்கு முன்னே தான் ஐயோவென்று இரங்கும் நீர்மையையுடையவனும் தென் னமுந்தையில் நித்யவாஸஞ் செய்தாருள்பவனுமான தேவாதி தேவனை அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்று அதனுண்புண்டான களிப்புக்குப் போக்கு விடாக கார்த்தனஞ் செய்கிறேனென்கிறார்.

அடியார்க்கு ஆ' ஆ!! என்றிரங்கி = எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுள் தனைய என்பதும் ஒன்று. பிறர்படும் துயரத்தை ஸஹித்திருக்க மாட்டாமையும், பிறர் துயரப்படக்கண்டு தானும் துயரப்படுகையும் தனையன்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். பிறர்படும் துயரத்தை நீக்க வேணுமென்கிற விருப்பமே தனைய என்று பூரீமத் வேதாந்த தேசிகன் திரு வுள்ளம் பற்றுகிறார். "பா டுஃவாவாஸிகிஷ-கா வரவிகிதநஸஃ லெவவ

தவ்யூநுகம்பா" என்று அதிகரண ஸாராவளியிலும், "காரணஞ்—வா
 டுஃவதிராகாரணெனா" என்று சாணாகதி கத்ய பாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்
 தார். "பிறர் பதும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை தபை" என்பது
 பொருத்தாதென்றும் தேகிகள் கூறுதுகின்றார். வாரடூஃவாவலவிலிஷ்டுக்ஷ
 மும் வாரடூஃ வதிராலிகைஷ்டுஃபும் பர்யாயமென்று மயங்கிக்கிடக்கும் சிலர்
 "வாரடூஃவாவலவிலிஷ்டுக்ஷம்—டியா" என்று பூதீபாஷ்பகராடிகன் அருளிச்
 செய்ததில் எமக்கு விவாத மில்லை யென்கிறார்கள்.

பிறர்பதும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை தபை" என்பதில்
 விப்ரதிபத்தி பண்ணுமவர்களை ஒன்று கேட்கிறோம்; உலகத்தில் ஸாமான்ய
 மாகப் வாரடூஃவடூஃவிலிஷ்டு மென்பது குணமா? தோஷமா? பூதீராமபிரானுடைய
 திருக்கல்பாண குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுவரும் ப்ரகாணத்திலே "வ்யவஸ
 நேஷ்டு சிதூஷ்டுரணாம் ஐயஸம் ஐவதி டூஃவிலிஷ்டு—வ்யவஸநேஷ்டு மதஷ்டுபா
 னும் ப்ருசம் பவதி துக்கிதஃ" என்னு தின்றதென்பது ஒரு புறம் நிற்க. உல
 கத்தில் ஒருவன் துக்கப்பதும்போது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிரா
 தின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படா தொழியில் அவனைக் கல்நெஞ்செனன்
 டும் சிவபூசா னென்றும் வரை கூறுவதும், பிறர் துக்கப்பதைக்கண்டு பாவச
 மாக ஒருவன் துக்கப்படுகையில் அவனை நானெஞ்சன் என்றும் இரக்கமுள்ளவ
 னென்றும் பரமதபாஸநென்றும் சொல்லிப்புகழ்வதும் இன்றாக ஒருவராலும்
 அபலாபம் செய்ப வொண்ணாதவை. ஆகவே பரதுக்க துக்கிதவ் மென்பது
 சிறந்த குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக் கூடியதே யன்றி, துர்க்குண
 மாக ஒருவராலும் கூறவொண்ணாதது. இப்படிப்பட்ட வொரு சிறந்த குணம்
 எம்பெருமானுக்கு இல்லை யென்று பூதீராமாதுஜ ஸம்ப்ரதாயமுடையார் சொல்லத்
 தகுமோ?

பரதுக்கதுக்கிதவம் எம்பெருமானுக்குக் கூடாதென்று கூறுமவர்கள் முக்
 டியமாகச் சொல்லும் யுக்தி பரதென்னில்; பிறர்பதும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க
 வல்ல சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் பரதுக்கதுக்கிகளாயிருக்கலாம்; பரி
 பூர்ண சக்தி யுக்தனான எம்பெருமான் எவியெனும்பரான நம்மைப் போலன்
 றிக்கே பிறருடைய துபரத்தை எளிதிற் போக்கவல்லவனாகையாலே அவன்
 பிறர்பதும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படக் காரணமேயில்லை யென்கிறார்
 கள். வாரடூஃவடூஃவிலிஷ்டுமும் வாரடூஃவ திராகாரண ஸாரவ்யபூமும்
 பாஸ்பரவிருத்த மென்று இவர்களுடைய நினைவுபோலும். உண்மையில் இவை
 ஒன்றோடொன்று விரோத முடையனவல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம்
 நேர்ந்து விட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்கவல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச்
 செய்தேயும், அப்படியே அத்துன்பத்தை அவன் பரிஹரித்துவிடச் செய்தே
 யும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்க வேண்டியது நம் கடமையாயிருந்
 தும் ஏமாந்து போனோமே!, அந்தோ! அசிபாயமாப்க் குழந்தையைத் துடிக்க

விட்டோமே!" என்றிப்படி பலவாறுகக் கதறி வருந்தும்படியாகக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸநன் கையிலே த்ரௌபதி பரிபலப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ணிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செப்பேதும் 'ஐயோ! அவள் கூவினபோது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவா தொழித்தேனே!' என்றும் 'ஐயோ! அவளுக்குப் பரிபலம் நேர்ந்து அவள் கதறின பின்பு நான் அதைப் போக்கினேனே யன்றி முதல் தன்னிலே பரிபலமே உண்டாகாதபடி ஐரகருகன யிருக்கை தவிர்த்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாஸிராய் விட்டேனே! என் குறவி என்னுயிற்று!' என்றும் தன் காவற்சேனையை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு கதறின படியாகக் கேட்டறியுர்களா?

"த்ரௌபதி 'சாணம்' என்ற உக்தியித்தனைபும் திருவுள்ளத்திலே கிடந்து, ஸதஸ்ஸில் அவன் பரிபலித்த பரிபலத்தையும் பரிஹரித்து துர்யோதநாதிகளையும் நிரஸித்து தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவன் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் "மொவிஷகி பராக்ரஹ் சுஷ்ணா ராஹ்-வாலிகம், பிணம் பூவுலகிவ ரெ ஹ்ரஹ்நாவஸவந்தி" என்று குறைவானாய், பரமபதத்துக் கெழுந்தருளுகிற போதும் 'நாகிஸ்யஸூதா பபெள' என்னும்படி திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடேயிறே எழுந்தருளியிருந்து" என்று நம் ஆசார்யர்கள் ஈடுபட்டருளிச்செய்யும் வார்த்தை.

மடுவின் கரையிலே முதலுதன்னுடைர்ப்புண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினானேனும் அவன்றான் பட்டபரிதாபம் பேச்சுக்கு விலமன்றே; "ஸுஹ்ருஷாஃஸரஸ்யபாயம் டயாநொ யிஷாதித்ய நாமஜமஜ-ஹ்ரஜமநு - ஸாக் பூஷாம்பர மயதாயதம் ததானோ திவ்யமாயித்ய நகஜகர்ஜ மாககந்த" என்று ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தமை கண்டோ. 'ராயிக், ராயிக்' [செட்டேன் கெட்டேன்] என்று நொந்து கொண்டே எம்பெருமான் அனாகுலையத் தலைகுலைப ஓடிவந்தானென்றால் இது என்கொல்! ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'கக்ஷி' என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் இதனை விளக்கியருளினார்பட்டர். ஆழ்வானும் ஸ்ரீ ஸுவருண்டஸ்தவத்தில்— "வீஸம் யிபெயவ விரவயு நிவாயு ஹிபம் ஸஹ்ருஷஸூதி ஸரோஸ்தி-வ த்ஸூஷெவ குஜ்ஜுஷஸூவ மஜாத்ஸூஷ்மிகந வாகம் வராரிஸூ-வெஷாவிய கா ரிமீஷா?" என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் தான் சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலைப்பைச் சுருட்டித் திருப்பலளத்திலே வைத்து வந்தி கஜேந்திராழ்வானுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரத்தடவிக் கொடுத்தானென்றால் அந்த ஸமயத்திலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கொதிப்பு வாசாமகோசாமன்றோ?

இப்படி எம்பெருமான் நெஞ்சாறல்பட்ட பாகரணங்கள் பல்லாயிரமுண்டு. இவ்விடங்களுக்குத் தூப்புல்பின்னை பேசுவதென்னென்னில், எம்பெருமான் அகில ஹேய ப்ரத்யக்ஷ கல்பாணைகதாநனாகையாலே அவனுக்கு மெய்யே துக்க முண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை; துக்கப்படுபவன்போல அபிரயிக்குமளவேயன்றி உண்மையான விகாரங்கள் அவனுக்கில்லை யென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

பகவதலதாரங்களிலே துக்காறுபவம் அபிரயமாத்திர மென்பது ச்ருத ப்ரகாசிகை முகலியவற்றிலு முள்ளது. ஆனால், ராவணாதிகளோடு போர்ப்புரிந்த காலத்தில் பெருமான் அஸ்தாங்களால் கட்டுண்டு முர்ச்சித்துக் கிடந்தாரென்றும் ஆய்ச்சிபர்தாமடினால் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுதேங்கினென்னென்றும் இப்படி வாகச் சொல்லும் துக்கங்கள் ஒரு காரியப்பாடாக அபிரயிக்கப்பட்டவை என்று சொல்லிற்றத்தனை பொழிய தயாளுதவத்திற்கு ஐகாந்திகமான துக்கம் அபிரயரூபமாகச் சொல்லப்படவில்லை. ராமக்ருஷ்ணத்பவதாரங்களொன்றும் மெய்யே கிடையாதென்றும் 'ராமாதிகளைப்போலே யிருக்கவேணும், ராவணாதி களைப்போலே யிருந்தால் கேடுவிளையும்' என்று இதமுணர்த்துதற்காகவே கதைகள் தொடுக்கப்பட்டனவென்றும் சொல்லுமவர்களைக் காணா நின்றோருக்கு இதில் விபப்பொன்றுமில்லை.

"அவிகாராய ஸுலாப—அவிகாராய சுத்தாய" என்ற ஸாமான்ய வார்த்தையொன்றையே பற்றிநின்று விசேஷ குணங்களை இல்லை செய்கை ஸமஞ்ஜஸ மன்று. ஆச்சரித ஸம்ச்சலேஷ விச்சலேஷங்களில் எம்பெருமானுக்கு விகார முண்டாவதில்லை யென்று சொல்லுதல் எம்பெருமானை காஷ்ட லோஷ்ட ப்ராயனாக இசைந்தமைக்குப் பர்யாயமாமத்தனை. "ஏறா மிறையோனு மென்கிற திருவாய் மொழியில் முன்றும் பாட்டில், "படநாகத் தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோள் பரம்புருடன்" என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறுபிரத்திலே—"திருவனந்தாழ்வார்" னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே வகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தகமான விகாராதிகள் இல்லை யென்ற வித்தனை போக்கி ஆச்சரித ஸம்ச்சலேஷத்தில் விகாரமில்லை யென்னில் அவ்வஸ்துவை அணைய ஆசைப்பட வேண்டாவே" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கனே விரிப்பிற் பெருகும். அடியார்க்கு ஆவாவென்று இரங்குகை எம்பெருமான் பக்க விலே யதார்த்தமே யென்றும் அதுதான் சிறந்த குணமே யென்றும் கொள்க. 'ஹா ஹா' என்னும் வடமொழி அவ்யயங்கள் ஆவா வெனத்திரிந்தன. (2)

உடையாணை யொலிக் குலகங்கள் படைத்தாணை *
விடையாணோடவன்று விறலாழி விசைத்தாணை *
அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தாணை யணியழக்தார்
உடையாணை * அடியேனடைக் துய்க்துபோனேனே. (ந.)

உடையானை ஸர்வஸ்வாமியானவனும்

ஒலிநீர் } உலகங்கள் } கடல் சூழ்ந்த உலகங்களைப்
படைத் } படைத்தவனும்
தானை }

அன்று பாணஸூர பத்தத்தினன்று

விடையான் } பரமசிவன் தோற்று
ஒட } ஒழிப்படி

விறல் ஆழி வலிநீக்க திருவாழியை

விசைத்தானை } வேகமாகப்
பிரயோகித்தவனும்

அடையார் } பகைவர் நிறைந்திருக்கிற
தென் } தென்னிலங்கையை
இலங்கை } அழியச் செய்தவனும்
அழித்தானை }

அணி } அழகிய திருவழுந்தூரை
அழுந்தூர் } இருப்பிடமாக வுடையது
உடையானை } மான பெருமானை

அடியேன் அடைந்து—;

உயர்ந்த } உயர்ந்த வித்த விட்டேன்.
பேரனைன் }

* * *—“வதிம் விஸ்வஸூரதேவஸூரம்” என்று சுருதி சொன்னபடியே ஸகலத்தையும் தன் உடையாயாகக் கொண்டிருப்பவனும், எல்லாம் உபஸம்ஹரிக்கப் பட்டுக் கரண களேபரங்களை யிழந்து இறங்காடிந்த பறவை போலிருக்குமளவில் அவற்றை மீண்டும் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஸமர்த்தமாப்படி செய்தருள்பவனும் தன்னால் நாட்டுக்கு ராசிகராக விருத்தப்பட்டவர்கள் தாங்களை ஆஸூரப்ரக்ருதி களோடே கூடித் தீங்கு செய்ய வருடனாகிலும் அவர்களைச் சிவகித்து நாட்டை ராசித்தருள்பவனும், பிரதி கூலர்களைக் குடியோடே களைந்தொழிப்பவனுமான பெருமானைத் திருவழுந்தூரிலே ஸேவிக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தனானே நென் கிறார்.

உடையான்—ஸ்வாமி. ஒலிநீர்—ஒலிக்கின்ற நீராபுடையது, கடல். விடையான்—எருதை வாஹரமாக வுடையவன், சிவன். இரண்டா மடியில் பாணஸூர யுத்த சரித்திரம் அறியத்தக்கது. அடையார்—தன்னை வந்த அடையாதவர்கள், பகைவர் என்றபடி. அவர்களுடைய தென்னிலங்கை நென்றது—அவர்கட்கு இருப்பிடமான இலங்கை என்றபடி. ... .. (க)

குன்றல்மாரிதடுத்தவனைக் குலவேழமன்று

பொன்னுமை * அதனுக்கருள்செய்த போரேற்றை *

அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண அணியழுந்தூர்

நின்றானை * அடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே.

(ச)

குன்றல் } கோவர்த்தக மீதியைக்
கொண்டு

மாரி } பெருமழையை

தடுத்தவனை } தடை செய்தவனும்

குலம் வேழம் } சிறத்தகுலத்துப் பிறந்த
கஜேந்திராழ்வரன்

பொன்னுமை } (முதலாவாய்ப்பட்டு)
முடிந்த பேரகாமம்

அன்று அக்காலத்த

அதனுக்கு } அதற்கு அருள்புரித்தவனும்
அருள்செய்த }

போர் ஏற்றை } போர் செய்யவல்ல காளை
போன்றவனும்

ஆவின் நறு } பசுவின் மண நெய்யை
கெய் }

அமர்ந்த } விரும்பியமுதசெய்ய
உண்ண }

அன்று அன்றேபிடித்த

அணி } அழகிய திருவழுந்தூரில்
அழுந்தூர் } சிற்பவனுமான
நின்றானை } பெருமானை

அடியேன் கண்டுகொண்டு—;

நிறைந்தேன் குறையற்றவனானேன்.

* * *—தலைக்காவலாக வைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியன் பதிக்கோபத்தினால் பெருமழையை ஏழுகான் பெய்வித்தவன்று மோவர்த்தை மலைபைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து ஆய்ப்பாடியைக் காத்த நூரினவனும், நற்குலத்திற் பிறந்து பசுவனை அர்ச்சிப்பதைவே போதுபோக்காகக் கொண்டிருந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கு பதின் கரையிலே புள்ளேறி வந்து அருள் செய்தவனும, இன்னமும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களைப் போக்கவல்ல ஆண் புலியும், பசு நெய்யை விருமா? அமுதா பெய்ய அமுநவியப்பனாந்த திருவழுந்தூரில் சித்ய ஸந்திதி பண்ணி விருப்பவனுமான பெருமானைக்கண்டு குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து விடுந்தேனென்கிறார்.

பொன் றுமை—பொன் றுகல்—அழிதல். அதனுக்கு அருள்செய்த—அது தன் னாகிப் பறித்து வைத் துக்கொண்டிருந்த தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளிலே வைப்பதற்குப் பெற்றுக் கொள்வதாகிற அருளைச் செய்தவனென்க. திருவாய்ப் பாட்டின் ஸ்தானத்திலே திருவழுந்தூரைத் திருவுள்ளம் பற்றினுனென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து .... (ச)

கஞ்சனைக் காயந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை *

வஞ்சனப்பேய்முலையூயேர் வாய்மடுத் துண்டானை *

செஞ்சொல்நான்மறையோர் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *

அஞ்சனக்குன்றந்தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ஊ)

கஞ்சனை	கம்ஸனை
காயந்தானை	சேறித் தொலைத்தவனும்
கண்ண மங்கையுள் நின்றானை	திருக்கண்ணமங்கையில் கிற்பவனும்
வஞ்சனம்	வஞ்சனை யையுடையவனான
பேய்	பேய்ச்சியினுடைய
முலையூயே	முலைவழியே
வாய் மடுத்த	வாய்வைத்து
உயிர்	(அவனது) பிராணனை

உண்டானை	அபஹரித்தவனும்,
செம் சொல் கால் மறையோர்	{ அழகிய சொற்கள்விறைந்த கான்குலேகங்களை யும் வல்ல வைதிகர்கள் வாழ்சிற
	தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;
அஞ்சனம் குன்றம் தன்னை	{ மைமலைபோன்ற வடிவழகையுடைய மான பெருமானை
	அடியேன் கண்டுகொண்டேனே—.

* * *—தன் திறத்தில் கொடிய திங்குகளை யிழைத்த கம்ஸனைச் சேறி முடித் தவனும், அக்கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு முலைகொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலையுண்டிற பாவனையில் முடித்தவனும், பாமவைதிகர்கள் வாழ்சிற திருவழுந்தூரில் ஒரு அஞ்சனமலை நிற்குமாபோலே கிற்பவனுமான பெருமானை அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்றாயிற்று.

ஆழ்வார் திருவழுந்தூர் செம்பெருமான் திறத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கை பெம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வார் கம்மை மறந்தொழிவரோ என்னவோ' என்று திடுக்கிட்டுச் சடக்கென ஒடிவந்து எதிரே

நிற்க, 'கண்ணமங்கையுள் நின்றானை' என்கிறார் என்று அழகிய மணவாளச்
செருடைய சுவோக்தி. .... (6)

பெரியானை யமர்தலைவற்கும் பிரமனுக்கும் *
உரியானையுக்கந்தானவனுக்கும் உணர்வதனுக்
கரியானை * அழுந்தூர்மறையோர்கள் அடிபணியும்
கரியானை * அடியேன் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே. (க)

பெரியானை	{ எல்லாரிலும் மேம்பட்டவனும்	உணர்வ தனுக்கு அரியானை	{ உன்னபடி அறியக்கூடாதவ னும்
அமரர் தலைவற்கும்	{ தேவேந்திரனுக்கும்	அழுந்தூர் மறை யோர்கள்	{ திருவழுந்தூரிலே வைதிகள்
பிரமனுக்கும்	பாற்றாவதற்கும்	அடிபணியும்	திருவடிதொழிப்பெற்ற
யானை உரி உகந்தானவ னுக்கும்	{ யானைத்தோலை உகந்த தரிக்கின்ற சிவபிரானுக் கும்	கரியானை	{ நீலகிற்றத்தனுமான பெருமானை
அடியேன் கண்டுகொண்டு களித்தேன்—.			

* * *—1. “யாங்கடவு னென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளர்க்கு மாங்கட
வுள் நீ” என்கிறபடியே தெய்வங்களுட் பெரிய தெய்வமாரிருப்பவனும், இந்தி
ரன் பிரமன் சிவன் என்னப்படுகிற மேலை விண்ணோர்களாலும் உன்னபடி வறியக்
கூடாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை புடையவனும், திருவழுந்தூரில் வைதிகள்
அடிபணிய சிற்பவனுமான நீலமணி வண்ணனை அடியேன் வேசிக்கப் பெற்றுப்
பரமாதந்தமடைந்தே னென்கிறார்.

இப்பாட்டை ஒதும் முறைமையில் நெடுநாளாகவே ஒரு கிரிபரிதம் கேர்ந்
திருக்கின்றது; “பெரியானை, அமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கு முரியானை”
என்றே பனரும் ஒதுவர்கள்: பெரியானை, உரியானை, அரியானை, கரியானை,
என்று பராஸமாக கிறுத்துவது அழகு என்று கினைத்தனர் போலும். இது
அர்த்தத்திற்குச் சேராது. பெரியானை, அரியானை, கரியானை, என்னும் பதங்
கள் போல் ‘உரியானை’ என்பது எம்பெருமானுக்கு விசேஷண மாவதன்று.
‘உரியானை யுகந்தானவன்’ என்று ஒரு சொல்லாய், வட மொழியில் க்ருத்தி
லாஸா:” என்னப்படுகிற சுவனைச் சொல்லுகிறது; ஆகவே, “பெரியானை,
அமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும், உரியானை யுகந்தானவனுக்கும் உணர்வதனுக்
கரியானை” என்று ஒதுதல் தகுது.

உரியானை—யானை உரி என்று மொழி மாற்றாக. சிவபிரான் நடன மாடும்
போது யானையுரியைப் போர்த்துக் கொண்டு நடன மாடுவனென்ப.

கரியான்—‘கருமை’ என்னும் பண்படியாய் பிறந்த பெயர். (க)

திருவாழ்மார்வன்றன்னைத் திசைமண்ணீரேரி முதலா *

உருவாய்நின்றவனை ஒலிசேரும்மாருதத்தை *

அருவாய்நின்றவனைத் தேன்னமுக்கையில்மன்னிநின்ற *

கருவார் கற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே.

(எ)

திரு வாழ் } பிராட்டிவாழ்ந்த
மார்வன } திருமாரைப்
தன்னை } புடையவனும்

திசை } திக்குக்கண்ணை

மண } பூமியெண்ணை

நீர் } ஜலமெண்ணை

எரி } அகியெண்ணை

முதலா } ஆகிய இவைமுதலான

உரு ஆய் } பதார்த்தங்களுய்
நின்றவனை } நிர்ப்பவனும்

ஒலி சேரும் } சப்தத்தையும் குணமாக
மாருதத்தை } வுடைய வாய்வுக்கு
கிர்வாழகனும்

அரு ஆய் } அருபியாயிருப்பவனும்
நின்றவனை }

தென் அமுக்கையில் மன்னி கின்ற—;

கரு ஆர் } வேர்ப்பற்றையுடைத்தான
கற்பகத்தை } கல்பவ்ருகும்
பேரன்றவனுமான
பெருமானை

கண்டுகொண்டு களித்தேன்—.

* * *—“அகலகில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே எப்போதும் பெரியபிராட்டியா நிருந்து வாழப்பெற்ற திரு மார்க்கை புடையவனும், பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருந்து உலக வாழ்க்கையை நிர்வஹிப்பவனும், திருவமுக்குரிலே ஸந்திதி பண்ணிக் கல்பவ்ரு கூம்போலே ஸர்வாபேகிதங்களையும் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தருள்பவனுமான பெருமானைக் கண்டு களித்தேனென்கிறார்.

ஒலிசேரும் மாருதத்தை = “சூகாஸா உபாயாஃ। வாயொரஹிஃ। சுழை ராவஃ। சுஷிஃ வ்யூபிவீ” என்ற உபநிஷத் காமத்திலே வாயுவானது ஆகாசத் தில் சின்றும் பிறந்ததாதலால் பூர்வ பூர்வ பூதங்களின் குணமும் உத்தரோத்தர பூதங்களில் தொடர்ந்துவருங் கணக்கிலே வாயுவுக்குத் தன் குணமான ஸ்பர்ச மும், தனக்குக் காரணமான ஆகாசத்தின் குணமாகிய சப்தமும் உண்டென்க. “பூநிலாய வைந்துமாய்” என்ற திருச்சந்த விருத்த முதற்பாகசரத்தில் ‘சிறந்தகா லிரண்மோய்’ என்றதுங்காண்க.

கருவார்கற்பகத்தை = ‘கரு’ என்று கர்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறது; அடி புடைத்தான கல்பவ்ருகூழ் மென்கை. ஸ்வர்க்க லோகத்தில் ஆலம்பன மொன்று மின்றியே நிற்கிற கற்பகத்தருபோ ஸல்லாமல் பூமியிலே வேர்ப்பற்றுடைத்தான கற்பகமாம் எம்பெருமான். .... (எ)

நிலையாளாக என்னையுக்கந்தானை *

முலையாள்வித்தகனை முதுகான்மறை வீதிதோறும் *

அலையாருங்கடல்போல் முழங்கும் தேன்னமுக்கையில் மன்னிநின்ற *

கலையார்சொற்போருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே.

(அ)

என்னை . என்னை
 நிலை ஆன் ஆக நிலைநின்ற அடியவனாக
 உகந்தானை { உகந்து திருவுள்ளம்
 பற்றினவனும்
 நிலம் மகன் } பூமிப்பிராட்டியினுடைய
 தன்
 முலை திருமுலைத்தடங்களை
 ஆன் ஆனவல்ல
 வித்தகனை ஸமர்த்தனும்,
 வீதி தொறும் தெருக்கள் தோறும்

முது கால் } புராதனமான் கால்
 மறை } வேதங்களும்
 அலை ஆகும் } அலைகளிரம்பிய கடல்
 கடல் போல் } போலப் பெருமுழுக்கம்
 முழங்கும் } செய்யப்பெற்ற
 தென் அமுக்கையில் மன்னி நின்ற—;
 கலை ஆர் } சாஸ்திரங்களில் நிறைந்
 சொல் } தன்ன சொற்களுக்குப்
 பொருளை } பொருளாயிருப்பவனு
 மான பெருமானை
 கண்டு கொண்டு களித்தேன்—.

* * *—நிலையாளாக என்னை உகந்தானை— ஐச்வரியம் முதலிய சூதூதர பலன்களை விரும்புமவர்கள் அப்பலன் கைபுகுமளவும் ஆட்பட்டிருந்து பலன் கைபுகுந்தவாதே அகன்று போலர்கள் ; அடியேன் அப்படியன்றியே எம்பெருமானையே உபாயமும் உபேயமுமாகப் பற்றினவனானதலால் என்னுடைய அடிமைக்கு ஒருநாளும் குலைதல் இல்லை ; ஒழியில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழவிலா ஸ்மகம் செய்யும் நிகழ்கங்கரனாக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்றினு னென்கிறார்.

நிலமகள்தன் முலையாள் வித்தகனை—“ ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியினுடைய திருமுலைத் தடத்துக்கு ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆச்சர்பிபூதனை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதில், ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கக் கெடப்பது சதுரங்க ஆட்டத்தின் முறைமைப் பேச்சு. அவ்வாட்டத்தில் அரசன், மந்திரி, ஆனை, குதிரை இத்யாதி நாமங்கள் காய்களுக்கு வழங்கும். ஆனை தூர்ப்பல்மென்றும் குதிரை பிரபலமென்றும் அழிந்தொள்வர் ; அதுபோல, இங்கு ச்ருங்காரவிலாஸ சேஷ்டதங்களில் பூமிப் பிராட்டியை ஆனையின்ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி எம்பெருமான் குதிரையின் ஸ்தானத்திலே நிற்பனென்றால் ஹோமகேளிகளில் பூமிப்பிராட்டிக்குத் தோலாதவன் என்றவாறு. “முலை ஆள் வித்தகனை” என்ற சொல்நயத்தில் கிடைத்த பொருளாயிது.

[முதுகான்மறை யித்யாதி.] திருவமுந்தூர்த் திருவிதிகள்தோறும் வேத கோஷம் கடலோசைபோல் முழங்குமாம். இப்படிப்பட்ட திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரானைக் கண்டுகளித்தே னென்றாயிற்று.

கலையார்சொற்பொருளை—ஸகலசாஸ்திரங்களிலுமுள்ள ஸகல சப்தங்களுக்கும் எம்பெருமானையிறே பொருள். ஸகல கலைகளாலும் புருஷார்த்தமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் என்றுமாம். முன்னுமடியில் “அலையார்கடல்” என்றும் பாடமுண்டு. .... (அ)

பேரானைக் குடைந்தைப்பெருமானை * இலங்கோளிகேர்

வாரார்வனமுலையாள் மலர்மங்கைநாயகனை *

சூரலின்னமுதைத் தென்னமுக்கையில் மன்னிநின்ற *

... காரார்கருமுதிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே.

(க)

பேரானை	{ திருப்பேர்க்களில் பள்ளி கொண்டிருப்பவனும்	மலர் மங்கை	பெரியபிராட்டியார்க்கு
		நாயகனை	வல்லபனும்
குடந்தை பெருமானை	{ திருக்குடந்தையில் தன் பெருமைமெல்லாம் தோற்ற சயனித் திருப்பவனும்	ஆரா இன் அமுதை	{ எவ்வளவு அறபலித்தாலும் தருப்பெறமுடியாத இனிய அமுதம் போன்றவனும்
இலக்கு ஒளி சேர்	{ விளங்குகின்ற கரத்தியோடு கூடின	தென் அமுந்தையில் மன்னி கின்ற—;	
கார் ஆர்	கச்சுகிறந்த	கார் ஆர் அரு முனை	{ மழைகாலத்துக் காளமேகம் போன்றவனுமான் பெருமானை
வனம் முனையான்	{ அழகிய முனையான அழகிய வனம்		நன்குகொண்டு களித்தேன்—.

* * * — திருப்பேர் நகரிலும் திருக்குடந்தையிலும் அவரணையின்மீது பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், திவ்யபுவதியான பெரியபிராட்டியார்க்குநாயகனும், "எப்பொழுதும் நான் திங்களாண்டுழியுந் தொறும், அப்பொழுதைக்கப் பொழு தென்னா வமுதமே" என்னுமா போலே எவ்வளவு அனுபவித்தாலும் திருப்புகிண்டாகாத அமுத மாயிருப்பவனும், கார்காலத்துக் காளமேகம் போலத் திருவழுந்தூரில் ஸேவை ஸாதிப்பவனுமான பெருமானைக்கண்டு களித்தேன்.

பேரான் = அப்பக்குடத்தான். .... (க)

திறல்முருகனனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிகின்ற *
அறமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் * மருவார்
கறைநெவேல்வலவன் கலிகன்றிசோல் ஐயிரண்டும் *
முறைவமுவாமெவல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே. (30)

திறல் முருகன் அனையார்	{ வலிமையில் ஸூப்ரஹ்மண்யன் போன்றவர்கள் கிறைந்த	கெடு கேள்	கீண்ட வேற்படையை
		கவகன்	குளவல்லவான
		கலிகன்றி	ஆழ்வார்
		சொல்	அருளிச்செய்த
		ஐ இரண்டும்	இப்பத்தப்பாசாக்களை யும்
அறமுதல்வ னவன்	{ ஸகலதர்மங்களுக்கும் முலகாரணமான பெருமான் விஷயமாக,	முறை வமுவாமெ	முறைதப்பாமல்
அணி ஆவியர் கோன்	{ அழகிய திருவாலிப்பதியி லுள்ளார்க்குத்திவ்வராய்	வக்வார்	குதவல்லவர்கள்
மருவார்	பகைவருடைய	வான் உவரு	பாமபதத்தை
கறை	ரத்தக்கறையைபுடைத்தான்	முழுத ஆள்வர்	பூர்ணமாக ஆனப்பெறவர்.

* * * — மடுக்கில் தேவஸேகாபதியான ஸூப்ரஹ்மண்யனிற் குறைபாத வர்கள் வாழுமிடமான திருவழுந்தூரில் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்திற்கு வேர்ப்பற்றாக எழுந்தருளி யிராகின்ற ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்

செய்த இத்திருமொழியை முறை தவறாது ஒதிபுணருமவர்கள் பரமபதத்தைத் தாங்களிட்ட வழக்காக நிர்வஹிக்கப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று.

கறை கேடு வேல்- பகைவர்களைக் கொன்று ஏறின ரத்தக்கறைபோடு கூடின வேற்படை “தானுகந்த ஓரெல்லாம் தந்தாள் பாடி” என்கிறபடியே திவ்ய தேசாநுபவமே போதுபோக்கா யிருக்குமிவர்க்கு வேற்படைமீல் ரத்தக்கறை கழுவதற்கு அவகாசமில்லையாம். .... (கௌ)

அடிவரவு:—சிக்கமது கோ உடையாளை குன்றும் கஞ்சனை பெரியாளை திருநீலை போனை நிறவ் திரு.

ஆருந்திருமொழிஉரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

சூழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா.

உரையவதாரிகை:- கீழ்த்திருமொழியில் “கண்டு கொண்டு நிறைந்தேனே” என்றும் “கண்டு கொண்டு களித்தேனே” என்றும் பரமாதந்தம் பொலியப் பேசினார்; இவ்வாதந்தம் நமக்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமோ லென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; பஞ்சேந்திரியங்களுடனே கூடத் தம்மை இந்நிலத்திலே நிறுத்தி யிருக்கக்காண்கையாலும், இவ்விந்திரியங்கள் தாம் விஷயாத்நாந்தரிலேருகியைப் பிறப்பித்து உறும்பிக்கக் காண்கையாலும் இவற்றோடே கூடிவாழ்வது ஒரு வாழ்ச்சியோலென்று திருவுள்ளம் கொண்டு இவ்விந்திரியங்களால் படும்பாட்டைப் போக்கியருளவேணுமென்று ஆழ்நுனியப்பன் திருவடிகளிலே வேரற்றமாம் போலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார் இத்திருமொழியில்.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியின் ஏழாம்பத்திலே “உண்ணிலாகிய ஐவரால் குமைதீற்றி யென்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவா னின்ன மெண்ணுகின்றாய்” என்று தொடங்கி ஒரு திருவாய்மொழியாலே, இந்திரியங்கள் படுத்தும் பாடு பொறுமே வருந்திக் கூப்பிட்டார்; இவ்வாழ்வாரும் ஏழாம்பத்திலே யாயிற்று அங்கனம் கூப்பிடுவது. ....

திருவுக்குந் திருவாகியசெல்வா !

தேய்வத்துக்கரசே ! செய்யகண்ணா ! *

உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே !

உலகுண்டவோருவா ! திருமார்பா ! *

ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகையன்றால்
உடனின்றைவ ரென்னுள்புகுந்து * ஒழியாது
அருவித்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(க)

திருவுக்கும்	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும்	மேல் திசை	மேலேத்திசையில்
திரு ஆசிய	லக்ஷ்மிகாணா	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கும்
செல்வா	செல்வனே!	அம்மானே	பெருமானே!
தெய்வத்	நித்யஸூரிசுக்குத்	ஒருவற்கு	ஒரு இத்திரியத்துக்கும்
தரு அரசே			
செய்ய	தலைவனே!	ஆற்றி உய்யும்	தப்பிப்பிழைக்கும்வழி
என்னு			
உருகம்	அழகிய வடிவைவருடைத்தாய்	வகை அந்த	இல்லை;
செம் கடர்	செவ்வியகடர்மயமான		
ஆழி	{ திருவாழியை (ப் பிரயோகிப்பதில்)	ஆம்	அத்தோ!
வல்லானே		ஐவர்	ஐந்து இத்திரியங்கள்
உலகு உண்ட	{ (பிரணயத்தில்) உலகங்களை யழுதுசெய்த அத்விதியேனே!	உடன் நின்ற	கெருக்கியிருத்த
ஒருவர்		என்னுள்	என்பக்கலிலே
திரு மார்பா	{ பிராட்டியைத் திருமார்பி ஐடைவனே!	புகுத்த	வந்த புகுத்த
அழுந்துர்		ஒழியாது	ஒயாமல் [எப்போதும்]
		அருவி	அலைத்த
		நின்றிட	கெருக்க
		அஞ்சி	(அதற்கு) அஞ்சி
		நின்	உன்னைச் சரணம்
		அடைந்தேன்	புகுத்தேன்.

* * *—முன்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைச் சொல்லி
யேத்தி, இப்படிப்பட்ட நீ அடியேனைப் பஞ்சமஹா பாதகர் கையிலே காட்டிக்
கொடுத்துக் கொலைசெய்விக்கை தருதியோ? பிரானே! உன்னைச் சரணம்
புகுகின்றேன், கருபை செய்தருளாய் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா!—எம்பெருமான் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீயாபிரும்ப
னென்றால் என்ன கருத்தென்னில்; ஸ்ரீ என்றாலும் திரு என்றாலும் 'அதிசய
த்தை விளைப்பவன்' என்று பொருள் கொள்ளத் தக்கது; எல்லார்க்கும் அதிச
யத்தை விளைப்பவனான அவன்தனக்கும் அதிசயத்தை விளைப்பவன் எம்
பெருமான் என்றவாறு. இவ்வருளிச்செயலை அடியொற்றியே ஆளவந்தார்
ஸ்தோத்ர ரத்தநத்தில் "கஃஸ்ரீஃஸ்ரீபஃ" என்றும், ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட
ஸ்தவத்தில் "கவாஹி ஸ்ரீபஃஸ்ரீபஃ" என்றும், பட்டர்
ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்தில் "ஸ்ரீபஃஸ்ரீஃஸ்ரீரஃ" என்று மருளிச்செய்தது.
பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம்; எம்பெருமானுக்
குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்றுணர்க. பிராட்டிக்கு எம்
பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்பதற்கு மேலுதாஹரிக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரமாணம்; எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்பதற்கு. 1. “கவுபுரெய்வம் கதெஜொ யஸ்ய வொ ஜநகா தஜா” என்னும் ஸ்ரீராமாயண வசநம் ப்ரமாணம்.

தெய்வத்துக்கு அரசே = தெய்வமென்றது ஜாத்யேக வசநம்; தெய்வங்கட்கு என்றபடி; அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியே என்கை.

[ஒருவற்கு இதுபாதி.] பஞ்சேந்திரியங்களுள் தனித்தனி ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கே ஆடல் கொடுப்பது அரிது; அப்படியிருக்க ஐந்து இந்திரியங்களையும் உடனிருத்தினால், அவை நாம் 'எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு, எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு' என்று முலையடியே இழுத்துக் கொலை செய்தால் நான் எங்களை வாழ்வது? இவை இன்னமும் என்னை எவ்வாறு நலியத் தேடுகின்றனவோவென்று சாலவும் அஞ்சி, அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமான உன் திருவடிகளை வந்து பற்றினேன்; நீயோ தெய்வத்துக்காக;— இந்திரியங்களுக்கு வசப்படாத ஒரு நாட்டை ஆள்பவன்; என்னையும் அந்தநாட்டிலே புகுவிக்க வல்லையல்லையோ? செய்ய கண்ணனான வுனக்கு அத்திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாசுபித்தருளி “அங்க ணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குகியேல், எங்கள்மேற்சாப மிழிந்து” என்கிறபடியே இத்துன்பத்தைத் தீர்க்க வல்லையல்லையோ? செஞ்சுடராழி வல்லானான நீ இவ்வைவர் மேல் ஆழி விடுத்துக் காரியஞ் செய்ய மாட்டிற்றிலையோ? அன்றொருகால் உலகுண்டு நோக்கினாயென்று ஏட்டுப் புறத்திலே கேட்டுப் போகாமே இன்று என்னைக் காத்தருளாய். திருமார்பனான நீ அத்திருவின் பரிசுரமான அடியேனுக்கு இத்தனை யருள் செய்கை மிகையோ என்றாராபிற்று.

முன்றாமடியில் “உய்யும் வகை யென்றால்” என்றே எங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது; இப்பாடத்திற்கு ஒரு பொருளும் சொல்லப் போகாது; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்காது: “ஒருவற்கு ஆடல் கொடுத்து உஜ்ஜீனிக்கும் படியா யிருக்கிறதில்லை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. ஆகவே, “ஒருவற்காற்றி உய்யும் வகை அன்றால்” என்னும் பாடமே பொருந்தத் தக்கது என்று அழகிய மணவாளச்சீய ருளிக் செய்யும்படி. ‘அன்று ஆல்’ என்று பிரிக்க: ஆல்—ஐயோ வென்றபடி.

ஐவர்—அஃறிணையான பஞ்சேந்திரியங்களை ‘ஐவர்’ என்று உயர்த்திக் கூறியது, அவற்றின் மேல் தமக்குள்ள சேற்றமிருதியையும், அவற்றின் கொடுமைக் கனத்தையும் காட்டுதற்கென்க: திணைவழுவமைதி. .... (க)

பந்தார்மேல்விரல் நல்வளைத்தோளி

பாவைபூமகள் தன்னொழுமடனே

வந்தாய் * என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்

மால்வண்ணா! மழைபோலோளிலண்ணா! *

1. ஆரண்யகாண்டம்—இராவணனை நோக்கி ஸாரீசன் சொன்னது.

சந்தோகா ! பெளழியா ! தைத்திரியா !

சாமவேதியனே ! நெமோலே ! *

அந்தோ ! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(உ)

பந்த ஆர் { பந்துபொருத்திய மெல்லிய
மெல் விரல் { கைவிரல்களை யுடையனும்
நல் வளை { நல்ல வளைகளை யணிந்த
தோளி { தோள்களை யுடையனும்
பானவ { பதுமைபோன்ற வனமுமான
பு மகன் { பெரியபிராட்டியாரோடு
தன்னொடும் { கூட எழுந்தருளினவ
உடனே { னாய்
வந்தாய் }
என மனத்தே { என்கெஞ்சிலே பொருத்தி
மன்னி { யெழுந்தருளியிருக்கு
கின்றாய் { மவனே !
நால் வண்ண { கைத்திறத்தை
புடையவனே !
மழை போல் { மேகம்போன்று
ஒளி வண்ண { குளிர்ந்த அழகிய
வடிவையுடையவனே !

சந்தோகா { சாந்தோச்ய உபவிஷத்தை
உணர்ந்தவனே !
பெளழியா { கௌஷீதபேராவற்றமண்
முணர்ந்தவனே !
தைத்திரியா { தைத்திரிய உபவிஷத்தை
உணர்ந்தவனே !
சாம { சாமவேத முணர்ந்தவனே !
வேதியனே }
நெமோலே { ஸர்வஸ்மாத்பரனே !
அழந்துர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;
கின் அடி { உனது திருவடிகளையன்றி
அன்றி }
மற்ற { வேறொருபுசல்
அறியேன் } அறிகிறேனில்லை.

* * * 1. “அரவத் தமனியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும், அரவிந்தப் பானவபுந்தாவூ பகம்படி வந்துபுகுந்து....பள்ளிகொள்கின்ற பிரானே” என்னுமா போலே பிராட்டியையும் உடனழைத்துக்கொண்டுவந்து அடியேனுடைய மனத்திலே மன்னி நிற்பவனே!, ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிக்கைக்குப் பாக் கான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவனே!, ஸர்வஸ்மாத்பரனே! அடியேன் உன்னுடைய திருவடிகளன்றி வேறொரு புகழிருப்பதாகக் கனவிலும் கருதுகின் றிலேன்; அடியேன் போல்வானாகக் காத்தருள்வதற்கென்றே திருவழுந்தூரில் நிற்ப ஸந்திதி பண்ணியிருக்கின்ற வுனக்கு, பஞ்சேந்திரியங்களின் கையிலே படுகொலைப் படாதபடி என்னைக் காத்தருள்கை மிகையன் றுகான் என்றாராயிற்று.

“பந்தார் மெல்விரல்” என்ற அடைமொழி மடந்தையர்க்கு இயற்கையாக இடுவதாம். சேகைகள் ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை வருணித்துச் சொல்வது போல விளைவாட்டுக் கருவிகளையிட்டு விசேஷிப்பதும் கவிமரபு. .... (உ)

கேய்யாராழியுள் சங்கமுமேக்தும்

கீண்டதோளுடையாய்! * அடியேனைச்

செய்யாதவுலகத்திடைச் செய்தாய்

சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புகுந்து *

பேய்யாஸ்ஜவரேன் மெய்குடியேழிப்

‘போற்றிவாழ்வதற்குஞ்சி நின்னடைந்தேன்’

ஐயா ! நீன்னடியன்றி மற்றத்யேன்

அழக்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(172)

ஐயா   ஸ்காமி !
அழுந்தார் மேல்திணை கின்ற அம்மானே !—;

செய் ஐர்	}	செய்யிட்டிருக்கிற
ஆழியும்		சக்கரத்தை உம
சுந்தரமும்		பூரி பரஞ்சனநயத்தையும்
ஏக்தம்		தரித்திருக்கின்ற

நீண்ட தேரன் } பெரிய திருக்கைகளை
உடையாய் } உடையவனே !

அடியேனை { உனக்கே உரியவனான
என் திறத்தில்

உலகத்திலுட இவ்வுலகத்திலே

செய்யாத } செய்யத்தகாததென்ற
செய்தாய் } யெல்லாம் செய்தாய் ;

ஐயர் பஞ்சேந்திரியங்கள்
பொய்யால் கருத்திமத்தோடுகூடி

செமைக்கும்	}	செறின்பவாழ்வுக்கும்
பெருமைக்		பேரின்பவாழ்வுக்கும்
கும் உன்		பொதுவாக என்னுள்ளே
புகத்து		புகத்து

என் மெய் } என் சரித்திலே
குடி ஏறி } குடியேறியிருக்க

பேரெற்றி { அவற்றைத் தருப்பதியகாடயச்
வாழ்வதற்கு { செய்து காழ்வதற்குப்
அன்றி { பண்பப்பட்டு

வின் அடைந்தேன்—;

மீன் அடி துன்றி மந்த அநியேன்—.

* * * = திருவாழி திருச்சங்குகளைப் பூவேந்துமா போலே வந்தி
நிற்பவனே! அடியேன் நிறத்தில் இவ்வுலகத்துச் செய்யத் தகாதவற்றைச்
செய்து வைத்தாய்; (அதாவது—) உண்டியே உடையே உகத்தோடுமும் மண்ட
லத்தவர்களைப் போலே என்னையுமாகி யிருந்தால் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே
இந்திரியங்களுடனேகூட என்னை வைத்திருப்பது தகுதியாகும்; என்னையோ
அடியவனென்று பேர் சுமக்கும்படி பண்ணிவைத்து அடிமைத் தொழிலுக்கு
இடையூறான இந்திரியங்களுடனே நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றாய்; இதுவோ
செய்யத் தக்கது; இந்திரியங்களுடனேகூட வைப்பதாயிருந்தால் அடியவனாக்
காதே ஸம்ஸாரியாக்கி வைக்க வேணும்; அடியவனாக வைப்பதானால் இந்திரியங்
களை யொழித்து வைக்கவேணும்; அடியவனாகவும் ஆக்கி இந்திரியங்களையும்
உடன் நிறுத்தினால் இஃது என் கொல்?

‘இந்திரியங்களுடன் வைத்ததால் என்ன கெடுதி? நல்லகதைகளைக் கேட்கச் செவி வேண்டாவோ? நல்ல னுதிகளை வாயரச்சொல்ல வாய் வேண்டாவோ? “கண்டோங் கண்டோங் கண்டோங் கண்ணுக் கினியன கண்டோம்” என்று காண்பதற்குக் கண் வேண்டாவோ?, நிவ்ய தேசங்களுக்கு நடந்து செல்லக் கரண்களே பரங்கள் வேண்டாவோ; இவை யெல்லாம் கன்மைக்கு வேணுமென்று தானே உமக்கு இந்திரியங்களைத் தந்தது; “விவித்ரா ஷெஹஸம்பதிஸ்ஸுராப நிவெடிதம்” என்றது அறியீரோ?” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக அதற்கு மறுமொழியாகக் கூறுகின்றார் சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புதல் தென்று தொடங்கி. இந்திரியங்களோ வென்னில், சிற்றின்பத்தைப் பெறுதல்

தற்கும் பேரின்பத்தைப் பெறுத்துதற்கும் பொதுவாயிரா நின்றன ; ஸமித்து வெட்டுதற்குந் தந்த வான்தானே சிலர்க்குக் கண்ணைக் கலக்கிக்கொள்ள உறுப்பாகின்றதில்லையோ? ஸாதகத்வம் பாதகத்வம் என்ற இரண்டு தன்மைகளும் வானுக்கு இருப்பது போல, இந்திரியங்கட்கும் அத்தன்மைகள் உள்ளனவன்றோ? 1. “ அன்பாழியானே யணுகென்னும் நா அவன்றன், பண்பாழித் தோன்பாவி யேத்தென்னும், முன்பூழி காணானைக் காணென்னுங்கண் செவி கேளென்னும், பூனாரம்பூண்டான் புகழ் ” என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்திற் படிந்து பேரின்பம் பெறுவிக்கவும் இவை வல்லன; விஷயார்த்தங்களில் கொண்டு மூட்டிச் செற்றின்பம் பெறுவிக்கவும் இவை வல்லன. [சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள் புகுந்து என்றதன் உட்கருத்து இது.] இப்படிப்பட்ட இந்திரியங்கள் நல்லெண்ணமின்றியே வஞ்சகத்தோடு என்னுட் புகுந்திருப்பதனால், அவை இழுத்துக் கொண்டு போகும் வழிகளிலெல்லாஞ் சென்று அவற்றுக்கு வேண்டிய இரைகளைத் தந்து ஆராதிப்பதற்கு அடியேன் அசக்த ஞாதலால் அவற்றால் நலிவுபடா நின்றேன் ; அந்நலிவு நிர உன்னை வந்து சரணம் புகுந்தேனென்று ராயிற்று.

“ நெய்யா ராழியும் ” என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னோ வியாக்கியா னத்தில்—“ கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற தீவ்யாபுதங்களை யுடையவனே!” என்ற வாக்ஷியங்கட்குப் பின் காணப்படுகிற “ நெய்—கூர்மை ; ஆர்தல்—மிகுதி ; கூர்மைமிக்கதிருவாழி. ” என்ற வாக்ஷியம் இடைச் சொருகலாய் வந்த தென்பர் பெரியோர்.

செய்யாத உலகத்திடைச் செய்தாய் = ‘செய்யாத’ என்பது உலகத்துக்கு விசேஷண மென்று பலரும் மயங்குவர் ; அங்கனன்று ; ‘ உலகத்திடைச் செய் யாத செய்தாய் ’ என்று அந்வயம். இரண்டனுருபு தொக்க எதிர்மறைவினை யாலனையும் பெயர்.

குடியேறி = ஏறி—எச்சத்திரிபு. .... (ந)

பரணே ! பஞ்சவன்பௌழியன்சோழன்

பார்மன்னர்மன்னர்தாம் பணிந்தேத்து

வரணே ! * மாதவனே ! மதுகுதா !

மற்றோர்நல்துணை நின்னலாலிலேன்காண்*

நரணே ! நாரணனே ! திருநறையூர்கம்பீ !

எம்பெருமான் ! உம்பராளும்.

அரணே ! * ஆதிவராகமுனாநாய !

அழந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(ச)

பரணே	பரமபுகழனே !	திரு நகையூர் நம்பி	{ திருநகையூரி வெழுத்தருளி யிருக்கின்ற பரிபூர்ணனே !
பஞ்சவன் பௌழியன் சோழன்	{ பஞ்சவனென்றும் பௌழியனென்றும் சோழனென்றும் பெயர் கொண்ட	எம் பெருமான்	{ எமக்குத் தலைவனே !
பார் மன்னர் மன்னர் தாம்	{ பூமிக்கு ராஜாதிராஜர் களானவர்கள்	உம்பர் ஆனம் , அரணே	{ தேவதைகளை ஆளகல்ல குந்தானுக்கு அந்தர்யா மியானவனே !
பணிந்து எத்தும்	{ பணிந்து துதிக்கும் படியான	முன்	முன்பொருகாலத்தில்
வள்ளே	சிறந்தவனே !	ஆதி வராகம் ஆனாய்	{ ஆதிவராக முர்த்தியாய் அவதரித்தவனே !
மாதவனே	திருமாலே !	அழகுநூர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;	
மதுருதா	{ மதுவென்னு மகாரணக் கொன்றவனே !	நின் அலால் உன்னையொழிய	
நரணே நாரணனே	{ நரநாராயணாகதாரம் செய்தருளினவனே !	மற்ற ஓர் உய் துணை	{ வேறொரு எல்ல ரகசுகளை இலேன் உடையேனல்லேன்.

* * *—ஓத்தார் மிக்காரை புடைய னுகாதவனே !, பஞ்சவ னென்றும்
பௌழிய னென்றும் சோழ னென்றும் சொல்லப்படுகிற ராஜாதி ராஜர்கள்
பணிந்தேத்தும் படியாக வுள்ளவனே !, திருமாலே, வேதவிளக்காகக் கொள்ளை
கொண்டு உலகமெங்கு மிருள்முட்ச்செய்த மதுகைடபர்களைக் கொன்றோ
ழித்தவனே !, ஸ்ரீ பதரிகாச்சரமத்தில் நரணென்னுஞ் சிஷ்யனாகவும் நாராயண
னென்னும் ஆசார்யனாகவும் வடிவெடுத்து ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமத்தை புணர்த்தித்
திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினவனே ! உன்னையன்றி மற்றொரு நற்றுகை
புடையேனல்லே னென்கிறார்.

முதலடியில் 'மன்னர் மன்னர்' என்றது—மன்னர்க்கும் மன்னர் என்றபடி.
பரன், வரன்—வடசொற்கள்.

இவ்வாழ்வார் வாக்கினின்று திருநகையூர் நம்பி நூறுபாகரங்கள் பெற்றுக்
கொண்டிருந்தும் திருப்தி பெறாதவனாய் மீண்டும் வந்து முகங்காட்டினன்
போலும், திருநகையூர் நம்பி ! என்கிறார். ஆழ்வார் திருநகையூர்க்கு எழுந்தருள்
வதற்கு முன்பும் எதிர்கொண்டு சென்றான் நம்பி; திருவிண்ணக்கரில் ஆழ்வார்
எழுந்தருளி யிருக்கும்போது நம்பி எதிர்கொண்டு செல்லவேயன்றோ
“திருநகை யூர்த்தேனே வருபுனல் குழ்திரு விண்ணகரானே !” என்று
திருவிண்ணகர்ப்பதிகத்திற் பேசலாயிற்று; ஆழ்வார் திருநகை யூரினின்று
மீண்டு திருவழுந்தூர் செல்லுமளவும் கூடவந்து வழிவிட்டுத் திரும்புகை
யாலன்றோ இங்கு “திருநகையூர் நம்பி !.....அழுந்தூர் மேல்திசை நின்ற
'அம்மானே !’” என்று பேசலாயிற்று என்று அழகிய மணவானச் சீயர் ரஸமாக
உபந்யஸிக்கக் கேட்டிருக்கை.

லிண்டான் லிண்புக வேஞ்சமத்தரியாய்ப்
பரியோன்மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து *
பண்டாணுய்ய வோர்மால்வரையேங்கும்
பண்பாளா! பரணே! பவித்திரனே! *
கண்டேன்நான் கலியுகத்ததன் தன்மை
கருமமாவது மேன்றனக்கறிந்தேன் *
அண்டா! நின்னடியன்றிமற்றறியேன்
அழுந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(6)

லிண்டான் பண்பாளான இரணியன்
லிண்புக { வீரஸ்வர்க்கம் சென்று
சேரும்படி
மெய் மெத்த மெய்க்கிய போர்க்களத்திலே
அரி ஆய் காலிக்கமாய்த்தோன்றி
பரியோன் { பருத்தவடிவையுடையான
அவ்விரணியனுடைய
மார்வகம் மார்கப
பற்றி பிளந்து பிடித்துக்கிழித்தவனாயும்,
பண்டு { முன்பு [கருவுணுவதாத்
தில்]
ஆன் உய்ய பசுக்கள் ஜீவிக்குப்படி
ஒர்மால் வரை ஒரு பெரிய மலையை
எத்தம் எடுத்தப்பிடித்த

பண்பாளா கீரணமையடி, ஈடையகனே!
பரணே சிறந்தவனே!
பவித்திரனே பரிசுத்தனே!
அண்டா அண்டைக்கட்கு இறைவனே!
அழுந்துர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே!—;
கலியுகத்த தன் தன்மை { இக்கலியுகத்தின்
வடிவபாவத்தை
நான் { நான் தெரிந்து
கண்டேன் கொண்டேன்;
என் தனக்கு எனக்கு
கருமம் { செய்யத்தக்கதையும்
கூடும் }
அறிந்தேன் அறிந்து கொண்டேன்;
நின் அடி அன்றி மற்ற அறியேன்—.

* * *—ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு இரணியனால் நேர்ந்த நலிவுகளைத் தவிர்த்தருளினது போலவும், திருவாய்ப் பாடிக்கு இந்திரன் விடுத்த பெருமழைத் தீங்கை மலைபெடுத்துக் காத்தது போலவும் அடியேனுக்கு இந்திரியங்க ளால் நேர்ந்த துயரத்தைத் தொலைத்தருளவேணு மென்றிரார்.

லிண்டான்—தன்னை விட்டு நீங்கினவன் என்று பொருள் பட்டுப் பகைவனை உணர்த்தும் சொல் இது. அமார்க்களத்தில் மாண்டொழிந்தவர்கள் வீரஸ்வர்க்கம் புகுவர்களென்பது நூற்கொள்கை யாதலால் 'லிண்புக' எனப்பட்டது.

கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மை—மஹா பாரதத்தில் மோகஸ்தர்மத்தில் "ததஃ கலியுகமெ வ்ராவெ... ஸலிஷ்யத்யபரோதநா" என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே தலைதூக்க நடக்குங் கலியுகத் தன்மைகளைக் கண்டு கொண்டேன்; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நமக்குச் செய்யத்தக்கதேது என்று ஆராய்ந்து பார்த்தவனாவில் உன் திருவடிகளை ஆச்சரிப்பதே கருமம் என்று துணிந்து கொண்டேன்; அத்துணிவுக்கீடாக உனது திருவடிகளை யன்றி வேறொன்றையு மறிபாதவனா யிருக்கின்றே னென்றாராயிற்று.

லிண்டான், பரியோன் என்ற சொற்கள் இரணியனைக் குறிப்பன.

கலியுகத்ததன்தன்மை கண்டேன் = பகவத் விஷயத்தில் நெறுப்பைப் பிறப்பித்து ஆத்மஹாசியை விளைப்பதே இக்கலியுகத்தின் தன்மையென்று தெரிந்து கொண்டேனென்கை. கருமம்—வடசொல்; கடி-1. அண்டா = அண்டங்கட்கு அகிபதியே! என்றும், இடையனாகப் பிறந்தவனே! என்றும் பொருள்படும். .... (இ)

தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ணச்

சொன்னார் சொல்லி நகும்பரிசே * பெற்ற

தாயால் ஆப்புண்டிருந் தழுதேங்கும்

தாடாளா! தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்

சேயாய்! * திரேததிரேததுவாபர

கலியுகமீவைநான்கு முனையு! *

ஆயா! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அமுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(க)

சொன்னார் { ஏதையும் உய்வந்தபடி
சொல்லுகிறவர்கள்
சொல்லி வகைகறி
நகும் பரிசே சிசிக்கும்படியாக
தோயா இன் { கன்னுகத்தோயாத இனிய
தயிர் நெய் தயிரையும் நெய்யையும்
அமுது அமுது செய்ய
உண்ண (அப்பொழுது) *
பெற்ற { தாயாகிய யசோதைவினால்
தாயால் கட்டுண்டு
ஆப்புண்டு கட்டுண்டு
இருந்த போகமாட்டாதே நின்று
அமுது வந்தும் } விக்விக்கியமுத
தாடாளா பெரியோனே!

தரை { யோர்க்கும் } பூமியிலுள்ளவர்களுக்கும்
விண்ணோர்க்கும் { விண்ணுவகத்திலுள்ளவர்
களுக்கும்
சேயாய் கிட்டக்கூடாதவனே!
முன் முன்னமே
திரேத திரேத { இருதயகம் திரேதாயகம்
தவாபர தவாபரயகம் கலியகம்
கலியகம் என்னுமிந்த நான்கு
இவை யுகங்களுக்கும்
நான்கும் திரிசூலாகனானவனே!
ஆனாய்
ஆயா கோபாலக்குஷ்ணனே!
அமுந்தார் மேல்திசைநின்ற அம்மானே!—;
சின் அடி அன்றி மற்ற அறியேன்—.

* * *—உன்மேல் ஏதாகிலும் பழிசொல்லியே பொழுதைப் போக்க நினைத்திருப்பாருடைய வாய்க்கு நல்ல இரை கிடைக்கும்படி தோயாத தயிரையும் நெய்யையும் களவாடியுண்டு யசோதை வையிலே பிடியுண்டு தாம்பிளால் கட்டுண்டு 'நம்முடைய ஸௌலப்ய குணம் நன்கு வெளியாகப் பெற்றது' என்று நெஞ்சிலுள்ளே பெருமகிழ்ச்சி கிடக்கச் செய்தோரும் வருந்தினவன்போல அபிநயித்து விக்விக்கியமுத பெருமானே!, இந்திலத்திலுள்ளா ராகவுமாம், விண்ணுவகத்திலுள்ளாராகவுமாம், பாரதியிலும் தம்முயற்சியாலே உன்னைப்பெற

நினைப்பாராயின் அவர்கட்கு எட்டாதபடி தூரஸ்தனாபுள்ளவனே! க்ருதத்தோதாத்வாபா கலியுகங்களென்கிற நான்கு யுகங்களையும் தாஸரிட்ட வழக்காக நிர்வஹிக்குமவனே! திருவழுந்தூர்ப் பெருமானே! உன் திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றும் நானறியே நென்றாராயிற்று.

‘தோயா இன் தயிர்’ என்றும், ‘தோய் ஆவின் தயிர்’ என்றும் பிரிக்கலாம்; இரட்டுற மொழிதலாகக் கொண்டு, சிலவிடங்களில் தோயாதபகுவின் தயிரை யுண்பனென்றும், சிலவிடங்களில் தோய்ந்த பகுவின் தயிரை யுண்பனென்றும் கொள்ளலாம். சொன்னார் வாய்வந்தபடி சொல்லித்திரிகின்றவர்கள் என்றவாறு. யசோதைப் பிமாட்டியைப் பெற்றதாயென்றது—பெற்ற தாய்போலப் பரிசுடன் வளர்த்தமைபற்றியென்க.

‘க்ருத’ என்றும் வடசொல் ‘திரேத’ என விகாரப் பட்டது. ‘யுகமிவை நான்கும் முன்னுனாய்’ என்று விளிப்பதன் கருத்தாவது—கலியுகத்திலும் க்ருதயுகரீதியை நடை பெறுத்தவல்ல சக்தி அனக்கு இருக்கச் செய்தேயும் என்னைக் கலிகலிவுக்கு ஆளாக்கித் துன்பப்படுத்துவதென்? என்பதாம். .... (க)

கறுத்துக்கஞ்சனை யஞ்சமுனிந்தாய்!

கார்வண்ணு! கடல்போலொளிவண்ணு! *

இறத்திட் டான்விடையேழு முன்வென்றாய்!

எந்தாய்! அந்தரமேழுமுனாய்! *

பொறுத்துக்கொண்டிருத்தாற் பொறுக்கொண்ப்

போகமேறுகர்வான்புகுத்து * ஐவர்

அறுத்துத்தின்றிடவஞ்சி நின்னடைத்தேன்

அழுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(எ)

கஞ்சனை	கம்ஸனை
அஞ்ச	அவன் பயப்படும்படி
கறுத்த	கொபித்த
முனிந்தாய்	கிரஹித்தவனே!
கார் வண்ணு	{ மேகம் போல் குளிர்ந்த வடிவைபுடையவனே!
கடல் போல் ஒளி வண்ணு	{ கடல்போன்ற அழகிய வடிவைபுடையவனே!
முன்	முன்பொருகால்
ஆன் விடை எழும்	{ எழுஎருதகனையும் முறித்த வென்றவனே!
இறத்திட்ட வென்றாய்	
எந்தாய்	எம்பெருமானே!
முன்	முற்காலமே தொடங்கி
அந்தாம்	{ மேலுலகங்களேழுக்கும் கியாமகனானவனே!
எழும் ஆனாய்	

அழுந்தார் மேல்திசை நின்ற அம்மானே!—;

பொறுத்துக் கொண்டு இருத்தால் பொறுக்க ஒண	(வருத்தி) ஸஹித்துக் கொண்டிருப்போ மென்றாலும் ஸஹிக்க முடியாதபடியான
--	--

போகமே	தக்காறுபவர்களையே
துகர்வான்	பெறுவிப்பதற்காக
ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்கள்
புகுத்து	என்னிடம் வந்து சேர்த்து
அறுத்து தின்றிட	{ நரிம்வரித்த ஆத்ம ஶாசத்தைப்பண்ண
அஞ்சி	(அதற்குப்) பயப்பட்டு
கின் அடைத்தேன்	{ உன்னை ஆச்வரித்தேன்.

* * * — உன்பக்கவில் நல்லெண்ணற் கொண்டு வாழ்ந்து போகலாமா
யிருக்க அது செய்யாதே தீயபுத்தியைக் கொண்ட கம்ஸன் அஞ்சி யொழியும்படி
அவனைச் சினந்து நிகரழித்தவனே ; நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலவிசெய்ய
இடையூறாயிருந்த ஏழு விருஷபங்களையும் வலியடக்கி அப்பிராட்டியைத் தழுவித்
கொண்டவனே !, பூலோகம் புவரலோகம் ஸுவரலோகம் ஸத்யலோகம்
மஹாலோகம் ஜாலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் ஆகிய மேலேழுலகங்களை
பும் கிர்வழித்து நடத்துமவனே !, பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு பொறுத்திருப்போ
மென்றாலும் பொறுத்திருக்கமுடியாத துக்காநுபவங்களை நான் அடைந்திடும்
படி பஞ்சேந்திரியங்கள் என்னுள்புகுந்து ஹிம்ஸிக்க, அந்த ஹிம்ஸைகளுக்கு
அஞ்சி உன் திருவடிகளிலே வந்து புகுந்தே நென்றாயிற்று.

போகம்—ஹோ மென்ற வட சொல்விகாரம் ; அதுபவம் ; துன்பங்களின்
அதுபவ மென்பது அர்த்தாத் ஸித்தம். நுகர்வான்—நான் அதுபவிக்கும்படி
செய்வதற்காக. .... (எ)

நெடியானே ! கடியார்கலிநம்பீ !

நின்னையே நினைத்திங்கிருப்பேனை *

கடியார்காளைய ரைவர்புகுந்து

காவல்செய்த வக்காவலைப்பிழைத்து *

குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்துபுகுந்தேன்

கூறையோழிவை தந்தேனக்கருளி *

அடியேனைப் பணியாண்டுகொளேந்தாய் !

அழந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(அ)

நெடியானே	{ என்னைக்கும் மேற் பட்டவனே !
கடி	(பூமிக்கு) அரணுவிய
ஆர்கலி	{ கழுதரத்தில் (பன்னி கொண்டிருக்கிற)
கம்பீ	பூர்ணனே !
எந்தாய்	எம்பெருமானே !
அழந்துர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;	
நின்னையே	{ உன்னையே தியானித்தாக் கினைந்து
இங்கு	{ இங்கு இருக்கிற என்னை
இருப்பேனை	
கடியார்	கருமார்களையும்
காளையர்	{ (ஹிம்ஸிப்பதில்) யெனவன பருவ முன்னனவர்பு யிருக்கிற
ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்கள்

புகுந்த	என்னிடம் நெருங்கி
காவல் செய்த அக் காவலை பிழைத்து	{ (என்னை உன்னிடம் வர வொட்டாதபடி) தடை செய்த அந்தச் சிறைக்குத் தப்பிவந்து
உன் அடி கீழ்	உன் திருவடிகளின் கீழே
குடி போந்து	குடியிருக்கக் கருதி
வந்து புகுந்தேன்	{ வந்து சேர்த்தேன் ;
எனக்கு	அடியேனுக்கு
கூறையோழி	{ தனிபும் சோறயாவிய இவை
தந்தருளி	{ இத்திருவடிகளைத் தந்தருளி
அடியேனை பணி ஆண்டு கொள்	{ அடியேனை நித்ய சிக்காளுக்கிக் கொள்ள வேணும்.

* * * —ஆர்கலி என்று கடலுக்குப் பெயர்; திருப்பாற்கடலை நினைக்கிறது. ஆர்த்தர்களுடைய கூக்குரல் கேட்டுப் பதறி யெழுந்து வந்து சகிப்பதற்காக நீ திருப்பாற்கடலில் உறங்குவான்போல் யோசு செய்யும் பெருமானு யிருக்கிற படியை அதுஸந்தித்து அத்திருக்குணத்தி லீடுபட்டிருக்கின்ற அடியேனைப் பஞ்சேந்திரியங்கள் சிறைப்படுத்தி நலிந்த நலிவுக்குத் தப்பிப் பிழைத்து உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்தேன்; இனி அடியேனுக்கு வேண்டிய கூறை சோறு களைக் கொடுத்தருளி தித்யகைங்கரியங் கொண்டருள வேணுமென்கிறார்.

பஞ்சேந்திரியங்களுக்குக் கொடுத்த 'காளையர்' என்னும் விசேஷண த்தின் கருத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெளியிட்டருளுகிறார் காண்மின்;— “கெஞ்சில் நன்மைமயின் றிக்கே பிறரை நலியநலிய இளகிப்பதியாநின்றபருவத்தை யுடைய ஐவர்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. “காளையே எருது பாலைக் கதிபன் கல்லினையோன் போய்” என்பது நிகண்டு; நல்லினையோனென்ற பொருள் இங்குக்கொள்ளப்பட்டது; ஹிம்ஸிக்குந்திறத்தில். மூப்பு இன்றியே யெளவனங்கொண்டிருக்கிற இந்திரியங்களென்றபடி.

கூறைசோழிவைதந்தெனக்கருளி=1. “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின் னும் வெற்றிலைநிமல்லாக்கண்ணன்” என்றும் 2. “கூறைசோழிவைவேண்டுவ தில்லை” என்றும் சொல்லுமாபோலே கூறை சோறு முதலிய போக்ய போகோப கரணங்களில் விருப்பமற்றிருக்கின்ற இவ்வாழ்வார் கூறை சோறுகளை விருப்ப ப்ராஸக்தி யில்லாமையாலே ‘எனக்குக் கூறையும் சோறுமாயிருக்கே இத்திருவடி சளைத் தந்தருளி’ என்று உரைக்கப்பட்டது. “வாஸுடெவஹ்வயத்தி ல ஸ சைவா தா வஸுடௌ—வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:” [எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானே யென்றிருக்கும் மஹாத்மாவைடைப்பதரிது] என்ற தோசார்யனுடைய குறைதீரவிதே ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்தருளிற்று.

அடியேனைப் பணியாண்டுகோள்=ராஜகுமாரனாய்ப் பிறந்து முடிசிறந்து போகும் தெளர்ப்பாக்க சாலிகளைப் போலாகாமே அடியேனான நான் அடிமைத் தொழில் செய்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுமாறு செய்தருளா யென்கிறது. ஸ்ரீவிபி ஷணுழ்வாளுக்கு வந்து புருரலாம்படி கடற்கரை வெளியிலே வந்து நின்றாப் போலே எனக்கு உறவு முறையார் கைவிட்டவன்று வந்து கிட்டலாம் படி யன்றோ நீ திருவழுந்துரில் வந்து நிற்கிறது, இந்நிலையிலும் அடியேன் இழந்து போகலாமோ வென்கிறது சுற்றுவீளியினால். .... (அ)

கோவாயைவரேன் மேய்துடியேழிக்

கூறைசோழிவை தாவென்றதுமைத்துப்

போகார் * கானவரைப்போறுக்ககிலேன்

புனிதா ! புட்கோடியாய் ! கெடாமோலே ! *

தீவாய் நாகனை = 1. “ஆங்கார வாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரவு” என்றிறபடியே பசுவத் விநோதிகள் யாரேனும் வந்து புகுந்தார்களோ வென்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணி விஷாக்நியைக் கக்குவதே தொழிலாயிருப்பனும் ஆதிசேஷன்.

நாக + அணை, ‘நாகவணை’ என்றாக வேண்டுவது ‘நாகனை’ என்றானது தொகுத்தல் விகாரம். .... (க)

அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில் குழந்த
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மாளை *
கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி
ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன் *
சோன்னவின் தமிழ் நன்மணிக்கோவை
துயமாலை யிவைபத்தும்வல்லார் *
மன்னிமன்னவரா யுலகாண்டு
மானவேண்டுகடக்கீழ் மகிழ்வாரே. (க0)

அன்னம்	அன்னப்பறவைகள்	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
மன்னு	பொருத்திவாழ்ந்திற	சோன்ன	அருளிச்செய்த
பை பூ	பரத்த பூஞ்சோலைகளாம்	இன் தமிழ்	{ மதாமான தமிழ்ப்பாணவியி
பொழில்	குழப்பட்ட	நன் மணி	{ னுலாடிய
குழந்த		கோவை	{ கல்ல ரத்னமாலை
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்		{ போலச் சிறந்த
மேல் திசை	மேலைத்திசையில் எழுந்தருளி	துய மாலை	{ பரிசுத்தமான இத்தச்
சின்ற	யிருக்கின்ற	இவை பத்தம்	{ சொல்மாலைகள் பத்தை
அம்மாளை	எம்பெருமானைக்குறித்து, —	வல்லார்	{ யும்
கன்னி	{ ஒருகாறு மழியாத மிகக்கை	மன்னவர் ஆய்	ஒதியுணருமவர்
மன்னு	புடைய தோள்களை	மன்னி	பிரபுக்களாய்
திண் தோள்	புடையராய்		நெடுகால் வாழ்ந்த
ஆலி நாடன்	{ திருவாலிநாட்டுக்குத்	உலகு ஆண்டு	{ வேரகங்களை அரசாட்சி
	நிலைவராய்		{ செய்து கொண்டு
மங்கை	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	மானம்	பெரிய
குலம்	{ குலக்கிரமமாகவந்த	வெண் குடை	{ வெண்குடை கிழலிலே
வேந்தன்	ராஜாவான	கீழ்	{ இருத்த
		மகிழ்வார்	மகிழப்பெறுவர்.

* * * — அன்னப்பறவைகள் சித்யவாஸம் பண்ணுகிற பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளாம் குழப்பட்ட திருவழுந்தூரில் மேலைத் திசையில் நின்றதிருக் கோலமாக ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதி யுணரவல்லவர்கள் இஹலோக

958 பெரிய திருமொழி எ-பத்து. டு-திரு செங்கமலத்திருமகளும்.

ஸம்பத்திலும் குறைவற்றிருப்பார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாரா
யிற்று. .... (க)

அடிவாவு:—திருவுக்கும் பத்தார் செய் பாணை விண்டான தோயா கறத்து செடி
யானே கோலாய் அன்னம் செங்கமலம்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

செங்கமலத்திருமகளும்.

உரையவதாரிகை:—பஞ்சேந்திரியங்களின் வலிமையை சினைந்து அஞ்சிக்
கலங்கிய ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியில் எம்பெருமானைக் குறித்து ஒலமிட,
அவன் 'கீர் இங்ஙனே கூப்பிடுகிறதென்? பிரமன் முதலியோரும் தமது ஆபத்தை
அறிவிக்குங்.போது அக்கரையில் சின்று கூப்பிடுமாறு அவர்கட்கும் கிட்டவொண்
னாதபடி பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற நாம் உமது குறையைத் தீர்க்கைக்
காகவன்றோ திருவழுந்தூரில் வந்து நின்றோம்' என்று தனது நிலையைக் காட்
டிக்கொடுக்க; அதனை யறுஸந்தித்து த்ருப்தராய்ப் பிறரைப்பார்த்து 'இவனல்
லது ஆச்ரயணியனில்லை; எல்லாரும் இவனையே ஆச்ரயித்து உய்யப்பாராந்
தோள்' என்று உபதேசிக்கிறார் இத்திருமொழியில். (பாசுரந்தோறும் 'காண்
மின்' என்றது உபதேச ஸூசகம்.) ....

செங்கமலத் திருமகளும் புலியும் செம்பொன்

திருவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த *

வங்கமலி தடங்கடலு ளநந்தனென்னும்

வரியரவி னணைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின் *

எங்குமலி நிறைபுகழ் நால்வேதமைந்து

வேள்விகளும் கேள்விகளு மியன்றதன்மை *

அங்கமலத்தயனையார் பயிலஞ்செல்வத்து

அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே.

(க)

(உலகத்தவர்களே !)			
எங்கும் மலி பிறை புகழ் நாவு வேதம்	{ எவ்விடத்திலும் கிடைத்த பாவிய சீர்த்தியை புடைய நான்கு வேதங்களும்	உகந்த	{ (அத்தலத்தில் வாழ்க்கையையே பெருப் பேராக கினைத்து) அகமகிழ்ச்சிற்
ஐந்து வேள்விகளும்	{ பஞ்சமஹாயஜுரங்களுக்கும்	அமரர் கோ	{ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெரு மான் (யாவனென்னில்,)
கேள்விகளும்	{ (மற்றும் இன்றியமையாத) தூற்றேள்விகளும் (ஆகிய இவற்றை)	செம் கமலம் திரு ஈகனும்	{ செந்தாமரைமலரில் வாழ்ச்சிற் பூதேவியும்
இயன்ற	{ துயற்கையாலே அறிந்துள்ள	புலியும்	{ பூதேவியும்
தன்மை	குணத்தை புடையதாய்	செம் பொன் திரு அடியின் இணை உருட	{ (தனது) சிவந்தபொன்மய மான இரண்டுதிருகடி களை யும தடகவும்
அம் கமலத்து அயன் அணையார்	{ (எம்பெருமானுடைய) அழகிய நாபிகளெத்தில் தோன்றியவனாகிய பிரமணையொத்தவனான அந்தணர்கள்	முனிவர் ஏத்த	{ மஹர்ஷிகள் புகழ்ந்து துதிக்கவும்
பயிலும்	சித்யவாஸஞ் செய்கிற	வங்கம் மலி தடகடலுள்	{ அலைகளிரம்பிய பெரிய திருப்பாற்கடலில்
செல்வத்து	சிறப்பையுடைய	அனந்தன் என்னும் வரி அரவின் அணை	{ திருவனந்தாழ்வா னென்கித-புன்னிகளை புடைய ஸர்ப்பசயனத் தில்
அணி	அழகிய	தயின்ற	{ (பன்னிகொண்டு) யோக சித்திகைசெய்கின்ற
அழுத்தார்	திருவழுத்தாரில்	மாயோன்	{ ஆச்சரியமான குணமுடையவன் ;
கின்ற	உத்தமின்ற	காண்மின்	{ காணுங்கள்.

• • • —திருப்பாற்கடலிற் பாம்பண்பிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற வ்யூஹ முர்த்தியே திருவழுந்தூரில் அர்ச்சாவதார ரூபைய் எழுந்தருளியுள்ள தேவாதி தேவனாவன் என்கிறார். பூதேவியும் பூதேவியுமான இரண்டு :ணைவியரும் திருவடிவருடவும் ஸாகர் முதலிய தேவரிஷிகள் துதிக்கவும் எம்பெருமான் பாற்கடலில் யோகசித்திகை யமர்கின்றனனென்க.

திரு மகள்—செல்வத்திற்கு உரிய மகள்; ஸக்ஷமி. வங்கம்—“ஊழி என்ற வடசொல்லின் கிதைவு: “ஊழி-ஊழி-ஊழி-ஊழி” என்பது அமர கோசம். இனி, வங்கம் என்பதற்கு மாக்கலம் என்ற பொருளு முண்டு. அநந்தன்—எக்காலத்தும் அழிவில்லாதவன். இப்பெயர் ஆதிசேஷனுக்கு முண்டு, திருமாலுக்கு முண்டு; “அநந்த னென்னும் மாயோன்” என்று அவ் வபித்துப் பெ. ருள் கொண்டால் திருமலைக் குறித்ததாகும். தேசம் காலம் வஸ்து என்ற மூவகைபாலும் எல்லையில்லாதவன் என்பது இத்திருநாமத்தின் பொருள்; அதாவது—“இன்னதேசத்திலுள்ளான், இன்னதேசத்திலில்லை” என்கிற பரிச் சேத மில்லாமையாலே தேச பரிச்சேத மற்றவன்; “இன்ன காலத்திலுள்ளான்,

இன்ன காலத்தினில்லை' என்கிற பரிச்சேத மில்லாமையாலே கால பரிச்சேத மற்றவன் ; 'இன்ன வஸ்துவைப் போதுள்ளான்' என்பதில்லாமையரீல் வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன். ('இன்ன வஸ்துவாக உள்ளான், இன்ன வஸ்துவாக இல்லை' என்பதில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன் என்பது முண்டு.)

மாயோன்—மாயையை யுடையவன் ; மாயையாவது—கடாததையுள் கூட்டு விக்குந்திறம்.

வேதங்கள் வேறொரு பிரமாணத்தை வேண்டாது ஸ்வயம் பிரமாணமாக நிற்குஞ் சிறப்பையுடையனவாதல்பற்றி 'எங்குமலி நிறைபுகழ் நால்வேதம்' என்றார். "எங்குமலி நிறைபுகழ்" என்ற தொடரை அயனனையார்க்கு விசேஷணமாகி யுரைப்பது மொக்கும்.

ஐந்து வேள்விகளாவன—பரஹ்மயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞம், என்பனவாம். வேத மேகதுதல் பிரமயஜ்ஞம்; யாகஞ்செய்தல் தேவயஜ்ஞம்; பஸ்யீதல் பூதயஜ்ஞம்; பித்ருக்களையுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுதல் பித்ருயஜ்ஞம்; விருந்தினர்க்கு உணவளித்தல் மதுஷ்யயஜ்ஞம்.

கேள்வியாவது—கேட்கப்படும் தூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல் ; இது, கற்றவர்க்கு அக்கற்றதனுலாகிய அறிவை உறுதிப்படுத்தவும் கல்லாதவர்க்கு அவ்வறிவை உண்டாக்கவும் வல்லது. வேதம் முதலியன அவ் ஆரிலுள்ள அந்தணர்களிடம் இயற்கையில் நிறைந்திருத்தலால் அவர் ஒவ்வொருவரும் பிரமனை பொத்திருப்பொன்றிதது. அன்றியே, தமது தவ வலிமைபால் அவ் ஆரிலுள்ள அந்தணர் ஒவ்வொருவரும் பிரமனைப் போல ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவரெனினுமாம். பயிலுதல்—எப்பொழுதும் நெருங்கி வளித்தல். அணி—இந்நிலவுலகத்திற்கு ஆபரணம் போன்ற, அழுந்தூர் எனினுமாம். (க)

முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண் டயுண்ண

முனிவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப * வந்து

பன்னுகலை நால்வேதப் பொருளையெல்லாம்

பரிமுகமாயருளியவேன்பரமன் காண்மின் *

சேந்நெல்மலி கதிர்க்கவரிவிசச்

சங்கமவைமுரலச் சேங்கமலமலரையேறி *

அன்னமலி பெடையோடு மமருஞ்செல்வத்து

அணியழுந்தூர்நின்றக்கத் வமரர்கோவே *

(உ)

சேந்நெல். } செந்நெல்பயிரினது (கெல்)
மலி கதிர் } கிரம்பிய கதிர்கள்

கவரி விச } சாமரங்கள்பேரல்
அகசத்தாடா கிற்கவும்

சங்கம் அவை } சங்கங்கள் ஒலியாகிற்கவும்
முரல }

அன்னம்

ஆணன்னங்கள்

மலி

பெடை

யோடும்

{ (தம்மிடத்தில் அன்பு)
மிக்குள்ள பெண்
ணன்னங்களுடனே

செம் கமலம் } செந்தாமரைமலர்களின்மீது
மலரை ஏறி } ஏறிவீற்றிருக்கப்
அமரும் } பெற்ற
செல்வத்த சிறப்பையுடைய
அணி அழுத்தர் கின்ற உகந்த அமர் கோ-;
(யாவனென்னில் ;)
முன் முற்காலத்தில்
இவழ் உலகம் இந்த ஏழுலகங்களையும்
இருள் } (அஜ்ஞாநமாதிரி) அந்தகா
மானது
மண்டி } மிகுந்து தன்வசமாக்கிக்
உண்ண } கொள்ள
(அதனால்)
முனிவரொடு } முனிவர்களும் அசுரர்களும்
தானவாகச் } அறிவுகெட்டுக்கவங்க,
இசைப்ப }

(அப்பொழுது)
வந்து } திருப்பாற்கடலினின்று
திருவவதரித்து
பன்று பரவிய
கலை } (அங்கங்களாகிய) சாஸ்திரங்
களை யுடைய
நால் வேதம் நான்கு வேதங்களினது
பொருளை } அர்த்தங்களை யெல்லாம்
எல்லாம்
பரி முகம் ஆய ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய்
அருளிய மீட்டுக்கொணர்ந்தருளிய
எம் பரமன் நமது சிறந்த கடவுளாவன.

* * *—திருவழுந்தூரி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானைப் பாற்கடலிற்
பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற பாமனாகக் கீழ்ப்பாசுரத்தில் அதுஸந்தித்த ஆழ்வார்,
இப்பாசுரத்தில், அத்திருப்பாற்கடலினின்று அவதரித்து வேதப்ரதாரம் பண்
னின் ஹயக்ரீவனாக அதுஸந்திக்கிறார்.

ஞானதீபத்திற்கு முதல் துணையான வேதங்களை யிழந்ததனால் எல்லாவுல
கங்களும் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தால் மழுங்கவும், அவற்றிலுள்ள முனிவர் முதனி
யோர் திகைக்கவும் நேர்ந்த தென்க. வேதங்கள்—சீகந்த வியாகரணம் சந்தம்
திருத்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என்னும் ஆறு அங்கங்களை யுடைமையால் 'பன்னு
கலை நால்வேதம்' எனப்பட்டது. குதிரையின் முகத்தை யுடைய எம்பெருமானை
'பரிமுகம்' என்றார்; இலக்கண. ராஜசிற்றுகமாகிய வெண்காமரை விசயம்
வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் ஓராசன் தனது பட்டமணிவிபுடனே சிங்காசனத்
தின் மீது வீற்றிருத்தல் போல, இத்திருப்பதியில், செந்நெற் கதிர்களாகிய
சாமரைகள் விசயம் சங்கங்கள் முழங்கவும் அன்னப்பறவைகள் தமது பேடை
களுடனே செந்தாமரை மலர்களில் ஏறி வீற்றிருக்கு மென்பது பின்னடிகளிற்
கூறிய வருணனைப்பின் கருத்து.

ஏழுலகு—பூலோகம் புவரலோகம் சுவரலோகம் மஹாலோகம் ஜநலோகம்
தபோலோகம் ஸத்யலோகம் என்னும் மேலேழுலகங்கள். திகைத்தல் எனி
னும் திகைத்தல் எனினும் ஒக்கும். மூன்றாமடியில் "கதிர்கவரி" என்று பாட
மின்றியே "கதிர்க்கவரி" என்று பாடமாயின், 'செந்நெற் பயிர்களானவை
தமது கதிர்களாகிய தவரிபை விச' என்று பொருள் காண்க. சங்கம்—நீர்வாழு
பிரிக்கலென்று. (உ)

குலத்தலைய மதவேழம் போய்கைபுக்குக்
 கோள்முதலை பிடிக்கவதற் கணுங்கிரின்று *
 நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதி! என்ன
 நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளியவென் நிமலன்காண்மின் *
 மலைத்திகழ்சந்தகில் கனகமணியுங்கொண்டு
 வந்துநீ வயல்கள்தோறும் மடைகள்பாய *
 அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகுஞ்செல்வத்து
 அணையமுந்தூர்நின்ற கந்த வமரர்கோலே. (ந.)

மலை ஸுத்தமலையினிடத்து
 திகழ் பொருந்திலின்குமின்ற
 சந்து சந்தன மரங்களை யும்
 அகில் அகிற்கட்டைகளை யும்
 கனகம் பொண்ணையும்
 மணியும் சந்தனங்களை யும்
 கொண்டு வந்து } திரட்டிக்கொணர்ந்து
 உத்தி தள்ளி
 வயல்கள் தொறும் } கழனிகளிலெல்லாம்
 மடைகள் நீர்ப்பாயும் வழிகளிலே
 பாய பாய்ந்து செல்லும்படி
 அலைத்து வரும் } அலையெறிந்து கொண்டு
 பொன்னி காகேரியினால்
 வளம் பெருகும் } செழிப்பு மிகப்பெற்ற
 செல்வத்து நிறப்பையுடைய
 அணி அழுந்துந் தின்று உகந்த அமரர்கோ-;
 (யாவனெனினில் ;)

குலம் தலைய மதம் வேழம் { கல்லசாதியிற்பிறந்த
 யானைகட்டுன்னே
 தலைமையையுடைய
 மதங்கொண்ட
 கஜேந்திராழ்வான்
 பொய்கைபுக்கு தடாசத்திலிறங்கினபோது
 கோள் முதலை பிடிக்க { உலிமையையுடைய முதலை
 யாசது (தண்ணைப்)
 பிடித்திழுத்ததனால்
 அதற்கு அணுங்கி கின்று } அம்முதலைக்கு அஞ்சி கின்று
 நில திகழும் மலர் சுடர் வய் { நிலாவினங்குமின்ற
 பாவுதலையுடைய
 சந்திரனை
 சந்த
 சோதி { குளிர்த்த ஒளியை
 [தண்ணளிகைய]
 புடையகூடே!
 என்ன என்ற ஒலமிட்டுத் துதிக்க,
 நெஞ்சு இடர் தீர்த்த அருளிய { (அந்தக்கஜேந்திரானது)
 மனத்துன்பத்தை
 கீகியருளிய
 எம் நிமலன் { ஈமது குற்றமற்ற
 கடவுடாவன்.

* * *—கீழ்ப்பாசரத்தில் அஜ்ஞாநம்போம்படி வேதப்ரதாநம் பண்ணிய படியை, அருளிச்செய்த ஆழ்வார், அந்த வேதத்தின் முக்கிய தாத்பர்யமான கைங்கரியத்தைச் செய்கையில் அதற்கு நேரும் இடைபூறுகளை யொழித்து அக் கைங்கரியத்தைத் தானே கைக்கொண்டருளுமவன் எம்பெருமானென்பதை உணர்த்துமாறு ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானது வரலாற்றை இப்பாசரத்தில் உபதேசிக் கின்றனென்க.

“குலத்தலைய மத வேழம்” “நிலத்திகழும்” “மலர்ச்சுடரேய்” என்ற பாடல்களே ளியரக்கியானத்திற்கு மிகப்பொருத்தமான பழைய பாடல்கள். “கொலைத்தலையு”

என்றும் “நிலைத்திகழும் மலர்ச்சுடரோ” என்றும் சிலர் ஒதுவர்; நான்கு அடிகளிலும் எதுகையில் லைகாரம் வருதல் நன்று என்பர். இப்பாடத்திற்கு, கொலைதலைய—கொல்லுதல் தொழிலைத் தன்னிடத்தே புடைய என்று பொருள்: “கோடு கைம் முதலா வொன்பதுறுப்பினுங் கோறல் வல்ல, நீடுபர் மா” என்ற படி பாண்டி கால்கள் நான்கு துதிக்கை பொன்று தந்தம் இரண்டு மஸ்தகம் ஒன்று வால் ஒன்று என்னும் ஒன்பது உறுப்புக்காரினாலும் கொல்லுந் தன்மையதாதல் அறிக. நிலை திகழும் மலர் சுடரோ = நிலையாக விளங்குகின்ற பரவுதலையுடைய ஒளிவடிவ மானவனே! என்றபடி.

கோள் முதலை-மலையொத்த பாண்டியையும் தன்னிலமான நீரிலே யிழுத்துச் செல்லும் பேராற்றலமைந்த முதலை என்னக. நிமலன்—ஒரு குற்றமும் தன்னிடத்தில் பற்றப் பெறாதவன்.

நில—சிலா; “சூரியதன்கீழ் ஆக்குமாகலும்” என்பது நன்னூல்.

[மலைத்திகழ் இத்யாதி.] ஸஹ்ய பர்வதத்தினின்று உத்பத்தியாகிப் பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகிவரும் விசையில் சூரஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாகிய சந்தனம் முதலியவற்றைப் புரட்டி யடித்துக் கொண்டுவருங் காவேரி தான் கொணர்ந்து வரும் சந்தனம் முலஸியவைகள் கழனிகளில் நீர்மடை வழியாகப் பாய்தலினால் மிக்க வளத்தை யுண்டாக்கிப் பெருஞ்சிறப்பை இத் திருவழுந்தூர்க்கு விளைக்குமென்க. “மலைத்தலைய சுடற்காவிரி, புனல் பார்த்து பொன் கொழிக்கும்” என்கிறபடியே தான் பெருகும் பொழுது பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு வருதலால் காவேரிக்குப் பொன்னியென்று பெயர். இ—உடைமைப் பொருள் காட்டும் பெண்பால் விசுதி. எம்பெருமான் தான் பெருந்துயரத் தினால் வருந்துகின்ற அன்பருள்ள விடக்களிற் சென்று பாதுகாப்பது போலவே இக்காவேரியின் வெள்ளமும் வேண்டுமிடக்களிலெல்லாம் வந்து பாயுமென நயந்தோன்றுமாறு இங்கு அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளமை உப்த்துணரத் தக்கது. .... (௬)

சிலம்புமுதல் கலனணிக்தோர் செங்கண்குன்றம்

திகழ்த்தெனத் திருவுருவம் பன்றியாதி*

இலங்குபுலி மடக்கைதனை யிடந்துபுலி

எயிற்றிடை வைத்தகுளியலெம் மீசன் காண்மின்*

புலம்புசிறை லண்டொலிப்பப் பூகம்தோக்க

பொழில்கள்தோறும் குயில்கூவ மயில்களால*

அலம்புதிரை புனல்புடைகுழ்த்தழகார்செல்வத்து

அணியழுத்துர்நின் னுகத்த வமரர்கோவே.

(௭)

பூம் தொக்க பாக்குமால்கள் சிறைத்தன்
பொழில்கள் } செங்கணிலெங்கும்
தொறும் }

சிறை புலம்பு
வண்டு ஒலிப்ப { சிறகுளை புடையனவாய்
நீங்காஞ்செய்புத்தன்மை
யனவான வண்டுகள்
ஒலிக்கவும்

குயில் கூவு குயில்கள் கூவவும்
மயில்கள் ஆல மயில்கள் கூத்தாடவும்
அலம்பு திரை { அலைகின்ற அலைகளை
புனல புடை { புடைய காவிரியின்
குழிந்து { நீரானது பக்கங்களிலே
சுற்றிப்பாய்தலினால்
அழகு ஆர் அழகு மிக்கிருக்கின்ற
செல்வத்து செற்பையுடைய
அணி அழுந்துர் நீன்று உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனெனில் ;)
செம் கண் ஓர் { சிவந்த கண்களை
குன்றம் { புடையதொரு மலை
சிலம்பு முதல் { தண்டைமுதலிய
கலன் { ஆபரணங்களைப்
அணிந்து { பூண்டு
கிழந்தது { விளங்குவதுபோல
என }

திரு உருவம் } மஹாவராஹருபியாய்,
பன்றி ஆகி }
இலங்கு புவி } விளங்குகின்ற
மடந்தை தனை } பூமிப்பிராட்டியை
இடத்து { (அண்டபித்தியினின்றும்
கோட்டாம்)
குத்தியெடுத்த
புல்கி அணைந்து
எலிற்றிடை { (தனது) கோரத்தத்தி
எரித்தில்
வைத்து அருளிய } வைத்தருளினவனான
எம் ஈசன் எமதுதலைவனான.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரோய் சோதி!” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவ னென்றீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயக் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அங்ஙன் கூப்பிடக் கூடுமோ? என்னும் சங்கையிலே, ‘ப்ரளயத்திலகப்பட்டிக் கூப்பிட வறியாத பூமியை யெடுத்தாற்போலே நம்மை யும் எடுக்கவல்லவன் இடர்’ என்று வராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய் கிறார் இப்பாகரத்தில்.

“சிலம்பு முதற்கலணணிந்தோர் செங்கட் குறதம்” என்றது மஹா வரா ஹத்துக்கு அபூதோபமை [இன்பொருளுவமை]யாம். “செங்கற்குன்றம்” என்றபாடமே விபாக்கியானத்திற்கு இணங்கியது. சிவந்த ரக்னங்களை புடைய மேருமலை யென்று பொருள். கலன்—கலம் என்பதன் ஈற்றுப்போலி.

பின்னடிகள் இத்தலத்தின் நிலவள நீர்வளங்களைக் காட்டும். ஆலுத்தல்— ஆரவாரித்தலுமாம். .... (ச)

சினமேவு.மடலரிய னுருவமாகித்

திறல்மேவு பிரணியன தாகங்கீண்டு *

மனமேவு வஞ்சகையால் வந்தபேய்ச்சி

மாளவுயிர்வெளவியவேம்மாயோன் காண்மின் *

இனமேவு வரிவகைக் கையேந்துங்கோவை

யேய்வாய மரகதம்போல் திளியினிச்சோல் *

அனமேவு கடைமடவார் பயிலும்செல்வத்து

அணியழுந்துர்கின் னுகந்த வமரர்கோவே.

(ஊ)

இனம் மேவு வரி உளை நக வந்தும்	{ கட்டமாக அணியப்பெற்ற கோடுகளை யுடைய வண்ணங்களை யணிந்த (தமது) கைகளிலே வந்தப் பெற்றதும்	அணி அழுந்தார் தின்று உகந்த அமர் கோ-; (யாகனெனில் ;)	
கோவை ஏய் வாய்	{ கொவ்வைக்கனியை யொத்த வானையுடையதும்	சினம் மேவும் அடல் அரியின் உருவம் ஆகி	{ மிக்க சிந்தைக்கொண்டுள்ள உலிய நாசிக்க மூர்த்தியாய்
மரகதம் போல்	{ மரகதாத்நம் போலப் பச்சை நிறமுடையதுமான	திறல் மேவும் இரணியனது ஆகம் கீண்டு	{ மிக்க பாக்ராமமைந்த ஹிரண்யாஸுரானது மார்புப் பிளந்து
கிளியின்	கிளியைப்போன்ற	மனம் மேவு வஞ்சனையால் வந்த	{ மனத்திடுக்கொண்டுள்ள வஞ்சகக்குணத்தோடு (தன்னைக்கொல்ல) வந்த
இன் சொல்	மதுரமான சொற்களையும்	பேய்ச்சி	{ பூதனைமென்னும் பேய்மகன்
அனம் மேவும் கடை	{ அண்ணப்பேடை போன்ற நாடையழகையுமுடைய	மான	இறக்கும்படி
மடவார்	இனமகளிர்	உயிர்	{ (அவனது) உயிரைக் கவர்த்த
பயிலும்	{ மிகுதியாகப் பொருத்தப் பெற்ற	வெணவிய	{ எம் மாயோன் காண்மின்—
செவ்வத்த	சிறப்பையுடைய		

* * *—கஜேந்திராழ்வானைப் போல அநுகூலராகாமலும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்
புனையப்போல ஒருவகையான நெருங்கிய உறவுமுறையில்லாமலும் மிருத்தலோடு
அவனை அணுகுதற்குக் கூடாதபடி விரோதியான தீவினைபு மிருக்கின்ற எங்களை
அவ் வெம்பெருமான் எவ்வாறு பாதுகாப்பன்? என்று ஒரு ஆசங்கை தோன்ற,
ஹிரண்யாஸுரானது வாலாற்றைக் கடும் முகத்தால் இந்தப் பாசரத்தில்
விரோதி நிரஸநசிலன் அவ் வெம்பெருமான் என்று எடுத்துக்காட்டுகின்ற
சொன்க.

ஸர்வரக்ஷணம் பரமதயாளுவமான எம்பெருமான் தனது அடியவனான
ப்ரதர்ஸாதன் பக்கவிலே இரணியன் செய்த கொடுமைகளைக் கண்டு பொறுக்க
மாட்டாமல் பெருஞ்சிற்றத்தையும் அதற்கு ஏற்றவாறு பெருவலிமையையுங்
கொண்டு நரசிங்கமாகத் திருவவதரித்தன னென்பார் “சினமேவு மடலரியி
னுருவமாகி” என்றும், அந்த நரசிங்கத்தின் வெருவத்தக்க வுருவத்தைக் கண்
டும் பிற்காலியாத மிடுக்கை யுடையவன் இரணியனென்பார் “திறல் மேவு
மிரணியன்” என்று மருளிச் செய்தார். அரி—ஹரி என்ற வடசொற் சிதைவு.
(யானே முதலிய பெரிய பிராணிகளையும்) அழிக்கவல்ல தென்று சிங்கத்திற்கு
காரணப்பெயர். “ஸவ-ஸ்வஸு மாக்ருஸ்ஸுஸிரஃ ப்ரபாநம்” என்றபடி உறுப்புக்க
ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததான தலை சிங்கத்தின் தலையாக அமைந்திருத்தல்
பற்றி நரசிங்கத்தை ‘அரி’ என்றே கூறினார்.

பூதனை, தன் கொடுமையை வெளிக்காட்டாது மனத்திலே கொண்டு அன்பு
மிக்க தாய் வடிவத்தோடு வந்தவனாதலால் “மனமேவு வஞ்சனையால் வந்த
பேய்ச்சி” என்றார்.

கிளியைப்போன்ற இன் சொல்லைபும் அன்னப்பேடை போன்ற மென்ன
டையையுமுடைய மடவார் நிறைந்துள்ளது திருவழுந்துரொன்பது பின்னடிகளிற்
கூறியது. கிளியின் சிவந்த வாய்க்குக் கொவ்வைப்பழமும், மேனியின் பசு நிறத்
துக்கு மரகத ரத்னமும் உவமைபாம். அனம்—அன்னம் என்பதன் தொகுத்
தல். மடவார்—மடப்பத்தை யுடையவர்; மடப்பமாவது—அநிந்தும் அநியா
தது போலிருத்தல். .... (ரு)

வானவர்தம் துயர்தீர வந்துதோன்றி

மாணுருவாய் மூவடி மாவலியைவேண்டி *

தானமர வேழலகு மளந்தவேன்றித்

தனிமுதல் சக்கரப்படையென்தலைவன்காண்மின் *

தேனமரும் பொழில்தழவு மெழில்கொள்வீதிச்

செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும் *

ஆனதோல்சீர் மறையாளர் பயிலுஞ்செல்வத்து

அணியழுந்தூர் நின்னுகந்த வமரர்கோவே.

(க)

தேன் அமரும் { தேன் எப்போதும்
பொருந்தியுள்ள
பொழில் }
தழுவும் } சோலைகளாற்றமுப்பட்ட
எழில் கொள் அழகைக்கொண்ட
வீதி தெருக்களிலேயுள்ள
செழு மாடம் { செழித்த உபரிகை
மாளிகைகள் } வீடுகளிலும் நெந்த
வீடுகளிலும்
கூடம் }
தோறும் } மற்றமுள்ள இடங்களிலும்
ஆன தோல் { கல்வி யொழுக்கங்களாற்
சீர் நெறப்புப் பொருந்திப்
மறையாளர் பழமையான கீர்த்தியை
பயிலும் } புடைய வேதம்வல்ல
அந்தணர்கள் நெருங்கி
வலிக்கப்பெற்ற
செல்வத்து நெறப்பையுடைய
அணி அழுந்தூர் நின்ன உகந்தஅமர் கோ--;
(யாவனென்னில்;)
வானவர் தம் தேவர்களுடைய

துயர் தீர வருத்தம் நீங்கும்படி
வந்த { (வாமனனாய்) வந்த
தோன்றி } அவதரித்த
மான் உரு } பிரமசாரியாய்
ஆய் }
மா வலியை { மஹாபலியினிடத்தில்
மூ அடி } மூன்றடி நிலத்தை
வேண்டி } வேண்டிப்பெற்ற
(அவனும் கொடுக்கப்பட்டவுடனே)
தான் தானே
அமர { (தனது காலடியின் கீழ்)
அடங்கும்படி
ஏழ் உலகமும் { கீழேழ் மேலேழ்
அளந்த } என்னும் எல்லா
வுலகங்களையும் அளந்து
தனதாக்கிக்கொண்ட
வென்றி தனி { வெற்றியையுடையதும்
முதல் சக்கரம் } ஒப்பற்றதும் (ஆபுதங்
படை } களிற்) பிரதானமுமான
சக்கரபுதத்தைக்
கையிலேந்திய
எம் தலைவன் எமது ஸ்வாமியாவன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டினால் எம்பெருமான் விரோதி நிராஸக சீலனென்று ஏற்
படினும், அந்த எம்பெருமானைத் தவிர வேறு விஷயங்களிற் பற்றுக் கொண்
டுள்ள எங்களை அவன் பாதுகாத்தருள்வனோ? என்று ஒரு ஆசங்கை தோன்ற,

ப்ரயோஜநாத்ரபரான தேவர்களின் காரியத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்காகத் தன்னை இரப்பான [யாசக]னாகிய சிறந்த சிலகுணமுடையவனாகையால் அவன் ப்ரயோஜநாத்ரபரான உங்களையும் பாதுகாப்பனென்று தெரிவித்தற்காக வாம நாவதாபவருத்தாந்தத்தைக் கூறுகின்றார் இப்பாட்டில்.

வானவர்க்கு நேர்ந்த துயராவது—மூவுலகங்களையும் மஹாபலி சக்ரவர்த்தி கையிற் பறி கொடுத்து அரசிழந்தமையாலானது. மாணுரு—‘மாணியுரு’ என்ப தன் விகாரம். அன்றியே, மாணுரு—மாட்சிமை தங்கிய உரு என்றுமாம்; இவ் வருவத்துக்கு மாட்சிமையாவது—“ஆலமர்வித்தினருங் குறளானான்” என்கிற படியே மூவுலகத்தையும் சுரடியிலே அடக்கவல்ல பேருருவத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருத்தல்; தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக எல்லா வுயிர் களின் முடியிலும் அவைகளையாதே கிடக்கையிலும் தானாக அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளும் உதாரகுணமுமாம்.

‘மூவடி’ என்பதற்கு மூவடி சிலம் என்று பொருளிட்ட வேண்டுதலால் ஈட்டலளவையாகு பெயர். தானளந்த என்றதில்—அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனான தான் தனக்கென்று ஒன்றும் வேண்டாதிருக்கையிலும் துரபிமானிகளாய் ப்ரயோஜநாத்ரபரர்களான தேவர்களின் துயரத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட் டாமையாலே தானே நேரிற் சென்று இரந்து அளந்த எம்பெருமானது கருணைத் திறமும் பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் விளங்கும்.

மண்டபம் முதலிய எல்லா விடங்களிலும் வேதமோதிய அந்தணர் நிறைந்து பழகுஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது திருவழுந்தூரென்பன பின்னடிகள். (சு)

பந்தனைந்த மெல்லிரலாள் சீதைக்காகிப்

பகலவன்மீ தியங்காத விலங்கைவேந்தன் *

அந்தமில்திண் கரஞ்சிரங்கள் புரண்வேழ

அகேனையா லெய்துகந்த வம்மான்காண்பின் *

சேந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்க்தநாவர்

திசைமுகனை யணையவர்கள் * செம்மைமிக்க

அந்தணர்த மாகுதியின் புகையார்செல்வத்

தணியழுந்தூர் கீன்றுகந்த வமரர்கோவே.

(எ)

செம் தமிழும் { செவ்விய தமிழ்ப்
பாலைஷயும்

வடகலையும் ஸம்ஸ்கிருத பாலைஷயும்

திகழ்க்த வினங்குமின்ற

நாவர் தாக்கையுடையவர்களும்

திசைமுகனை { (தனித்தனி) பிரமனை
அணையவர்கள் { யொத்தவர்களுமான

செம்மைமிக்க { கற்குணங்கள் நிறைந்த
அந்தணர் தம் { ப்ராஹ்மணர்களது

ஆகுதியின் { ஹோமஞ் செய்வதனால்
புகை ஆர் { தோன்றுகின்ற புகை
கிரம்பப்பெற்றதன்

செவ்வத்து சிறப்பையுடைய

அணி அழுந்தூர் கின்று உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனென்னில்;)

பந்து அனைத்த மெல் விசுவன் { பந்து பொருந்திய மெல்லிய
கைவிரல்களையுடைய
சீதையின் கிமித்தம்,
சீதைக்கு ஆடு

மீத பகலவன் இயங்காத இலங்கை கேந்தன்	{ (தனக்கு நோக) மேலிடத் திலே (அச்சத்தினால்) ஸூர்யனும் ஸஞ்சரிக்க மாட்டாத இலங்கைக்கு அரசனான இராவணனது	புரண்டு வீழ { (அறுபட்டுக்) சீழ் விழுந்து புரளும்படி
அந்தம் இல் கண் கரம் சொச்சன்	{ அழிவில்லாத வலிய தோள்களும் தலைகளும்	அடு கணையால் { கொல்லுந்தன்மை உண்ட அம்பினால்
		எய்து பிரயோசித்து
		உகந்த மகிழ்ந்த
		அம்மான் தலைவனாவன்.

* * *—எம்பெருமான் பரயோஜனார்த்தரபார்களிடத்து அன்புகொண்டு தன்னை யொசகஞக்கூடும் அவர்கள் தொழிலைச் செய்து முடிக்கைக்கு னேறது எதென்ன, பிராட்டியினிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டிருந்தால் போலவே சேதந் தொல்லாரிடத்திலும் மிக்க அன்புகொண்டிருப்பதே னேறது என்று தெரிவித்தற் காக, அப்பிரான் பிராட்டியைச் சிறையினின்று மீட்பதன் கீழ்த்தம் ராவணஸம் ஹாரஞ் செய்தவரலாற்றைக் கூறுகின்றார் இப்பாசரத்தில்.

கீதை—‘ஸீதா’ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அச்சொல்லுக்கு—கலப்பை யுத்படைச்சால் என்று முதலிற் பொருள். ஐங்கமஹாபாஜன் யாகஞ் செய் தற்குச் சாலையமைத்தற்பொருட்டு நிலத்தைபுழுதபொழுது அப்படைச்சாலி னின்று தோன்றியவளாதலால் பிராட்டிக்குச் கீதைபென்று பேராயிற்று; இடவாகு பெயராகிய காரணக்குறி. இத்திருநாமம்—இவள் மஹையோர் போல ஒரு தாயின் வயிற்றினின்று பிறந்தவளல்லவெனப் பிராட்டியினது அயோசினுதவ மாகிய திருவவதாரச்சிறப்புத் தோன்றிவின்றது. கீதைக்காகி என்றது—கீதை பைச்சிறையினின்று மீட்பதற்காக என்றபடி.

இராவணனிடத்து அச்சத்தால் மஹையிடங்களிற் போலச் சூரியன் தனது வெப்பத்தோடு செல்லுதற்கு அஞ்சி ஒடுங்கிச் செல்வனென்னுங்கருத் தால் ‘பகல வன் மீதியங்காத விலங்கை’ எனப்பட்டது: “இருகடர் மீதினிலியங்கா மும்மதி விலங்கை” என்பர் திருவெழுந்தற்றிருக்கையிலும். இராமபிரானது திருவவதா ரத்திற்கு முந்தித் தம்மை யெதிர்த்தொழிப்பவ ரில்லாமையால் இராவணனது காவிகள், ‘அந்தமில் திண்கரம்’ என்றும், பிரமாஸ்தரத்தினுள்ளிற் மஹைப்படி இராமபிரானே அறுத்துத்தள்ளவும் மீண்டும் மீண்டும் முனைத்தனவாதலால் அவனது சிவங்கள் ‘அந்தமில் திண்சிரங்கள்’ என்றும் கூறப்பட்டன புரண்டு வீழ—வீழ்ந்து புரள; விசுதி பிரித்துக்கூட்டல். எய்து உகந்த—பாகவதவிரோதி ஒழிந்ததனாலும், தண்டகாரணியம் புகுனையில் தன்னிடத்து முறையிட்ட முனி வர்க்குத் தான்வாக்களித்திருந்தபடி விரோதிசிரஸஞ்செய்து அவர்கட்குக் குடியிருப்பைச் செய்து கொடுத்ததனாலும் இராமபிரான் திருவுள்ள முவந்தன னென்க.

‘சேந்தமிழும் வடகலையுந் திகழ்ந்த நாவார்’ என்றதனால் அத்திருப்பதியிலுள்ள அந்தணர்கள் திராவிடவேதம் ஸம்ஸ்கிருத வேதம் என்னும் இரண்டு வேதங் களிலும் வல்லவராவரென்பது தோன்றும். தமிழுக்குச் செம்மை—செவிக்கினிய

செஞ்சொல்லாயிருந்தலோடு அர்த்தத்தை நேராகக் காட்டவில்லையாயிருத்தல். ஆதிகாலத்தில் ஸம்ஸ்கிருதம் வடதிசையில் இமயமலைப்பிராந்தத்தில் கங்காதீரத்தில் காசி முதலிய இடங்களில் விசேஷமாய் வழங்கி வந்தனால் வடமொழி யென்றும் வடகலையென்றும் வழங்கப்படுமென்ப.

ஆஹுதி—வடசொல்; அகநியில் மந்தரபூர்வமாக ஹோமஞ்செய்யப்படும் செய் முதலிய ஹஸிஸுக்கள். .... (எ)

கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கொம்பு

பறித்து மழலிடைபடர்த்துக் குரவை கோத்து *

வம்பலிழும் மலர்க்குழலா ளாய்ச்சி வைத்த

தயிர்வேண்ணை புண்கேந்த மாயோன் காண்மின் *

சேம்பவள மரதகம் கன்முத்தம் காட்டத்

திகழ்பூகம் கதலிபல வளமிக்கெங்கும் *

அம்பொன்மதிள் பொழில் புடைசூழ்ந் தழகார் செல்வத்

தணியழுக்தூர் நின்றகந்த வமரர் கோவே. (டி)

செம் பவளம்	செவ்விதமான பவழத்தையும்	குலைய	அழிபும்படி
மரதகம் கன்	(பசுவிதமான) மரத	கொம்பு	(அதன்) தந்தக்களைப்
முத்தம்	ரத்தத்தையும்	பறித்து	பறித்தும்
காட்ட திகழ்	(வெண்ணிறமான)	மழ விடை	இளமையான ஏழு ஏருது
பூகம்	முத்தத்தையும் தம்மிடத்தில்	அடர்த்து	களை வலியடக்கியும்
	தோற்றம்படிவினக்கு	குரவை	(ஆய்ச்சியரோடு) குரவைக்
	கின்ற பாக்குமரங்களும்	கோத்து	உத்தாடியும்
பல கதலி	பல வாகுழமரங்களும்	வம்பு அலிழும்	சுதமணம்; லீககின்ற
வளம் மிகு	செழிப்புமிருத்த,	மலர்	மலர்களைச் சூடியுள்ள
எங்கும்	எல்லாப் பக்கங்களிலும்	குழலான்	கூத்தலையுடையவளவிய
அம் பொன்	அழகிய பொன்மயமான	ஆய்ச்சி	{ யசோதையென்னும்
மதிள்	மதின்களாலும் சேலை		இடைச்சி
பொழில்	களாலும் சுற்றிலும்	வைத்த	{ (உதிகளில் சேமித்து)
புடை குத்தி	குழப்பெற்ற		வைத்திருத்த
அழகு துர்	அதனால் அழகுநிறைந்த	தயிர்	தயிரையும்
செல்வத்த	நிறப்பையுடைய	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
அணி அழுத்தார் நின்ற உகந்த அமரர் கோ-;		உண்டு	புழித்தும்
	(பாவனையில்;)	உகந்த	மனமெழும்புதிருத்த
கும்பம் மிகு	{ மஸ்தகம் பருத்திருக்கப்	மாயோன்	{ விநிதாசத்தியை
	பெற்றதாய்		புடையவன்.
மதம்	மதத்தையுடைத்தான		
வேழம்	{ (ருவலயாபீடமென்னும்)		
	யானை		

* * *—எம்பெருமான் பிராட்டியிடத்திற் போலவே எல்லாரிடத்திலும் அன்பு கொள்கைக்குத்தான் பாது காரணம்? என்று ஒரு சங்கை தோன்ற, ஆச்சிதருடைய ஸம்பந்தமுள்ள பொருளையொழியப் பொழுது போக்கமாட்டாத

அவனுடைய தன்மையே அவ்வாறு அன்பு செலுத்தக்காரணமென்று தெரிவிக்க, அப்பிரான் யசோதை வைத்திருந்த தயிர் வெண்ணெய்களைக் களவுகண்டு தனது ஜீவனத்தைக்கொண்ட சரிதங்குகின்றார் இப்பாகரத்தில்.

[illegible]

[செம்பவள மித்யாதி.] பாக்குமரங்களில் முதிர்ந்தபழங்கள்-பவழத்தையும், பசுங்காய்கள்—மரகதரத்னத்தையும், விரிந்தபாளையங்கள் வெண்முத்துக்களையும் நினைப்பூட்டுமென்க.

உண்டேறு கஞ்சனாடு மல்லும் வில்லும்

ஒண்கரியு முகுளசகடு முடையச் சேற்ற*

நீடேறு பெருவலித்தோ ளுடைய வேன்றி

நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நேடியோன் காண்மின் *

சேடேறு பொழில் தழுவ மெழில்கோள் வீதித்

திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும் *

ஆடையு மலர்க்குழலார் பயிலுஞ் செல்வத்

தணியமுந்தூர் நின்றிகந்த ஸ்மரர் கோவே.

(5)

சேடு ஏறு { இளமைபிக்குத் தோன்று
கின்ற

பொழில்   சோலைகளால்

தழுவும அணையப்பெற்ற

எழில் கொள் } அழகிய நெருக்கனிலே
வீதி } நடக்கின்ற

திரு விழவில் திருவிழாக்களிடிலு

மணி அணிந்த
திண்ணை
தோலும் } நான்ங்கள் பதிகப்பெற்ற
திண்ணை கனிலெல்லாம்

சூழ் ஏழ { சுத்தாநீந்தொழிலில்
வல்லவர்களான

மலர் குழலார் { மலர்களை யணிந்த கூந்தலை
புடை யமகளிர்

பயிற்சலம்   நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற

செங்குத்து   சிறப்பாயுடைய

அணி அழுந்தும் சிவந்த உகந்த

தமிழர் கோ—;

(பாடலொன்றில் ;)

ஊடு ஏற	(மஞ்சத்தின்) மத்தியில்	உடைய	அழித்தொழிபும்படி
ஈஞ்சனெடு	ஏறியுள்ள கம்ஸனும்	செற்ற	அழித்திட்ட
மல்லும்	மல்லர்களும்	நீடு ஏற பெரு	நீண்டு உயர்ந்துள்ள மிக்க
வில்லும்	(ததர்யாகத்தில் வைக்கப்பட்ட டிருத்த) வில்லும்	வலி தோள்	வலிமைகொண்ட
ஒன் கரியும்	அழிய (குவலயாபீட மென்னும்) யானையும்	உடைய	தோள்களை புடையவனும்
உருள் சகடம்	உருண்டு செல்லுந் தன்மையதான சகடமும்	வென்றி	வெற்றியினால் வினங்கு
		கிலவு புதழ்	கின்ற புதழையும்
		நேமி அம் கை	சக்கரமேந்திய அழிய
			கைகளை புமுடையன
		கெடியோன்	மான்
			பரமபுருஷனாவன்.

• • •—ஆச்சரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்குந்தன்மையைப் பல படி யாகக்கூறிய ஆழ்வார் திருவாழியைப்போலவே உங்களுடும் ஒருபோதுங் கைவிடாதே கொள்வனெம்பெருமானென்று இப்பாசுரத்தாற் கூறுகின்றார்.

கண்ணபிரான், கம்ஸனையும் அவனாலேவப்பட்ட மல்லர்களையும் அவனு டைய வில்லையும் அவனது பிரோணையினால் வந்த அணுரர்களினால் ஆவேசிக்கப் பட்ட குவலயாபீட யானையையும் சகடத்தையும் தொலைத்தொழித்தமை ப்ர வித்தம்.

செற்ற—செறு--பகுதி. நெடியோன்—தீரிவிந்ரமாவதாரஞ் செய்தவனென் றும் விச்வரூபங்கொள்ளுமியல்புடையவனென்றும், திருக்கல்யாண குணங்களால் யாவரினும் பெரியோனென்றும், அடியார் பக்கல் ஆதரம் மிக்கவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சேடே—அழகு, இளமை, பெருமை. திருவிழாக்காலங்களில் வீதியில் நடக்கும் அத்திருவிழாவைக் காணும்பொருட்டு வீதியின் இருபுறங்களிலுமுள்ள மாளிகை களின் திண்ணைகளில் ஆடலில்வல்ல மடவார் ஏறியிருக்கப்பெற்ற திருவழுந்தூ ரென்பன பின்னடிகள். “ஆடு ஏறும் மலர்க்குழலார்”—‘நறுமணம் மிக்க மலர் களைச்சூடிய கடந்தையுடைய மடவார்’ என்று வியாக்கியானத்தி லுரைக்கப் பட்டுள்ளது. .... (க)

பன்றியாய் மீனாகி யரியாய்ப்பாரைப்

படைத்துக்காத் துண்டுமிழந்த பரமன்றன்கை *

அன்றமரர்க் கதிபதியு மயனுஞ்சேயு

மடிபணிய வணியழுத்தூர்நின்ற கோவை *

கன்றிநேடு வேல்வலவ னாலிகாடன்

கலிகன்றி யோலிசெய்த லின்பப்பாடல் *

ஒன்றினோடு ளான்குமோரைந்தும் வல்லார்

ஒலிகடல்து மூலகாளு மும்பர்தாமே.

(க௦)

அன்ற	முன்பொருகாலத்தில்
பன்றி ஆய்	வராஹாவதாரமாகியும்
மீன் ஆகி	மதஸ்யாவதாரமாகியும்
அரி ஆய்	கரவீம்ஹாவதாரமாகியும்
பாரை	கிலவுலகத்தை
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்தும்
காத்து	ரக்ஷித்தும்
உண்டு	{ பிரளயகாலத்தில் உட்கொண்டும்
உமிழ்ந்த	{ (அந்தப்பிரளயம் நீங்கின காதே வெளிகாடுகாண) உமிழ்ந்துமருளிய
பாமன் தன்னை	{ பாம்பொருளான உணும்
அமரர்க்கு அதிபதியும்	{ தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனென்ன
அயனும்	பிரமதேவனென்ன
சேயும்	{ அவனது மகனான சிவபிரானென்ன ஆகிய இவர்கள்
அடி பணிய	{ தனது திருவடிகளை வணங்கும்படி

அணி அழுந்துர் நின்ற	{ திருவழுந்தூரில் நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கிற
கோவை	{ தேவாதிதேவனுமான எம்பெருமானைப்பற்றி
கன்றி நெடு வேல் வளவன்	{ சினங்கொண்டு கீண்டின்ன வேற்படையில்கவ்வவரும்
ஆலி காடன்	{ திருவாலிகாட்டுக்குத் தலைவரும்
கலிகன்றி	{ கலிகன்றியென்னுத்திருகாம முடையவருமான திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி செய்த	{ இன்னொருபுடையன வாம்படி பாடியருளிய
இன்பம் பாடல்	{ மதுரமானபாடல்களான
ஒன்றினொடு நானகும் ஒர் ஐந்தும்	{ இப் பத்துப் பாசரங்களை உம்
வல்லார்	ஒதிபுணர்ந்தவர்கள்
ஒலிகடல் குழி	{ ஒலிக்கின்ற கடலாற் குழப்பட்ட
உலகு	இவ்வுலகத்தை
ஆனும்	ஆளவல்ல
உம்பர் தாம்	தேவர்களாவர்.

• • • — திருமங்கையாழ்வார் திருவழுந்தூர் ஆறருளியப்பனைப்பாடிய இப் பதிகத்தின் பாசரங்களை ஒதிபுணர்ந்தவர் அவ்வெம்பெருமானருளால் எல்லா வுலகங்கட்கும் தலைவராவரென்று பயன் கூறினாராயிற்று. எம்பெருமானருளால் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழிக்குப்பலனாக நச்வர மான உலகாளுஞ் செல்வத்தைக்கூறியது என்னையோ? எனின்; பகவத் கைங் கர்யத்துக்கு எல்லீல நிலமான பாசராத கைங்கர்யத்தை நன்றாகச்செய்வதற்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே கூறினாரென்க.

திருமால் சான்முகக்கடவுளாகி நின்று ஐங்கமஸ்தாவரங்களான உயிர்களை யெல்லாம் படைத்துத் தானான தன்மையில் காப்பனென்பதும், யாவும் அழியும் பிரளயகாலத்தில் பூரீம்ஹாவிஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாம் தனது திருவயிற் றில் வைத்து அப்பிரளயம் நீங்கி ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாதே வெளிகாடுகாண உமிழ்வ னென்பதும் ஸூற்றுகொண்க.

செம்மைநிறமுடை மைபற்றி முருகக்கடவுளுக்குப் பெயரான சேய் என்ற சொல் இலக்கணியால் இங்கே பலபராக்ரம ஸௌந்தர்யங்களைபுடைய மகனென்ற பொருளில் வந்தது.

அவதாரங்கட்கு மூலமான பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் வ்யூஹமூர்த்தியை ஒரு பாகரத்திலும், அங்கு நின்று விலங்காகித் திருவவதரித்தமையை உ. ச. தி. ௧௦. ஆம் பாகரங்களாகிய நான்கு பாடல்களிலும், கஜேந்திர ரக்ஷணத்தின் பொருட்டாகவும் வாமந ராமக்ருஷ்ண ரூபமாகவும் வந்து அவதரித்தமையை மற்றை ஐந்து பாடல்களிலுமாக இவ்வாறு தாம் பாடி அநுபவித்தமை தோற்ற 'ஒன்றினோடு நான்கும் ஒரெங்கும்' என்று பிரித்தருளிச் செய்தாரென்னலாம். (௬௦)

அடிவரவு:—செங்கமலம் முன் குலம் சிலம்பு சினம் உரையர் பந்து கும்பம் ஊடேறு பன்றி கண்ணம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

க ள் ள ம் ம ன ம் லி ள் ள ம் வ ளை க.

[சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத் திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—திருவமுத்துரில் நின்றும் திருச்சிறுபுலியூர்த் திருப்பதியில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார், பல்லாரையும் நோக்கி 'நீங்கள் பாற்றய குத்ருஷ்டிகளின் திரளிற் புகாமே சிறுபுலியூர்ப் பெருமானடிகளை யடைந்து வாழ்ந்து போங்கள்' என்று உபதேசிப்பதும் அதனைத்தாம் அநுஷ்டித்துக் காட்டுவதுமாய்ச் செல்லுகிறார் இத்திருமொழியில்.

கள்ளம்மனம் லிள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தோழுவீர்! *

வேள்ளம்முது பரவைத்திரை விரிய * கரையெங்கும்

தேள்ளும்மணி திகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்

துள்ளும் * என துள்ள்த்துளு முறைவாரையுள்ளீரே.

(க)

மனம்	மனத்தில் நின்றும்	தெள்ளும்	{ (அவ்வலைகளினால்)
கள்ளம்	கருத்தரிமச்செயல்		கொழிக்கப்பட்ட
லிள்ளும்	{ விட்டு நீங்கவேண்டும் வகையை விரும்பி	மணி	சத்தனங்கள்
வகை கருதி		திகழும்	விளங்கப்பெற்ற
கழல்	{ (எம்பெருமானுடைய) திருவடிகளை ஆச்சரிக்க வேண்டி விருத்திரவர் களே!	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரில்
தோழுவீர்		சலசயனத்	{ சலசயனமென்ற ஸக்திபி
		துள்ளும்	துள்ளும்
முது பரவை	பழையதான கடலினுடைய	எனது	{ என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளும்
திரை	அலைகளினாலுண்டான	உள்ளத்	
வெள்ளம்	பாவாஹமானது	துள்ளும்	
கரை எங்கும்	{ கரைகளிலெல்லாம் விரிய	உறைவாரை	{ கித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெருமானை
விரிய		உள்ளீர்	சித்தனைசெய்யுங்கள்.

* * *—முதல்தன்னிலே ஒருவர்க்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதற்கே இசையாதவர்களை நோக்கி 'ஸ்வாதந்திரியம் கூடாது, சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்' என்று உரைக்கவேணும்; இந்த உபதேசத்தினால் சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தவர்கள் எம்பெருமானல்லாத பிறர்க்கு ஆத்மாவை சேஷப்படுத்தத் தொடங்கினால் அவர்களை நோக்கி 'அந்யசேஷத்வம் கூடாது, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதே ஸ்வரூபம்' என்று உரைக்கவேணும்; இதுவாயிற்று உபதேச முறைமை. இப்பாட்டில், கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தோழுவீர்!' என்றது—ஸ்வ ஸ்வாதந்திரியத்திற்கு இசையாதே பாரதந்திரியத்திற்கு இசைந்திருப்பவர்களை நோக்கி 'அந்யசேஷத்வப் படுகுழியிற்புகாமே ஸ்ரீமந்நாராயண சேஷத்வத்திலே ஊன்றுங்கோள்' என்று உபதேசிக்கிறபடி. மனம் கள்ளம் விள்ளும்வகை கருதி—ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமான சேஷத்வத்தை இல்லை செய்வது பெரிய கள்ளத்தனமாகையாலே அந்தக் கள்ளத்தனத்தை யொழிக்கக் கருதிப் பிறர்தாளிலே தலைசாய்க்க விரும்புவீராயின் சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்துறையும் பெருமானைப் பணியின் என்கிறார். இங்ஙனன்றியே, ஸ்வாதந்திரியத்தையும் விட்டு அந்ய சேஷத்வத்தையும் விட்டு ஸ்ரீமந்நாராயண சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்னுமளவிலே வந்து நின்றவர்களுையே நோக்கி, அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நிலைமைகளுக்குள்ளே சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்துறையும் நிலைமையைப் பற்றுங்கோள் என்று உபதேசிக்கிறாரென்றுங் கொள்ளலாம். இங்ஙனாண்டு யோஜனைகட்டும் இணங்க; கள்ளம், கழல் என்ற பதங்களுக்குப்பொருளில் வாசியுண்டு. முதல் யோஜனையில், கள்ளம்—தன்னைத் தனக்கே சேஷமென்று கொண்டிருக்கையாகிற கள்ளம். கழல்—யாரோது மொருவருடைய பாதம். இனி இரண்டாவது யோஜனையில், கள்ளம்—எம்பெருமானுக்கே உரித்தான ஆத்மவஸ்துவைத் தேவதாந்தரங்கட்கு உரிமைப்படுத்துகையாகிற கள்ளம். கழல்—எம்பெருமானுடைய திருவடிகள்.

கடல்வெள்ளம் அலையெறிந்து நவரத்தனங்களைக் கொண்டு கொழிக்கும் நீர்க்கரைகளையுடைய சிறுபுவியூரென்னுந் திருப்பதியில் சலசயனமென்னும் ஸங்கிதியிலும் அடியேனுடைய நெஞ்சகத்திலும் பொருந்திவாழ்கின்ற பெருமானைச் சிந்தனை செய்யுங்களுென்றாயிற்று.

எம்பெருமான் வ்யாக்ரபாதர் என்னும் மாமுனிக்கு ஸேவைஸாதித்த தலமாதல் பற்றி இவ்வூர் சிறுபுவியூர் ரொணப்படுமென்ப. சலசயனம்—'ஹஸ்யந' மென்ற வடசொல் விகாரம். சலம்—மாயை; உறங்குவான்போல் யோசு செய்வதற்குக்கொண்ட சயனமாதலால் மாயப்படுக்கையென்கிறது. வ்யாக்ரபாத மஹர்ஷிக்குப் பாலசயனமாய் ஸேவை ஸாதித்தானென்க.

சிறுபுவியூரென்பது சேஷநாதத்தின் திருநாமம். சலசயன மென்பது திருக்கோயிலின் திருநாமம். திருக்கடன் மல்லையில் தலசயனப்பெருமாள் கிடக்குமிடம் தலசயன மென்றதுபோல, இங்குச் சலசயனப்பெருமாள் கிடக்குமிடம் சலசயன மென்னப்படும்.

சம்மாழ்வார் “திருக்கயத்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும், ஒருக்கடுத்து உள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டார்” என்றருளிச் செய்ததுபோல இவரும் “சிறு புலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளும் என தள்ளத்துள்ளு முறைவாரை” என்றார்.

உள்ளீர்—ஏவற்பன்னை வினைமுற்று; உள்ளுதல்—தயானம் பண்ணுதல்.

தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடு கஞ்சி

மருவி * பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்! *

திருவிற்போலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

உருவக்குற ளடிகளடி உணர்மின் னுணர்வீரே.

(உ)

உணர்வீர்	வீவேகிகளை !,	மதியாது	திரஸ்கரித்துவிட்டு
தெருவில் திரி	{ (சேவையற்றுத்) தெருக்கள் சோறும் திரிவினதவர்க ளாய்	வந்து அடைவீர்	{ (எம்பெருமானவிலே) வந்து சேருங்கள் ;
சிறு நோன்பியர்	{ அப்பக்களான விரதங்களைக் கைக்கொண்டவர்களாய்	திருவின் பொலி	செவ்வத்தினால் விளங்குகின்ற
செஞ் சோற்றொடு கஞ்சி மருவி	{ செஞ்சோற்றையும் கஞ்சியைபுழுண்ண வீரும்பி	மறையோர்	வைதிகர்களுவாழ்கிற சிறுபுலியூர், சலசயனத்து—
பிரிந்தவர்	{ வைதிககோஷ்டியிற் சேராதே தனிப்பட்டுப் பிரிந்தவர்களான னைகர் முதலானருடைய	உருவம்	அழகிய
வாய் மொழி	வாய்ப்பேச்சுகளை	குறன்	வாமநாவதாரஞ்செய்தருளிய
		அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய
		அடி	திருவடிகளை
		உணர்மின்	சித்தியுங்கள்.

* * *—சமண மதத்தவர்களுடைய சொற்னை மதியாமல் (அவமதித்து விட்டுச்) சிறுபுலியூர்ச் சலசயனப்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தை செய்யின் என்று விவேகிகளை நோக்கி உபதேசிக்கின்றார். சமணமதத்தில் ப்ரஸித்தமாக ஒரு விரதமுண்டு; அதாவது—பெருஞ்சோறுண்ணுதல். (இது வெஞ்சோறுண்ணுதல் எனவும் வேரு சோறுண்ணுதல் எனவும் வ்யவஹரிக்கப்படுமாம்.) தயிர்ச் சோறு, செஞ்சோறு, கஞ்சிச்சோறு, என்றிப்படி சில சோறுகளைத்தின்று கொண்டு தெருக்களில் திரிந்து கொண்டிருப்பர்களாம்; “தருக்கினால் சமண செய்து சோறு தன் தயிரினால் திரளை, மிடற்றிடை நெருக்குவார்” என்று கீழ் இரண்டாம்பத்தினும் முதற்றிருமொழியி லருளிச்செய்யப்பட்டது காண்க. இப்படி, ஏதோ விரதஞ்செய்வதாகப் பேரிட்டுக்கொண்டு செஞ்சோற்றையும் கஞ்சியையும் உட்கொண்டு தெருத்திரிகின்ற வைதிககோஷ்ட பஹிஷ்டர்களின் வாய்மொழிகளைத் திரஸ்கரித்து விட்டு வந்து உற்றது பற்றுங்கள் என்றாராயிற்று.

திருவிற்போலிமறையோர் = திருஎன்றதுஐச்வர்யத்தையாகவுமாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியையாகவுமாம். உருவக்குறளடிகள் = பண்டு வாமநாவதாரஞ் செய்தருளின பெருமானே இங்கு அர்ச்சையா யெழுந்தருளியிருக்கிறானென்கை. அடிகள்—ஸ்வாமி. . . . . (உ)

பறையும்வினை தொழுதயம்மினிர் பணியுஞ்சிறுதொண்டர்! *
அறையும்புன லொருபால்வய லொருபாற்பொழி லொருபால் *
சிறைவண்டின மறையுஞ்சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
ஹறையும் * இறையடியல்லதோன் றிறையுமறியேனே. (௩)

பணியும் சிறு { (தகாதவிஷயங்களில்)
தொண்டர் { பணிவுள்ள
சிறுதொண்டர்களே!

நீர் நீங்கள்

தொழுது { (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தைத்) தொழுது

உய்யின் உஜ்ஜீவிபுங்கள்;
(தொழுதால்)

வினை பாவங்கள்

பறையும் தொலைத்துபோம்;

ஒருபால் ஒருபக்கத்திலுள்ள

அறையும் புனல் } ஒவிக்கின்ற ஐவத்திலும்

ஒருபால் மற்றொருபக்கத்திலுள்ள

வயல் கழனிகளிலும்

ஒருபால் மற்றமொருபக்கத்திலுள்ள

பொழில் சோலைகளிலும்

சிறை உண்டு { சிறகுநனைபுடைய வண்டுத்
இனம் { திரள்கள் நீங்காஞ்
அறையும் { செய்யப்பெற்ற

சிறுபுலியூர், சலசயனத்து—;

உறையும் பொருத்திவாழ்கின்ற

இறை பெருமானுடைய

அடி அல்லது திருவடிகளையன்றி

ஒன்று வேறொன்றை

இறையும் சிந்தும்

அறியேன் அறியமாட்டேன்.

* * *—கூடாந்தரவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டுத்திரிகின்றவர்களை பழைத்து
'நீங்கள் இப்படியிராமே வருத்த விஷயத்தில் தொண்டுபடுங்கள்' என்று முதலடி.
யால் உபதேசித்து மற்ற முன்றடிகளால் தமது உறுதியை அவர்கட்கு வெளியிடு
கிறார். நான் இருக்கிறபடியைக் கண்டீர்களன்றோ, நீங்களும் இப்படியிருந்து வாழ
வேண்டாவோவென்கை.

பணியுஞ்சிறுதொண்டர் = 'பணியும்' என்பதைச் சிறுதொண்டர்க்கு விசே
ஷணமாக்கி புரைத்தல் ஒன்று; (தருதியற்றவர்களைப் பணிவின்ற நீசர்களே!
என்றபடி.) அன்றியே, 'பணியும்' என்பதைவவற்பன்மைவினைமுற்றாகக்கொண்டு
எம்பெருமானைப் பணியுங்கள் என்னவுமாம். 'பணிமின்' என்றும் பாடமுரைப்பர்.

தீர்த்தங்களிலும் வயல்களிலும் பொழில்களிலும் வண்டுகள் நீங்காஞ்
செய்யப்பெற்ற சிறுபுலியூரில் சலசயனக்கோயிலில் உறைகின்ற பெருமானுடைய
திருவடிகளை யொழிய மற்றொன்றும் நானறியேனென்றாராயிற்று. தீர்த்தங்களில்
வண்டுகள் அறையுமோ வென்னில்; தீர்த்தங்கள் மதுவோடு கூடிப் பெருகுமாத
லால் மதுவில் நகைபாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமென்க: "நக்கன் வண்
டோடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமே மிருந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்
கெறிந்து வருதலிற் தீம்புனல், வாக்கு தேனுநர் மாக்களைமானுமே." (கம்பாசமா
பணம்—ஆற்றுப்படலம்—21.) என்றது காண்க, ... (௩)

வானார்மதி போதியுஞ்சடை மழுவாளியோ டோருபால் *
தானாகிய தலைவன்னவ னைமார்க்கதி பதியாம் *
தேனாற்பொழில் தழுவும்சிறு புலியூர்ச்சல சயனத்
தானாயனது * அடியல்லதோன் றறியே னடியேனே. (சு)

ஒருபால்	{ திருமேனியி ஒருபக்கத்தில்	தேன் ஆர் பொழில் தழுவும்	{ தேன்நிறைந்த சோலைகள் தழுவப்பெற்ற
உண் ஆர் மதி பொதியும் சடை	{ ஆகாசத்திலே பொருந்தி யிருக்கிற சந்திரன் அடங்கிய ஜடையை புடையனாய்	சிறுபுலியூர்	திருச்சிறுபுலியூரிலே .
மழுவாளி யோடு	{ மழுவேந்திய. ன் சிவனோடு கூடி	சலசயனத்த	{ சலசயனமென்னும் திருத் கோயிலில் ஏழுந்தருளி யிருப்பவனுமான
தான் ஆகிய தலைவன் அவன்	{ தான் என்று சொல்லப்படும் தலைவனாயிருப்பவனும்,	ஆன் ஆயனது	கோபாவக்ருஷ்ணனுடைய
அமரர்க்கு அதிபதி ஆம்	{ தேவர்கட்கு இறைவனான இந்திரனும் தானு யிருப்பவனும்,	அடி அல்லது	திருவடிகளையன்றி
		ஒன்று	மற்றொன்றையும்
			அடியேன் அறியேன்—.

* * *—சிறு தொண்டர்களுடத்தில் நம்முடைய உபதேசம் பளிப்பது
அரிது என்று துணிந்து உபதேசத்தை நிறுத்தித் தமது உறுதியையே இனி
வெளியிட்டருளுகிறார். நம்முடைய உறுதியை வெளியிட்டுக் கொண்டோமாகில்
இது கேட்டு இவர்கள் திருந்தக்கூடும் என்று நினைத்து அருளிச் செய்கிறாராகவு
மாம்.

“ஏறாநாமிறையோனார் திசைமுகனார் திருமகனார், கூறாநுந்தனியுடம்பன்”
என்கிறபடியே சிவனுக்குத் தன் திருமேனியிலே ஒரு கூறு கொடுத்திருப்பவ
னும் தேவேந்திரனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து ஸ்வர்க்க லோகத்தை யாள்பவ
னுமான சிறுபுலியூர்ச் சலசயனப்பெருமானது திருவடிகளையன்றி மற்றொன்று
மறிகின்றலே னென்றாராயிற்று.

எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தை யறுபவிக்கிறார் முதலொன்
றையடியால். தாமஸ் தேவதையான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின்
வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திருவாய்
மொழியில் “வலத்தனன் திரிபுரமேரித்தவன்” (1-3-9) என்ற பாகரத்தின்
வியாக்கியானத்தில் “வஸெஸுக்ஷாடிஸ ரெ ா டு ாது டுகிணம் வரஸூ-ஃரூஸி
தாது.” என்ற மோக்ஷதர்மவசுநத்தை யெடுத்துக்காட்டி யிருப்பது இங்கு அது
ஸந்திக்கத் தக்கது. “தபஸா தொஷிதஜ்ஜெந விஷ்டுநா ப்ரஹ்விஷ்டுநா
ஸவாஸெ-ஃ டுகிணெ ஸம்ஹர்: நிவாஸ: வரிகஜி:த: = தபஸா தொஷிதஸ்
தேந விஷ்டுநா ப்ரபவிஷ்டுநா—ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போ: நிவாஸ: பரி
கல்பித:.” என்றொரு வசநமும் இருபத்தினாலாயிரப் படியிற் காண்பதுண்டு.

978 பெரிய திருமொழி எ-பத்து. ௧-திரு கள்ளம்மனம்வீள்ளும்வகை.

[சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாகம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினான்—என்பது இதன் பொருள்.]

மழுவாளி பென்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்:—
“தமப்பன் பிறரென்று பாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிகரமான மழுவையுடைய ருத்தான்.”

ஈற்றடியை “சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தானாய்! உனதடி யல்லது” என்று சிலர் ஓதுவர்; அப்பாடம் வியாக்கியானத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாது; “க்ருஷ்ணைவ தாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததென்று வெறுக்க வேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அறுபவிக்கலாம்படி அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியாதலால் “சலசயனத்து ஆளுயனது” என்றே ஓதப்பொருந்தும். .... (ச)

நந்தானெடு நரகத்திடை நணுகாவகை * நாளும்
எந்தாயேன விமையோர் தொழுதேத்துமிடம் * எரிநீர்ச்
செந்தாமரைமலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
அந்தாமரையடியாய்! உனதடியேற் கருள்புரியே. (௫)

இமையோர்	தேவர்கள்	சலசயனத்து	{ சலசயனக்கோயிலிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)
நாளும்	நாந்தோறும்	அம் தாமரை அடியாய்	{ அழகிய தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளை புடையவனே!
எந்தாய் என	{ எம்பெருமானே! என்று சொல்லி	நந்தா நெடு நரகத்திடை	{ அழிகில்லாத பெரிய நரகத்திலே
தொழுது	அடிபணிந்து	நணுகாவகை	(நான்) சேராதபடி
எத்தம்	துதிக்கப்பெற்ற	உனது அடியேற்கு அருள் புரி	{ உன் அடியவனானான் என் திறத்தில் க்ருபை பண்ணவேணும்.
இடம்	திவ்யதேசமாய்		
எரி நீர்	{ அகமோதம் நீர் நிலை களிலே செந்தா மரைப் பூக்கள்மலரப்பெற்றதான சிறுபுலியூர்		

* * *—“மாறி மாறிப் பல பிறப்புந் பிறந்து” என்னுமாபோலே பிறப் பதும் இறப்பதுமாய் ஒய்வின்றிச் செல்லுகிற ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அடி யேன் புகாதபடி உன்னடியேனானான் என் விஷயத்திலே அருள்புரியவேணு மென் றோர். “நந்தானெடு நரகத்திடை நணுகாவகை உனதடியேற்கு அருள்புரியே” என்று அவ்விப்பது. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எப்போதும் வந்து கிப்பி ‘எந்தாய்!’ என்றிறைஞ்சித் துதிக்குமிடமாயும், நீர்நிலைகளிலே செந்தாமரைப் பூக்கள் மலரப்பெற்ற சிறுபுலியூரிலுள்ளதாயுமிருக்கிற சலசயனத்திலே பெழுந் தருளியிருக்கின்ற கமலபாதனே! நான்இனி ஸம்ஸாரியாகாதபடி எனக்கு அருள் செய்வவேணு மென்றாராயிற்று.

எந்தாய்—‘எந்தை’ என்பதன் விளி. .... (௫)

முழுநீலமும் மலராம்பலு மரவிந்தமும் விரவி *
கழுநீரோடு மடவாரவர் கண்ணாய் முகமலரும் *
செழுநீர்வயல் தழுவஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம் *
தொழுநீர்மைய துடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே.

(க)

முழு நீலமும்	{ பூர்ந்தியாகக் கறத்திருக்கிற நீலோற்பலமும்	அலரும்	விகலிக்கப்பெற்ற
ஆம்பல்மலரும்	ஆம்பல் மலர்களும்	செழு நீர்	{ செழித்த நீர்க்கிடைந்த வயல்களினால்
அரவிந்தமும்	தாமரைகளும்	தழுவர்	சுற்றுஞ் சூழப்பட்ட
கழுநீரோடு	செக்கழுநீர்ப் பூக்களும்		சிறுபுலியூர், சலசயனத்தை—
விரவி	செருந்து	தொழும்	{ தொழுகையையே ஸ்வபாவ நீர்மையது
மடவாரவர்	{ (அங்குள்ள) மாதர்களி னுடைய	உடையார்	{ மாகவுடையவர்களி துடைய
கண்	கண்கள் போலவும்	அடி	திருவடிகளை
வாய்	அதரம் போலவும்	தொழுவார்	தொழுவவர்கள்
முகம்	முகம்போலவும்	துயர் இவர்	துக்கமற்றவராவர்.

■ ■ ■ —சிறுபுலியூரும் வேண்டா; அங்குள்ள சலசயனத் திருக்கோயிலும்
வேண்டா; அதிலுள்ள பெருமானும் வேண்டா; அத்திருக்கோயிலைத் தொழுவ
தையே இயற்கையாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் யாவருளர், அவர் திருவடிகளே
சரணமென்றிருப்பார்க்குத் துயரெல்லாம் தொலைந்து மென்கிறார்.

சிறுபுலியூரில் ஊர்க்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாத
படியிருக்கு மென்கிறார் முன்னடிகளில்; நீலோற்பலங்களைப் பார்த்தால் அவ்
வூர்ப் பெண்களினுடைய கண்களாகவும், அரக்காம்பல்களைப் பார்த்தால் அப்
பெண்களது அதரமாகவும், தாமரைப்பூக்களைப்பார்த்தால் அவர்களது முகங்க
ளாகவும் விளங்குகின்றமையால் உள் விதிகளுக்கும் வெளி நிலங்களுக்கும் வாசி
தெரிவரிதாம். .... (க)

சேயோங்குதண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையு
மாயா! * எனக்குரையாயிது மறைநான்சினு ளாயோ? *
தீயோம்பு கைமறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தாயோ? * உனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே.

(எ)

சேய் ஒங்கு	யிகவும் உயர்த்ததாய்	மறை நான்கி	{ நால் வேதங்களினுள்ளே
தண்	குளிர்ந்ததான	ஊளாயோ	{ இருக்கின்றயோ?
திருமாலிருஞ்	{ திருமாலிருஞ்சோலை	தீ ஒம்பு	தேறாமத்தியை வளர்க்கின்ற
சோலைமலை	{ மலையிலே	கை	கையைபுடையாரான
உறையும்	கித்யவாஸஞ்செய்கிற	மறையோர்	வைதிகர்கள் வாழ்கிற
மாயா	சூச்சரியனே!	சிறு புலியூர்	{ சிறுபுலியூரில் சலசயனக்
	(கீ)	சலசயனத்	{ கோயிலிலுள்ளயோ?
		தாயோ	

உனது அடியார் மனத்தாயோ	{ உனது அன்பர்களின் நெஞ்சிலுள்ளாயோ?	அறியேன்	அறிவின்றிலேன்;
		எனக்கு இது	{ எனக்கு இதைத் தெரிய உரையாய் { அருளிச் செய்யவேணும்.

* * *—ஆழ்வார் தமக்குண்டான ஒரு ஸந்தேஹத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். திருமாலே! நீ வேதங்களிலிருக்கின்றாயா? சிறுபுலியூர்ச் சலசயனக் கோயிலிலிருக்கின்றாயா? அன்பர்தம் உள்ளத்திலிருக்கின்றாயா? இன்ன விடத்திலிருக்கின்றாயென்று தெரியவில்லை; அடியேனுக்குத் தெரியவருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

சிறுபுலியூர் விஷயமான இத்திருமொழியில் இத்தலத்துப் பெருமானை விளிக்கவேண்டியிருக்க 'திருமாலிருஞ்சோலைமலைபுகறாழம் மாயா!' என்று அழகரை விளித்தது என்னோடுவெனின்; நால்வேதங்கள், சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம், அடியார் மனம் என்னுமிடங்களிலெல்லாமுள்ள எம்பெருமான் ஒருவனே என்று உண்மையை விளக்குதல் இப்பாட்டின் எள்ளுறையாதலால் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் உறைபவனும் இவனே யென்பது விளியினால் பெறப்படும்.

எம்பெருமானே! வேதமும் வைதிகருடைய ஹருதயமும் உனக்கு இருப்பிடமென்று சாஸ்தாங்களிலே கேட்கலாயிருந்தாலும் இப்போது ப்ரத்யக்ஷத்தில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலிருப்பதான் காணலாயிருக்கின்றது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தையே ப்ரதானமாகக்கொண்டு சாஸ்தாப்ரமாணங்களை உபமர்த்திக்கும்படியான ஸாஹஸம் அடியேனுக்கு இல்லாமையால் உன் இருப்பிடம் இன்னதென்னு விடத்தை நீயே சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்தருளாயென்கிறார் என்று சிலர் நிர்வஹிப்பார்கள்.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்—"இந்தால் சொல்விறுய்த்து—ஸௌபரி பல வடிவு கொண்டாப்போலே இவ்வொ விடங்கள் தோறும் இனி அவ்வருகில்லை யென்னும்படி குறையற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்." என்பதாம். சாஸ்தாப்ரமாணங்கொண்டே அறியவேண்டிய அப்ராக்குத தில்பாமக்கள விக்ரஹங்களையும், கண்ணால் கண்டு அநுபவிக்கலாம் படியான அர்ச்சாருபங்களையும், நெஞ்சாலே அநுபவிக்கலாம்படி அந்தர் யாமிபாயிருக்கும் வடிவுகளையும் ஒருகாலே ஸேவை ஸாதிப்பித்த படியாலே கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறொன்றவாறு.

இப்பாகுத்தைச் சிறுபான்மை அடியொற்றி ஆழ்வான் வாதராஜஸ்தலத்தில், "ஊதாநாம் பதுபாவாநி டஹாஃ வணிகம் பூணரீகம் பஜாஜ்ஜாதம் வரடிஸதகாய்யாஸநாடாஸநாஸ்டு। சூத்யாநாம் படிவிவ ஸரொ பஸுஜுபயா ஸாரொஃ ஹஸ்யுரெவயா சிந்திலுஸவடிம் தெஷு வாடிஸுபொஷு?" (59.) என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் நால் வேதங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவாயிருப்பதே மறை நான்கினுள்ளானாக. .... (எ)

மையார்வநிலம் மலர்க்கண்ணார் மனம் விட்டிட்டு *
உய்வானுன கழலேதொழு தேழுவேன் * கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
ஐவாயரவணமேவறை யமலா ! அருளாயே. (அ)

கிளி	கிளிகளானவை	வரி	கேசகளை யுடைத்தாய்
மடவார்	ஸ்திரீகளினுடைய	நீலம் மலர்	{ கரு கெய்தல் பூப்போன்றதான
செவ் வாய்	{ செந்த வாயில் நின்ற முண்டான	கண்ணார்	{ கண்ணையுடையரான மாதர்களிடத்திலே
மொழி	சொற்களை	மனம்	மனத்தை
பயிலும்	ஆங்குத்திபண்ணுகின்ற சிறுபுலியூர், சலசயனத்து—;	விட்டிட்டு	விட்டொழித்து
ஐ வாய்	ஐந்து வாயையுடைய	உய்வான்	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
அரவு அணை	{ சூதிசெய்துவிட மேல் { சயனத்தின்மீது	உன கழலே	உனது திருவடிகளையே
உறை	உறைகின்ற	தொழுது எழுவேன்	{ வணங்கியெழுமின்றேன் ;
அமலா	கின்மலனே !	அருளாய்	{ (அடியேன் மீது) கருபை செய்தருள்.
ஐய ஆர்	மையணிந்ததாய்		

* * *—மாதர்களின் கண்ணழகிவிடுபட்டு அழிந்து போகாமே உன் திறத்
திலிடுபட்டு உய்வு பெறவேண்டி, சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தெதும்பிரானே! உன்னைத்
தொழுமின்றேன் ; உபேகியாமல் அருள்புரிய வேணுமென்கிறார்.

கிளி மடவார் செவ்வாய்மொழிபயிலும்—இரண்டுவகையாகப்பொருள் கொள்
னலாம் ; கிளிபோன்ற மடவாருடைய சிவந்தவாயில் நின்ற முண்டான இன்
சொற்களானவை, பயிலும்—சிரம்பியிருக்கப்பெற்ற சிறுபுலியூர் என்றும் ; கிளி
களானவை மடவாருடைய செவ்வாய்மொழிகளை அதுவாதம் செய்யப்பெற்ற
சிறுபுலியூர் என்றும். (அ)

கருமா முகிலுருவா ! கனலுருவா ! புனலுருவா ! *
பெருமால் வரையுருவா ! பிறவுருவா ! நினதுருவா ! *
திருமாமகள் மருவுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
அருமா கடலமுதே ! யுனதடியே சாணுமே. (ஆ)

கரு மா முகில் உருவா	{ கதத்தப் பெருத்த மேகம் போன்ற வடிவை புடையவனே !	பெரு மால் வரை உருவா	{ திகவும் பெரியமலைபோன்ற உருவத்தைபுடையவனே!
கனல் உருவா	{ (அன்பில்லாதார்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி) கெடுப்பைப்போலும் உருவமுடையவனே !	பிற உருவா	{ மற்றுமுன்ன பொருள்களை பும் வடிவாக வுடையவனே!
புனல் உருவா	{ நீர்போலே குளிர்த்த வடிவைபுடையவனே!	நினது உருவா	{ உனக்கு அஸாதாரணமான திவ்யமங்களவிகாரதத்தை புடையவனே!

திரு மா மகன் { பெரிய பிராட்டியார்
மருவும் { பொருத்தி காழ்கிற
சிறுபுலியூர் சலசயனத்து—;
அரு மா கடல் { பெறுதற்கரிய சிறந்த
அமுதே { கடவுடமம்
போன்றவனே !

உனது அடியே { உன்னுடைய
திருவடிகளே
சரண் ஆம் { (அடியேனுக்குப்)
புகலிடமாம்.

* * *—இப்பாசரத்தின் இனிமை கனிந்த நெஞ்சினரால் நன்கு அனுபவிக்
கத்தக்கது. ஆழ்வார் தமது உள்ளன்பு நன்கு விளங்க எம்பெருமானை வாயார
விளிகின்றார். காணும்போதே ஸகலதாபமும் தீரும்படி பெரிய காளமேகம்
போன்ற திருவுருவத்தை யுடையவனே !, தீயபுந்தியையுடைய கம்ஸன் போல்
வார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி நெருப்புப் போன்றிருப்பவனே !, அக்நூர்,
விதுரர், மாலாகாரர் போல்வாரான மெய்யன்பர்க்குத் தண்ணீர்போலே விரும்பத்
தக்க ரூபத்தை யுடையவனே !, மலைபோல் எல்லைகாண வொண்ணாத பரகாரத்தை
யுடையவனே !, “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய், சீரார் சுடர்களி
ரண்டாய் சிவனாயனாய்” “தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்று
மாய்” இத்தாதிப்படியே எல்லாவடிவுமானவனே !, இப்படி ஜகதாசாரனாயிருப்
பதுந்தவிர “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி” என்கிற அஸாதாசன வடிகளைபு
முடையவனே !, பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற சிறுபுலியூர்ச்
சலசயனத்துப் பரமபோக்யனே ! உன் திருவடிகளே சரணம் என்றாராயிற்று. (௯)

சீரார் நெமேறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

ஏரார்முகில் வண்ணன்றன்னை யிமையோர் பெருமானே *

காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனொலி மாலே *

பாராரிவை பரவித்தொழப் பாவம் பயிலாவே.

(10)

சீர் ஆர் நெடு மதுகில் { சீர்மைபொருத்திய கீண்ட
திருவிதிகளை
புடைத்தான
சிறுபுலியூர் சிறுபுலியூரில்
சலசயனத்து { சலசயனக்கோயிலிலே
(எழுந்தருளியிருக்கின்ற)
ஏர் ஆர் அழகுமிக்க
முகில் வண்ண தன்னை { மேகம்போன்ற திரு
நிறத்தைபுடையனாய்
இமையோர் பெருமானே { நித்யவாஸிரிகட்குத்
தலைவனான திருமலைக்
குறித்து—
கார் ஆர் வயல் மங்கைக்கு { கருமைபொருத்திய கழனி
களைபுடைய திருமங்கை
காட்டுக்கு

இறை தலைவரான
கலியன் ஆழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மாலே இவை இச்சொல் மாலைகளை
பாரார் பூமியிலுள்ளவர்கள்
பாலி சொல்லி
தொழ { (அப்பெருமானைத்)
தொழுமனவில்
பாவம் பாவங்கள்
பயிலா { நிற்கமாட்டா
[தொலைத்துபோம்].

* * *—செல்வம் மிக்க திருவிதிகளை யுடைய சிறுபுவியூரில் சலசயனக் கோயிலிலுறையும் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்க் தருளிய இத்திருமொழியை வாயாலேசொல்லி ஆச்ரயிக்கவே, பாபங்கள் தாமே 'நமக்கு இவ்விடம் இருப்பல்ல' என்று விட்டுப்போம் என்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

'பாரார்' என்கையாலே பூமியிற் பிறந்தாரெல்லாரும் இது கற்க அதிகாரிகள் என்றதாகும். .... (க0)

அடிவாவு:—கண்ணம், மெருவில், பறை, வான், நந்தா, முழு, சேயோங்கு, மையார், கரு, சீரார், பெரும்புறம்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

ஏழாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,
பெரும்புறக்கடலை.

[திருக்கண்ணமங்கைத் திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத் தெம்பெருமான் பக்கலிற் சென்று 'அருளாயே' என்றும் 'அருள்புரியே' என்றும் இருபை பண்ணுமாறு பிரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய படிகளை யெல்லாம் விசதமாகக் காட்டிக்கொடுத்து 'ஆழ்வீர்! திருக்கண்ணமங்கையிலே வாரும், பூர்ணாதுபவம் பண்ணலாம்' என்று நிபமிக்க, அப்படியே அத்திருப்பதியிற் றோந்து பாமாநத்தம் பொலியப் பேசுகிறார்.

இத்திருமொழியின் இனிமை அதுபவரஸிகர்கட்கே அதுபவபோக்யமாகும்.

பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப் பெண்ணை

யானை * எண்ணில் முனிவர்க்

கருள்தருந் தவத்தை முத்தின் தீரட்கோவையைப்

பத்தராவியை நீத்திலத்தோத்தினை * ,

அரும்பினை யலரை யடியேன் மனத்தாசையை

அமுதம்போதியின்கவை * கரும்பினைக்

கனியைச் சென்றுகாடிக்கண்ண

மங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே,

(க)

பெரு புறம் கடலை	விசாலமான இடத்தை புடைத்தான கடல் போலே அனலிட முடியாத ஸ்கருப ஸ்வபாகங்களை புடை யவனும்	நித்திலம் தொத்தினை	{ முத்துக்குவியல் போன்றிருப்பவனும்
அடல் எற்றினை	{ செருக்குடைய ரிஷபம் போல மேனாணிப் புள்ளவனும்	அரும்பினை	{ அரும்புபோலே குமாரத் தன்மைபுள்ளவனும்
பெண்ணை	{ ஸ்திரீவைப்போல் பார தந்திரியமே உழுவா யிருப்பவனும்	அலரை	{ மலர்ந்த புஷ்பம்போலே யெளவன பருவ முள்ளவனும்
ஆனை	ஸ்வதந்தராயிருப்பவனும்	அடியேன் மனத்து ஆசையை	{ அடியேனுடைய மனத் திலே புதிதபுதிதாகத் தோன்றுகிற ஆசைக்கு இலக்கானவனும்
எண் இல் முனிவர்க்கு	{ எண்ணிறந்த யோகிகளுக்கு	அமுதம் பொதி இன் சுவை கரும்பினை	{ அமுதத்தை நீராகப் பாய்ச்சி அதனால் வளர்ந்த இனிய சுவையை புடைய கரும்புபோல் மதரமானவனும்
அருள் தரும் தவத்தை	{ அருள் தந்திடும் தவப்பயனா புள்ளவனும்	கனியை	{ கனிபோல் அப்போதே அது பலிக்கத்தக்க போக்யனு மான எம்பெருமானை
முத்தின் திரள் கோவையை	{ முத்தத்திரளினாலாகிய மாலை போன்றவனும்	சென்று நாடி தேடித்திரிந்து	
பத்தர் ஆவியை	{ பத்தர்களுக்கு உயிர்வியையா யிருப்பவனும்	கண்ண மங்கைபுள்	{ திருக்கண்ண மங்கையிலே
		கண்டு கொண்டேன்	{ சேவிக்கப்பெற்றேன்.

* * *—அடியேன் தேடித்திரிந்து கண்ணமங்கையிற் கண்டுகொண்ட
எம்பெருமானுடைய பழகளைச் சொல்லுகிறேன், கேண்மினென்கிறார்.

பெரும்புறக்கடலை—‘புறம்’ என்று இடத்துக்குப் பெயர்; எல்லையில்லாத
இடத்தைபுடைத்தான கடல்போன்றவன்: பல்லுரிர்கட்கும் உறைவிடமாயிருந்து
கொண்டு கம்பிரத் தன்மையோடு கூடியிருந்துங் கடல்போன்றவன். இனி, புறம்
என்பதற்கு ‘வேளிப்பட்டது’ என்கிற பொருளும் உண்டாதலால், பூமியைச்
சூழ்ந்திருக்குங் கடல்களெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் விலகடிமான கடலாயிருப்
பவன் என்று முறைப்ப. கடல்போன்றவன் என்னுதே கடல்தானாகவே சொன்
னது உவமையாகுபெயர். இத்திருமொழி முழுதும் பெரும்பாலும் இங்ஙனே
யாம்.

அடலேற்றினை—செருக்குக்கொண்ட விருஷபம்போலே ஒருவராலும் அடர்
க்கவொண்ணாதவ னென்கை. பெண்ணை—கீழே அடலேறு போன்றிருப்பவ
னென்றது எதிரம்பு கோப்பவர்கட்கேபன்றி அன்புடைபார் திறத்திலேவந்தால்
ஸ்திரீவைப்போலே பாரதந்திரியமே வடிவாயிருப்பவனென்றவாறு. “சுநதூ
யீதஸம் தவகிஸ ஜமாவெவகிகிரிஸ வராயீதம் க்ஷாந்தா பூணதவ
நதஸூம் பிநுபிஹ” என்ற வாதாஜஸ்தவ ஸலக்தி காண்க.

ஆணை = அரசன் அந்த:புரத்திலே மனைவிக்கு விதேகபனாபிருப்பினும் சீரிய சிங்காசனத்திலே வந்துவிற்திருந்தால் ஆண்புலியாயிருப்பனன்றோ; அதுபோல.

திருவாய்மொழியில் “ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்” என்றாகிற்று, இங்கே ‘பெண்ணை ஆணை’ என்றல் பொருந்துமோ எனின்; பொருந்தும்; ‘ஆணல்லன் பெண்ணல்லன்’ என்பது திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையிலையைப் பற்றினது; இங்குச் சொல்வது குணத்தைப்பற்றியது; ஸ்திரீவிக்க புல்லிக்கங்களை யுடையவனென்கிறதன்று.

எண்ணில் முனிவர்க்கு அருள்தருந் தவத்தை = ‘முனிவர்’ என்றது தன்னைச் சிந்திப்பவர்கள் என்றபடி; அவர்கள் விஷயத்திலே கிருபைபண்ணுமவன்; அவர்களின் தவப்பயனே வடிவெடுத்தது போன்றவன். [முத்தின் திரள்கோவையைய.] முத்துஸரம்போலே கண்ணாற்கண்டபோதே சிரமமெல்லாம் ஆதும்படியிருக்கிறவன். [பத்தர் ஆலியை.] தன் பக்கவில் பக்தியுள்ளவர்கட்குத் தன்னைவிட்டு ஜீவிக்கலொண்ணாதபடி யிருப்பவன். திருசின்றலூர்ப் பெருமானுடைய திருநாமமும் திருக்கண்ணாமங்கைப் பெருமானுடைய திருநாமமும் பத்தராவி யென்பதாய்; [நித்திலத் தோத்திரை.] ஒருவனுக்கு ஏராளமான முத்துக்குவியல் இருந்தால் ‘நமக்கு சிதியுண்டு’ என்று அவன் விசாரமற்றிருக்கலாமன்றோ; அது போல் எம்பெருமானும் அன்பர்கட்கு.

[அரும்பினை அலரை.] இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் வருமாறு:—“இரண்டு அவஸ்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக் கொடுக்கலாம் படி யிருக்கிறவனை; ‘புவாகுஜாரி:’” என்று. திருவாய்மொழியில் (3-1-8) “மலராது குவியாது” என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறுபாட்படியில்—“அரும் பிளையலரை” என்னும்படியாயிருக்கும். ‘புவாகுஜாரி:’ என்கிறபடியே ஏக காலத்திலே இரண்டவஸ்தையும் சொல்லலாயிருக்கை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவற்றால், யௌவனமும் கௌமாரமும் எம்பெருமானிடத்தில் குடி கொண்டிருப்பதாகப் பொருள் கூறுவர். அரும்பு என்றது கௌமார நிலைமை பைச் சொன்னபடி; அவர் என்றது யௌவன நிலைமையைச் சொன்னபடி என்றும் கூறுவர். இங்கு உதாஹரிக்கப்பட்ட ‘யுவாகுமார:’ என்றப்ரமாணம் ருக்மேதத்தில் (அஷ்ட. 2-8-25.) அத்பயநம் பண்ணப்பட்டு வரும் வாக்கியம். வைதிகபத பாடத்தில் ‘யுவா அகுமார:’ என்று பதவிபாகமுள்ளது. ஸ்ரீதேவிகன் பரமபத ஸோபாநத்தில் ஒன்பதாவது பர்வத்தின் தொடக்கத்தில் “அருமார யுவாலாய்” என்றும் பாதுகாலஹஸ்தத்தில் 1. “ககாஜாரய-இத:” என்றும் அருளிச்செய்யக் காண்கின்றோம். இவற்றையெல்லா மடிபொற்றி ‘யுவா அகுமார:’ என்றே கொள்ளத்தகும்; நம்பிள்ளை முதலானருடைய திருவுள்ளமும் இங்குஞ்ஞாதே. இங்குணை பதவிபாகமாயின், ‘கௌமாரமின்றியே யௌவனமாத்ரமே யுள்ளவன்’ என்று பொருளாகுமே; நம்பிள்ளை முதலானருடைய திருவுள்ளம் அப்படி யில்கையே பென்று சங்கிக்கவேண்டா; ‘அகுமார:’ என்பதற்கு நஷத்ருமார: [ஸ்வல்பம் கௌமாரமுள்ளவன்] என்று பொருள். [“ததூரபுரூபாவஸ்து ததநுஷு”]

தடிவ தா கபுரஸஸு வினொயயு நஞய-வடிவ புகிதி-தாஃ. எனப்
வைபாகரணர்.] கௌமாரம் கழியத்தக்கதாய் யௌவனம் வந்து குடிபுகத்தக்க
தான கடுப்பருவத்தைச் சொன்னவாறு.

[அடியேன் மனத்தாசையை.] அடியேன் இடைவிடாது நித்யா நுபவம்பண்
னாகின்றச் செய்தேயும் இதற்கு முன்பு அதுபவித்தநியாமல் அப்போது கண்ட
தொரு வஸ்துவம் போல ஆசைப்பெருக்குக்கு விஷயமாயிருப்பவனென்கை.

[அமுதம்போதி இன்கவைக் கரும்பினே.] அமுதத்தைய தண்ணீராகப்
பாப்சி லளர்க்கப்பட்டு அதனால் கவைமிக்கதான கரும்புபோல் ஆற்றினியன்.
[கனியை] அப்போதே துகரலாம்படி பக்குவ பலமாயிருப்பவன். ஆக இப்படிப்
பட்ட பெருமானைத் திருக்கண்ணமங்கையில் ஸேவிகப்பெற்றிற னென்றா
ராயிற்று. .... (௧)

மெய்நிலத் தவத்தைத் திவத்தைத்தரும் மெய்யைப் 2

3 பொய்யினைக் கையிலோர் எங்குடை *

மைந்நிறக் கடலைக் கடல்வண்ணனை மோலை *

யாலிலைப் பள்ளிகோள் மாயனை * 1

நென்னலைப் பகலை யிற்பைநாளினை *

4 நாளையாவரும் திங்களை யாண்டினை * 10

கன்னலைக் கரும்பின்னிடைத் தேறலைக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(௨)

மெய் நிலம் { மெய்யாய் நன்றான
தவத்தை { பத்தியோகத்திற்கு
பாவர்த்தகனும்
திவத்தை { பாம்பதமளிக்கவல்ல
தரும் { பரபத்தியோகத்திற்கு
மெய்யை { பாவர்த்தகனும்
பொய்யனை { (அன்பில்லாதார்க்குப்)
பொய்யனா யிருப்பவனும்
கையிலுர் { திருக்கையில் ஒப்பற்ற
சங்கு உடை { மீத்பாஞ்ச ஐக்கவத்தை
யுடையவனும்
மை சிற { கறுத்த நிறத்தையுடைய
கடலை { கடல் போன்றவனும்
கடல் { கடல்போல் கப்பீர
வண்ணனை { ஸவபாகமுள்ளவனும்
மோலை { எல்லாநிலும்
மேம்பட்டவனும்
ஆலிலை பள்ளி { ஆலத்தளிரில் பள்ளி
கொன்மாயனை { கொண்ட ஆச்சரியனும்

நென்னலைப் { நெற்றைப்போதில் அது
பகலை { பவிக்கப்பட்ட உஸ்து
போல் கொஞ்சை
விட்டகலாத
போக்யதையை
யுடையவனும்
திற்பை { இன்று அதுபவிக்கப்
நாளினை { படுகிற உஸ்து
போன்றவனும்
நாளையாவரும் { மேலுள்ள சான்றும் இப்
வரும் { படியே அதுபவிக்க
வரியனாகனும்
திங்களை { மரஸத்தக்கு நிற்காஹகனும்
ஆண்டினை { ஸம்கத்ஸரத்திக்கு
நிற்காஹகனும்
கன்னலை { கன்னற்கட்டியோன்றவனும்
கரும்பி { கரும்புத்தடியிலுண்டான
னிடை { சாறுபோன்றவனும்
தேறலை { பெருமானை
கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

* * *—அடியேன் திருக்கண்ணாமங்கைபில் ஸேஷிக்கப்பெற்ற எம்பெரு
மான் எப்படிப்பட்டவன்?—உண்மையாய் விலகாந்மான பக்தியோகத்தை
ப்ரவர்த்திப்பித்தவன்; (அல்லது) அப்படிப்பட்ட பக்தியோகத்திற்கு விஷய
மாகக் கூடியவன்; பரமபதத்தை தரவல்ல ப்ரபத்தியோகத்தை ப்ரவர்த
திப்பித்தவன்; (அல்லது) அதற்கு இலக்காமவன்; கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோக
முத ப்ரபத்தியோகமு நில்லாதவர்களுக்கும் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்க
ளொன்றும் அறியவொண்ணா திருக்குமவன்; கீழ்ச்சொன்ன பக்தி ப்ரபத்தியோ
கையுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவைவடிவையவன்; கடல்போல் காட்டிய
முன்னவன்; ஸர்வஸ்பர்த்தபன்; சேராநவற்றையும் கோர்ப்பிக்கவல்லவன் எனன்னு
மிடத்தை ஆலோசிற் பள்ளிகொண்ட வாலாற்றினால் காட்டித்தந்தவன்; இறந்
தகாலம் சிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்னும் முந்தகாலங்களிலும் போக்பதை
குன்றிதே யிருந்து, மாஸம் ஸம்வத்தஸாம் என்று சொல்லப்படுகிற காலப்பகுதி
களுக்கு சிர்வாஹகனாகிருக்குமவன்; கன்னற்கட்டியும் கருப்பஞ்சாறும் பொல
இனிமைதானே வடிவெடுத்தவன்; இப்படிப்பட்டபெருமானையாரின்று அடியேன்
திருக்கண்ணாமங்கைபிற் கண்டதென்கிறார். .... (உ.)

எங்களுக்கருள் செய்கின்ற வீசனை

வாசவார் குழலாள் மலைமங்கை தன்

பங்களை * பங்கில்வைத் துகந்தான்றனைப்

பான்மையைப் பணிமாமதியக் தவழ் *

மங்குலைச் சுடரை வடமாமலை

யுச்சியை நச்சி நாம் வணங்கப்படும்

கங்குலை * பகலைச் சென்று நாடிக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (ங.)

எங்களுக்கு	எங்கள் விஷயத்தில்
அருள்	{ இருபபண்ணுகிற
செய்கின்ற	
ஈசனை	ஸர்வேசுவரனும்
வாசம் உார்	{ பரிமளம் வீசாநின்றன்ன குழலாள் { கடந்தலையுடையனான
குழலாள்	
மலைமங்கை	{ பார்வதியைத் தனக்குப் தன் பங்களை { பாதிபாகமாக வடையனானருந்தானே
பங்கில்	{ தனது ஒருபக்கத்திலே வைத்த { (இடங்கொடுத்த) உகத்தான் { வைத்து உகந்திருப்ப தன்னை { வனும்
பான்மையை	{ இப்படிப்பட்ட சேலகுணமே ஸ்வபாவமாயுள்ள வனும்

பணி மா	{ குளிர்ந்த பூர்ணசக்தி -ன் மதியம் தவழ் { தவழப்பெற்ற ஆகாசமாய் மங்குலை { கிற்பவனும்
சுடரை	{ ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருப்பவனும்
வட மா மலை	{ வடவேங்கடமலையின் சிகரம் உச்சியை { தானாயிருப்பவனும்
நச்சி நாம்	{ நம்மால் விருப்பி உணங்கப் வணங்கப்படும் { படுபவனும்
கங்குலை	{ இராப்பொழுதக்கு ப்ரவர்த்தகனும்
பகலை	{ பகற்பொழுதக்கு ப்ரவர்த்த கனுமான பெருமானே

சென்று நாடி கண்ணமங்கையுட்
கண்டு கொண்டேன்—.

* * * — திருக்கண்ணமங்கை யெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்? —
 வேறு 11 கலந்த அடியேன் போல்வார் திறத்திலே சிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ண
 வல்ல ஸ்வாமி; எங்களைப்போலன்றியே ஈச்வராபிமாநம் கொண்டாடி யிருக்கிற
 ருத்ரனைத் தன் திருமேனியினொருபுறத்திலே வைத்து அதுதன்னைத் தன்பேராக
 நினைத்து உகந்திருக்கும்படியான சில குணத்தாற் கிறந்தவன்; இந்த சிலகுணந்
 தான் ஏதோவொரு காலத்தளவி லன்றிக்கே எப்போதும் இதுவே இயல்வா
 யிருப்பவன்; குளிர்ந்த பூர்ண சந்திரனுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான ஆகா
 சத்துக்கும் ஸூர்யனுக்கும் நியாமகன்; வடதிருவேங்கடமலையி னுச்சியை இருப்
 பிடமாகவுடையவன்; நம்மால் விரும்பி வணங்கப்படுபவன்; போகமறுபணிப்பதற்
 குறுப்பான இராப் பொழுதென்ன, அதற்குப் பொருளீட்டுதற்குறுப்பான பகற்
 பொழுதென்ன இவ்விரண்டுக்கும் சிர்வாஹுகன். இப்படிப்பட்ட பெருமானைத்
 திருக்கண்ணமங்கையிற் காணப்பெற்றேன். .... (11)

பேய்முலைத்தலை நஞ்சுண்ட பிள்கையைத்
 தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை *

மாயனை மதிட்கோவலிடைகழி

மைத்தனை அன்றி யந்தணர் சிந்தையு

ளீசனை * இலங்குஞ்சுடர்ச் சோதியை

யெந்தையை யெனக்கேய்ப்பினில் வைப்பினை *

காசினை மணியைச்சென்று நாடிக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (12)

பேய்	{ பேய்ச்சியாகிய பூதனை யினுடைய	சிந்தையுள்	மனத்திலேயிருந்துகொண்டு
முலைத்தலை	முலையிடத்துண்டான	ஈசனை	அவர்களை நியமிப்பவனும்
நஞ்சு	விஷத்தை	இலங்கும்	ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற
உண்ட	அமுது செய்த	சுடர்	{ பெருஞ் சோதிமயமா சோதியை { யிருப்பவனும்
பிள்ளையை	சிறுவனும்,	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமிபும்
தெள்ளியார்	தெளிந்த ஞானிகளால்	எனக்கு	எனக்கு
வணங்கப்படும்	ஆச்சரிக்கப்படுகின்ற	எய்ப்பினில்	{ தளர்த்தி வருங்காலத்தில் (உதவக்கூடிய)
தேவனை	தெய்வமாயிருப்பவனும்	வைப்பினை	சிதி போன்றவனும்
மாயனை	ஆச்சரியனும்	காசினை	பொன்பொன்றவனும்
மதின்கோவல்	{ திருமதினை யுடைய திருக் கோவலுரிலே இடை கழியிலுறைகின்ற புலா வானவனும்	மணியை	{ ரத்னம் போன்றவனுமான எம்பெருமானை
இடைகழி			
வைந்தனை			
அன்றி	தவிரவும்	சென்று நாடி கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேன் —.	
அந்தணர்	அந்தணர்களினுடைய		

* * * — திருநாவுக்கரசு முனைத்தடந்துண்டான விஷத்தை அமுது செய்த சிறு குழந்தை பெணினும் • தெள்ளியார் பலர் கைகொழுந்தேயனுபிரூப் பவன் ; திருக்கோவையிடகழியில் முதலாழ்வார்களோடு நெருக்கிக் கலந்து சித்யபுவாவா யிருந்தருமவன் ; அத்தணர்களின் சிந்தையிற் புதுத்து அவர்களைத் தன் வழியே நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் ; இவர்களுடைய சரீரத்தில் உறைந்திருக்கச் செய்தேயும் அதிலுள்ள தோஷங்கள் தன் பக்கவில் தட்டாமல் ஒளஜ்வல்யமே வடிவாயிருப்பவன் ; இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவன் ; தளர்ந்த சாலத்து உதவும் நிதிபோலே ஆபத்திவாயிருக்குமவன் ; பொன்னும் மணியும் போலே விருப்பத்தகுந்த வன் ; ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமானைத் திருக்கண்ணமங்கையிற் காணப் பெற்றே நென்றாசாயிற்று.

“பேய்முனைத்தலை” = தலை-ஏழனுருபு. “முனைத்தலம்” என்றும் பாடமுண்டு; தெள்ளியார்—தெளிவான அறிவு பெற்றவர்கள். தேவன்—“நிவா—கீர்பாலிஜிநீ ஷாய்யவஹாரடி” அல்லது “கிரோஷிஷ்யவஹாரணிகிஷ்ய” என்றும் வட ஆசிரியருடைய தாது பாடத்தின்படியே பத்துப் பொருள்களுள்ளன. எய்ப் பினில் = எய்ப்பு—தளர்ச்சி ; இன்—இடைச்சாரியை ; திண்—ஏழாம் வேற் றுமைபுருபு. வைப்பு—பூமியில் புதைத்து வைக்கப்படுமது என்று நிதிக்குக் காரணப் பெயர். காக—பொன். .... (ச)

ஏற்றினை யிமயத்துளோம் மீசனை

யிம்மையைமறுமைக்கு மருத்தினை *

ஆற்றலை யண்டத்தப்புறத் துய்த்திடு

மையனைக் கையிலாழியோன்றேந்திய

கூற்றினை * குருமாமணிக் குன்றினை

நின்றவூர் நின்ற கித்திலத்தோத்தினை *

காற்றினைப் புனைசென்று நாடிக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(10)

ஏற்றினை { காண்போல்
செருக்குடையவனும்

இமயத்தன் { இமயமலைத் திருப்பிரிவி
யம் நசனை { லெழுத்தருளியிருக்
கின்ற ஸ்வாமிபும்

இம்மையை { இஹலோகத்தப் பலன்களை
யளிப்பவனும்

மறுமைக்கு { பாளோகபுருஷார்த்தத்
மருத்தினை { திற்கு ஸாதகமா
யிருப்பவனும்

ஆற்றலை { பரிபூர்ணசத்தியே வடி
வெடுத்த
பொலிருப்பவனும்

அண்டத்த { அண்டங்களுக்கு அப்
அப்புறத்த { பாலுள்ள பாம்பதத்தில்

உய்த்திடும் { (அன்பர்களைச்)
ஐயனை { செலுத்தவல்ல
ஸ்வாமிபும்,

கையில் { திருக்கையில்

ஒன்று ஆழி { ஒப்பற்ற திருவாழியை

வந்திய { தரித்துக் கொண்டென்னவனும்

கூற்றினை	{ (எதிரிகட்டு) யமன் போன்றவனும்,	காற்றினை	{ காற்றப்போல் ஸுகமணிப்பவனும்
குரு மா மணி குளத்தினை	{ சிறந்த நீலமணிமயமான மலைபோன்றவனும்	புனலை	{ தண்ணீர்போல் உயிர் தரிக்கச் செய்பவனுமான பெருமானை
கின்றவூர் நின்ற சித்திலம் தொத்தினை	{ திருவின்றவூர் லெழுந்தருளியிருக்கிற முத்துத்திரள் போன்றவனும்	சென்று காடி கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்—.	

* * *—சித்யாநந்தத்தினால் காளைபோல் மேனாணித்திருக்குமவன்; இடைய மலையில் திருப்பிடுகி யென்னும் திருப்பதியிலிருக்கு மிருப்பவக்காட்டி வள்ளினை வசப்படுத்திக் கொண்டவன்; இஹலோகத்துப் பலன்களாகிய சேஷந்ரபுரா களத்தா திகளையும் ஸ்வர்க்க லோகத்துப் பலன்களையும் விரும்புவார்க்கு அளிக்க வல்லவன்; இதற்குறுப்பாக ஸர்வ சக்தியுத்தன்; தான் கிருப்பின வ்யக்திகளைப் பாம்பதத்திலே கொண்டு வைக்க வல்லவன்; கையிலே திருவாழி கொண்டு வியாபரிக்குந் திறத்தினால் எதிரிகட்டு யமன் போன்றவன்; சிறந்த நீலமணி மயமான பர்வதம்போன்ற வடிவையுடையவன்; திருவின்றவூரிலே முத்துத் திரள் போல தாபஹரமான வடிவுகொண் டெழுந்தருளியிருப்பவன்; ஸ்பர்சத்தாலே பரமஸுகமணிக்குங் காற்றப்போலே விருப்பத் தருந்தவன்; தண்ணீர்போலே உயிர்தரிப்பதற்கு நேறுவாயுள்ளவன்; ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமானைத் திருக் கண்ணமங்கையிற் காணப்பெற்றே நென்றாயிற்று.

இடயத்து ளெம்மீசனை=சீழ் முதற்பத்தில் இரண்டாம் திருமொழியில் மங் களாசாஸநஞ் செய்யப்பெற்ற எப்பெருமான். ஆற்றல்—சக்தி. கூற்று—யமன். குருமாமணி=‘குரு’ என்றும் வடசொல் குரு எனத்திரிந்தது. ‘குருமாமணி’ யென்று ஸ்ரீ கௌஸ்தப மணியை வ்யவஹரிப்பது முண்டு; “குருமாமணிப் பூண்குலாகித்திகழுந் திருமார்வு” என்றார் பெரியாழ்வார்.

காற்றினை, புனலை=பஞ்சபூதங்களுள் காற்றையும் நீரையும் சொன்னது மற்ற பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகி, பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா விருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். .... (10)

துப்பனைத் துரங்கம்படச் சீறிய

தோன்றலைச் சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர்
செப்பினை * திருமங்கை மணாளனைத் தேவனைத்

திகழும் பலளத்தோளி

யோப்பனை* உலகேழினை யூழியை

ஆழியேந்திய கையனை அக்தணர்

கற்பினை * கழநீர்மலகும்வயல்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(11)

அப்பதியு	உத்தபலங்கல்பனம்	திருமூர்தி	வினக்குசின்ற பகழங்கனின்
அரங்கம்	{ குதுஸாபடிவாய்வந்த அஸுரன்	பொருத்தொருவி ஒப்பினை	{ ஒளிநய ஒத்திருப்ப வணம்
பட்ட	அழிப்பாடி	உலகு	{ ஏழுமுகந்தட்டும் வழினை
சிறிய	சீர்தகவெண்ட		
தேவன் தலை	பெருமையிற்சிறந்தவனும்	வழிநாய	காலமரபு மறபவனும்
கடர்வான்	{ ஒளி பெருந்நய சிறந்த கலன்	ஆழி வந்திய	{ சக்கரமேந்திய திருக்கையை நாயனை
பெய்தது	{ ஆபரணங்களை ஓட்டு கைப்பதற்கு உரிய		
ஒர செப்பினை	{ ஒரு காண்டகம் போன்றவனும்	அந்தணர்	{ அந்தணர்கள் கல்விக்கு கற்பினை
திருமங்கை	{ திருமகன் கொழுநனும்		
மணாளனை		கழுநீர் மலரும்	{ செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் மலர்ப்பெற்ற வயல்களை உயர்
தேவனை	{ அத்திருமகளுடைய சேர்த் தியால் வினக்குபவனும்		
			கண்ணமங்கையன் கண்டு கொண்டேன் —.

* * *—[துப்பன்.] துப்பு உடையவன் துப்பன்; துப்பாவது தினைத்த
படி. 'செய்து தலைகட்டிக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்தியம்; எம்பெருமானுடைய
ஸத்யஸங்கல்பத்வத்தைச் சொன்னபடி. துரங்கம்—வடசொல்; விசையாக நடப்ப
தென்று குதிரைக்குக் காணப்பெயர் கம்ஸனு லேவப்பட்ட அசுரர்களில்
ஒருவனுன கேசி பென்பவன் குதிரை யுருவங் கொண்டு ஆயர்களுக்கெல்லாம்
மிக்க பயங்கரனுபக் களைத்துக் கொண்டு காண்ணசொன்மேற் பாய்ந்துவர, அப்
பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி வீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்
துத் தாக்கிப் பற்றினை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு
பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளின னென்ற வரலாறு காண்க.

கடர்வான் கலன்பெய்ததோர் செப்பினை—ஒளிமிக்க சிறந்த திருவாபரண
மிட்டு வைக்கும் செப்பு என்னலாம் எம்பெருமானே. “செங்கமலக் கழலில் சிற்
றிதழ்ப்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளாக் கிண்கணியும் அரையில, தங்கிய
பொன்வடமும் தாள் நன்மாதுளையின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமுங்
கிரியும், மங்கல வைம்படையுந் தேள்வளையுந் குழையும் மகரமும் வானிகளும்
கட்டியும்” என்னுந் திருவாபரணங்கள் சீர்மை பெறுமிட மென்கை. அன்
றியே, ‘கடர்வான்கலன்’ என்று பிராட்டியாசிற திருவாபரணத்தைச் சொல்
விறுக்கவுமாம்; இதற்கு விவரணம் ‘திருமங்கை மணாளனை’ என்றது.
‘தேவனை’ என்றதற்கு—“பிராட்டியுந் தானுமான சேர்த்தியிலே உண்டான
ஒற்றுமஞ்ஞரும் தொம்பஞ்சிக் குழம்பும் மாணிகைச் சாந்தின் நாற்றமுமாய்க்
கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்ற நின்ற நிலை” என்று பெரியவாச்சான்
பிள்ளை அருளிச் செய்த விபாக்கிபான வாக்கியம் ரஸிக்கத்தக்கது.

அந்தணர் கற்பினை—‘கற்பு’ என்று நீதி நெறிக்கும் கல்விக்கும் பெயர்.

திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்
 தேவதேவனை மூவரில் முன்னிய
 லிருத்தனை * விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதியை
 விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதல் கூடிய
 அருத்தனை * அரியைப் பரிசீறிய
 வப்பனை அப்பி லாரமுலாய்நின்ற
 கருத்தனை * களிவண்டறையும் பொழில்
 கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

திருத்தனை	{ எப்போதும் பூர்ணத்ருப்தி புள்ளவனும்		
திசை நான்முகன் தந்தையை	{ சதுர்முகப் பற்றாவதுக்கு ஐந்தனும்	அரியை	{ ஹரியென்னுந் திருநாம முடையவனும்
தேவதேவனை	தேவாதி தேவனும்	பரிசீறிய அப்பனை	{ குகிளாயாய் வந்த அஸுரனைக் கிழித்த உபகாசனும்
மூவரில்	{ ('அரி அயன் அரன்' எனது சொல்லப்படுகிற) மும்மூர்த்திகளுள்		
முன்னிய	முற்பட்டிருக்கிற	அப்பில் ஆர் அழல் ஆய் கின்ற கருத்தனை	{ கீரிவன்ன பரடபாக்கியானது ஐலமெல்லாம் தன்னிடத்தே வந்து கவறம்படியிருக்குமா போலே ஸகலபதார்த் தந்தனும் தன்னிடத்தே வந்து லயிக்கும்படி யிருக் கிற முழுமுதற்கத்தாய்வு மான எம்பெருமானே
விளங்கும் சுடர் சோதியை	{ விளங்குகின்ற தேஜோராசி மயமான திவ்யமங்கை விக்ரஹத்தை புடையவனும்		
விண்ணை	{ மேலுலகங்கட்கு கியாமகனும்	களிவண்டு அகறையும் பொழில்	{ களித்த வண்டுகள் இசை பாடுஞ் சோலைகளை உடைய
மண்ணினை	மண்ணுலகுக்கு கியாமகனும்		
கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனை	{ நெற்றிகண்ணானவை வெண் கூடப்பெற்ற (தனது திருமேனியிற்) பாதி பாசத்தை உடையவனும்		கண்ணமங்கையன், கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—‘ஆழ்வு’ என்னும் வடநொல் ‘திருத்தன்’ எனத் திரிந்தது. அராப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே எப்போதும் திருப்தியைபுடையவன் என்ற படி. திசை நான்முகன் தந்தையை = இவ்வருகுண்டான உலகங்களைப் படைப் பதற்காகப் பிரமனைத் தோன்றுவித்தவ னென்கை. ‘திசைமுகன்’ என்றாவது ‘நான்முகன்’ என்றாவது பிரயோகிக்கலெண்ணடியிருக்க, ‘திசை நான்முகன்’ என்றது தமிழ் வழக்கு. ‘ஆழ்வு’ என்னும் வடநொல் லிருத்தன் எனத் திரிந் தது.

கண்ணுதல் கூடியவருத்தன் = தாதல்—நெற்றி; நெற்றியிற் கண்ணை

யுடையவன் குந்தன் ; அவன் கடிய சுய-ஆமத்தை யுடையவன். அரி—ஹரி.
பரி—குந்தினை ; கேசி யென்னு மசான்.

அப்பில் ஆசுமலாய் நின்ற—அப்பு—ஜலம் ; (வடசொல்.) ஜலத்திலுள்ள
ஆழல்—படபாக்டி ; அது ஜலாம்சமெல்லாம் தன்னிடத்திலே வந்து சுவையும்
படி விருக்குமாபோலே ஸகல பதார்த்தங்களும் தன் பக்கவிலே வந்து லயிக்கும்
படி விருக்கிறவன் என்கை. 'கத-ஆ' என்னும் வட சொல் 'கருத்தன்' எனத்
திரிந்தது. .... (எ)

வேஞ்சினக்களிற்றை விளங்காய்லீழக்
கன்று வீசிய வீசனை * பேய்மகள்
கஞ்ச நஞ்சு சுவைத்துண்ட தோன்றலைத்
தோன்றல் வாளாக்கன் கேடத் தோன்றிய
நஞ்சினை * அமுதத்தினை காதனை
நச்சவாருச்சிமேல் நிற்கும் கம்பியை *
கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்
கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

கெம் கெம் { கொடிய கோபத்தையுடைய
களிற்றை { மதயானை போன்ற
கனும்

விளங்காய் { (அஸூரனுலேசித்த) விளா
வீழ { மாத்தினை காய்கள்
உதிர்ந்த விழும்படி

கன்று { (அஸூரனுலேசு)
கண்ணை

வீசிய { துக்கியெறித்த

நசனை { ஸ்வராயிபும்

பேய் மகள் { (புதனையென்னும்)
பேய்ச்சியானவன்

கஞ்ச { முடியும்படி

கஞ்ச { (அவனதுமூலையில் நடவி
விருத்த) விஷத்தை

சுவைத்து { குளிப்பாற்ற (உயிருடன்)
உண்ட { கவர்ந்த

தோன்றல் { இனமாகனும்,

தோன்றல் { (இலங்கைக்கு) அரசனும்
வான் { வாட்படையையுடைய
அரக்கன் { குண இராவணன்
கேட { மாளும்படி

தோன்றிய { திருவவதரித்த

கஞ்சினை { விஷம்போன்றவனும்,

அமுதத்தினை { (அன்பர்க்கு) ஆர
வமுதமாயிருப்பவனும்

காதனை { ஸர்வசேஷியாயிருப்பவனும்

நச்சவார் { தன்னை ஆசைப்படுமவர்
உச்சி மேல் { களின் தலைமீது
கிற்கும் { கிற்கின்ற
கம்பியை { பரிபூர்ணனும்

கஞ்சனை { கம்மன்முடியும்படி
கஞ்ச { அவனைவஞ்சித்த
வஞ்சித்த { வஞ்சகனுமான
வஞ்சனை { பெருமானை

கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேன்—

* * *—வேஞ்சினக் களிற்றை—மிக்க கோபங்கொண்ட மதயானை
போன்றவன் எம்பெருமான் என்கிறார் ; அடியவர்கள் பக்கல் எம்பெருமானுக்கு
அதுக்கூறும் இருக்கவேண்டியது போல, எதிரிகள் பேரில் நிகரஹம் இருக்க
வேண்டியதும் ஆவச்யகமாதலால் அதனை அதுவந்திக்கிறபடி. ஆச்சரித விரோதி
கள் திறத்தில் வெஞ்சினக்களிற்று போன்றவனென்க.

[விளங்காய் இதயாதி.] முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது போல, வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு கபித்தாஸுரன்மேல் வீசி யெறிந்து இருவரையும் ஒன்று சேர முடித்தவன்; பூதனையானவன் மாளும்படி அவளுடைய முலைத் தடத்து நஞ்சை உறிஞ்சியுண்ட மதலை; நானே அரசனென்று மார்பு நெறித் திருந்த இராவணனுக்கு விஷம்போல் தோன்றினவன்; விரிஷணும்வான் போல்வார்க்கு அமுதமாயிருப்பவன்; தன்னை விரும்பு மன்பர்க்குச் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாயிருப்பவன்; கம்ஸனுடைய தீய புந்தியை அவன்றன்னோடே போக்கி, உகவாதாரோடு செல்வை யழிப்ப பரிமாறுமவன்; ஆக இப்படிப் பட்டவனைத் திருக்கண்ணமங்கையிற் கண்டே னென்றாராவிறது.

தோன்றல்—சிறுபிள்ளையும் பெருவீரனும். 'நச்சுவாருச்சிமேல்' என்ற விடத்து உச்சியைச் சொன்னது மற்றும் அவயவங்களினில்லாவற்றுக்கும் உப லக்ஷணம்; திருவாய்மொழியில் (1-9) "இவையுமவைபு முவைபும்" என்ற திருவாய்மொழியில் "என்னுடைச் சூழலுளானே—என்னருகலிலானே—என் னொக்கலையானே—என்னெஞ்சினுளானே—என்னுடைக் தோளினையானே—என் னுடை நரவினுளானே—என் கண்ணினுளானே—என் நெற்றியுளானே—எ னுச்சியுளானே" என்றவைகாண்க. .... (அ)

பண்ணினைப் பண்ணில்நின்றதோர் பான்மையைப்

பாலுள்ளெய்யினே மாலுருவாய்நின்ற

விண்ணினை * விளங்குஞ்சுடர்ச் சோதியை

வேள்வியை விளக்கின் னொளிதன்னை *

மண்ணினை மலையை யலைநீரினை

மாலேமாமதியை மறையோர்தங்கள்

கண்ணினை * கண்களாரளவும்நின்று

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(க)

பண்ணினை	{	ஸங்கீதம்போல் இனியானவனும்
பண்ணில் நின்றது ஒர் பான்மையை	{	அந்த சங்கீதத்தின் ஸார மான தன்மைபோன்ற தன்மையையுடையவனும்
பாலுள் கெய்யினே	{	பாலினுள்ளே நெய் மறைந் திருப்பது போல எங்கும் மறைந்துறைநின்றவனும்
மால் உரு சூய் நின்ற விண்ணினை	{	மிக்க பாப்பையுடைத்தான நித்ய விபூதிக்கு காதனும்
வினக்கும் சுடர் சோதியை	{	வினக்குநின்ற பாஞ்சோதி மயமான திருமேனியை யுடையவனும்
வேள்வியை		யாகஸ்வரூபியும்

வினக்கின் ஒளி தன்னை	{	வினக்கொளிபோலே ஸ்வயம் பிரகாசனும்
மண்ணினை	{	பூமிபோலே எல்லா வற்றையும் பொறுத் திருப்பவனும்
மலையை	{	மலைபோல் ஒருவராலும் அசைக்க கொண்ணாதவனும்
அலை நீரினை	{	தண்ணீர்போலே வேண்டு மிடங்களுக்கு வருவித்தல் கொள்ளவுரியவனும்
மலை	{	அடியவரிடத்த வியரமோதனைம வடிவு கொண்டிருப்பவனும்

மா மதியை	{ செந்த புத்தியை யளிப்பவனும்	கண்கள்	{ கண்கள் த்ருப்தி பெறுமளவும் நின்ற
மறையோர் தங்கன் கண்ணினை	{ வைதிகர்களுக்குக் கண் போன்றிருப்பவனுமான பெருமானை	ஆனவும் நின்ற	
		கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேன்—.	

* * *—பண்ணினை = “வஸுவெ-தி ஸிஸுவெ-தி வெதி மாநாவஸம்
மணி—பகர் வேத்தி சிகர் வேத்தி வேத்தி காகரஸம் பணி” [ஸங்கீதத்
த்தின் இனிமையை நாத்கால் விலங்கு அறியும், குழந்தை அறியும், பாம்பு அறி
யும்] என்கிறபடியே பண் அனைவர்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருப்பது போல எம்
பெருமானும் விரும்பத்தக்கவன் என்றபடி. [பண்ணில் நின்றதோர் பான்
மையை] ‘பண்ணினை’ என்று கீழ்ச் சொன்னதன் கருத்தே இதற்குமாயினும்
எம்பெருமானுடைய போக்பதையைப் பன்னியுரைக்கிறபடி. இதில் புநருக்தி
தோஷம் புகாது.

[பாவன் நெய்யினை.] 1 “சுந்த பாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுளெங்கும்”
என்கிறபடியே பாலினுள்ளே உறைந்திருக்கும் நெய்யேபோலே * சுந்த சிலிடர்
தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறுங் சுந்தெங்கும் பரந்துளன் என்கை. [மாவரு
வாய் நின்ற விண்ணினை.] நித்ய விபூதி நிர்வாஹகனாயிருக்குமவனென்கை.
‘மாவருவாய் நின்ற’ என்றது விண்ணுக்கு விசேஷணம்; பாம்பதமானது
தீரிபாத்விபூதி பென்னப்படும்; “வாஷொஸ்யவிஸூல-உகாதி த்ரிவாஷஸ்யா
ஸூ-கந்திவி.” என்கிற புருஷஸூக்தத்தின்படியே இந்த விபூதியில் எல்லா
பூதங்களும் இவனுக்கு நாலத்தொன்று என்னும்படி அற்பமாயிருக்கும்; பாமா
காசத்தில் அவனுடைய நித்யமான விபூதி தீரிபாத் என்னும்படி மும்மடங்கா
யிருக்கும்; ஆக இந்தப் பாப்பைத் தெரிவிக்கும் இவ்விசேஷணம். [விளங்கும்
கடர்ச் சோதியை.] அங்கே அளவற்ற தேஜோருபமான திவ்யமங்கள விக்ர
ஹத்தைபுடையனாய் நிற்பவன். [வேள்வியை.] யஜ்ஞஸ்வரூபி; ஸகல கருமங்
களாலும் ஆரதிக்கப்படமேவ நென்றவாறு. [விளக்கினொளிதன்னை.] விளக்
கொளிபானது தன்னைத்தானே பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு பிறவற்றையும் பிர
காசப்படுத்துமா போலே ஸ்வபா ப்ரகாசகன்.

[மண்ணினை.] பூமியானது ‘ஸர்வம்ஸஹா’ என்ற பெயர்க்கு ஏற்ப எல்லா
வற்றையும் பொறுத்திருப்பது போல, செய்தார் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம்
பொறுப்பவனென்கை.

[மலையை.] இப்படிப்பட்ட தன் ஸ்வபாவம் ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்
ணமே உறுதிகொண்டிருப்பவனென்கை. [அலைநீரினை.] பள்ளமான விடங்க
ளிலே பாயுமே தண்ணீர்; குறைப்பெருமாள், விதுரர், மாலாகாரர் போல்லாரி
டத்தும் பாயுந்தண்ணீர் எம்பெருமான். [மால்.] அன்பரிடத்தில் வ்யா
மோஹமே வடிவாயிருப்பவன்.

[மாமதியை.] “ஐஐாதி ஸுலூபொமம் ௧௦ பெந ஜாஜுவயாணி தெ = ததாபி புத்தியோகம்தம் யேந மாமுபயாந்திதே” என்று கீதையில் தானேசோதி வாய்திறந் தருளிச்செய்தபடியே, தன்னைப் பெறுதற் குறுப்பான இறந்த புத்தியைத் தந்தருள்பவனென்கை; மதி—புத்தி; வடசொல். [மறையோர் தங்கள் கண்ணினை.] வைதிகர்களுடைய கண் வேறெங்கும் பட்டி புகாமல் தன்னையே இலக்காகக் கொண்டிருக்கும்படி எப்போதும் அவர்களது கண்ணைவிட்டுப் பிரியாதவனென்றவாறு. இப்படிப்பட்ட பெருமானைக் கண்ணுரக்கண்டு கொண்டேன் கண்ணமங்கையி லென்கிறார். .... (௯)

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகோண்டேனென்று
காதலாற் கலிகன்றி யுரைசெய்த *
வண்ணவொண்டபி ழொன்பதோ டொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ் *
விண்ணில் விண்ணவராய மகிழ்வெய்துவார்
மெய்ம்மைசொல்லில் வேண்டங்கமொன்றேந்திய
கண்ண! * நின்றனக்குங் குறிப்பாகில்
கற்கலாங் கவியின்பொருள்தானே. (௧௦)

கலிகன்றி திரு மங்கையாழ்வார்
கண்ணமங்கை { திருக்கண்ண மங்கையில்
புள் கண்டு (எம்பெருமானை)
கொண்டேன் { ஸேவிக்கப்பெற்றேன்
என்று என்று
காதலால் { அன்புடனருளிச்செய்த
உரை செய்த }
வண்ணம் { இசையையுடைத்தாய்
ஒன் தமிழ் { அழகியதான இத்தமிழ்ப்
ஒன்பதோடு { பாசரங்கள் பத்தையும்
ஒன்று இவை }
வல்லர் ஆய் { கிபுணராய்ச்
உரைப்பார் { சொல்லுமவர்கள்
மதியம் தவழ் { சந்திரன் தவழப்பெற்ற
விண்ணில் { மேலுலகங்களில்
(சென் று)

விண்ணவர் { தேவர்களாகி
ஆய் }
மகிழ்வு { (பேரகங்கையதபவித்த)
எய்துவர் { சூர்தமகூடவர்கள்;
மெய்ம்மை { உண்மையாகச் சொல்லப்
சொல்லில் { புருந்தால்,
வெண் சங்கம் { வெண்ணிறமாய் விலகாண்
ஒன்று வந்திய { மான ஸ்ரீபாஞ்ச
கண்ண { ஜயத்ததைத் தரித்தள்ள
பெருமானே!
குறிப்பு ஆகில் திருவுள்ளமாயின்
கவியின் { இப்பாசரங்களின்
பொருள் { பொருள்
கின் தனக்கும் { (ஸ்ரீவஜ்ஞான) உனக்கும்
கற்கலாம் { கேட்டுணரத்தக்கதாகும்.

* * * —நலமந்த மில்லாதோர் நாடாகிய திருநாட்டிற் சென்று காண வேண்டிய பரம புருஷனை இந்நிலத்தில்தானே திருக்கண்ணமங்கையில் காணப் பெற்றேனென்று அபிதிவேசத்தோடே ஆழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை நன்கு ஒதிபுணருமவர்கள் விண்ணுலகத்தில் தேவர்களாய் விளங்கி மகிழ் வர்கள் என்று பயனுரைத்து, அவ்வளவோடே தலைக்கட்ட மாட்டாமல் எம் பெருமானை நோக்கி ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார் ஈற்றடியில்; எம்பெரு

மானே! உனக்கும் இதிலே ஆதரமுண்டாகில் எனக்கு சிஷ்யனுயிருந்து கற்க வேண்டுங்காண் என்கிறார். இத்திருமொழியின் இனிமையைக் கண்டவாறே எம் பெருமானுளும் "கலயாமி கலித்வம்ஸம்" என்று தனியன் தொடங்கி அநுஸந்தித்து அதிகரிக்கப் புகுவன் என்று காட்டினவாறு. அவ்வளவு சீரிய பொருள் குடிக்கொண்டதாம் இத்திருமொழி. சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் எம்பெருமானையும் வணங்கப்பண்ணு மென்க.

"ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனென்று இறுமாந்திருந்தால் போகாது; என்பாடே அதிகரிக்கில் அறியலாம்" என்றும், "ஒரு வஸிஷ்டன்பாடே ஸாந்திபிதிபாடே தாழ்ந்து அதிகரிக்கக்கூடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வார்பாடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ?" என்றுமுள்ள வியாக்ஷான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அறியத் தக்கன. ராமாவதாரத்தில் வஸிஷ்ட சிஷ்யனென்றும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்திபிதி சிஷ்யனென்றும் பேர் பெற்ற பெருமானுக்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் பரகால சிஷ்யனென்று பெயர் பெறுகை பெருமையே யாமென்கை.

சுற்றடியில் 'நீ கற்கலாம்' என்றும் பாடமுண்டு. .... (க0)

அடிவரவு:—பெரு, மெய், எங்கள், பேய், எற்றின், தப்பன், திருத்தன், வெஞ்சினம் பன், கண்ண வ்னக, சிலை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி
ஏழாம்பத்து முற்றிற்று.

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்.